

ЕДНА ВЪЗХИТИТЕЛНА ЛЮБОВНА ИСТОРИЯ

Beastly

ЧУДОВИЩЕН

АЛЕКС ФЛИН

АЛЕКС ФЛИН ЧУДОВИЩЕН

Превод: Станимир Йотов

chitanka.info

Кайл Кингсбъри е богат и красив и едно от най-популярните момчета в училище. Той може да си позволи абсолютно всичко благодарение на привлекателната си външност и парите на баща си. Но Кайл отива твърде далече, когато унижава жестоко една своя невзрачна съученичка на пролетния бал. Момичето обаче се оказва вещица и той трябва да плати висока цена за безсърдечието си и цялата грозота, която носи в душата си. В тази модерна версия на „Красавицата и Звяра“ умело са вплетени непреходните теми за егоизма и високомерието, личното израстване и волята за промяна, красотата и популярността, любовта и саможертвата...

Завладяваща история, която ще допадне както на любителите на класическото фентъзи, така и на почитателите на реалистичната школа.

Къркъс Ривюс

В романа „Чудовищен“ има романтика, истинска любов, трагични обстоятелства, магия, приключения и надежда. Задължително четиво за феновете на приказното и фантастичното.

Скул Лайбърри
Джърнъл

На дъщеря ми Катрин, която най-накрая е достатъчно голяма, за да прочете една от книгите ми!

Да опиташ нещо ново, е трудно. Бих искала да благодаря на следните хора за помощта им и за това, че ми вдъхнаха увереност, че идеята ми не е толкова налудничавя: Джойс Суини (и другите членове на „Фрайдей Груп“), Марджета Гиърлинг, Джордж Никълсън, Фийби Йе, Катрин Ондър, Савина Ким и Антония Маркиет.

Специални благодарности на дъщеря ми Мерedit за това, че изслуша многобройните версии на „Красавицата и Звяра“, често без картинки.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Многобройни са приказките за невести на животни в различните страни и култури. В тях Звяра е представен по различен начин: като змия, гущер, лъв, маймуна, глиган или създание, състоящо се от различни животински части, например крилата змия. Обикновено той е предизвикал гнева на някаква вещица или фея, която го е проклела да остане такъв, докато срещне истинската любов или си намери съпруга. В повечето версии Красавицата идва да живее при Звяра (или се омъжва за него), защото баща ѝ е откраднал нещо, обикновено цвете. Звяра е добър към Красавицата и постепенно тя разбира, че го обича повече, отколкото в началото е смятала, че е възможно. Осъзнаването на този факт слага край на магията. В една от вариациите ухажването на Красавицата и Звяра протича чрез писма и може да се предположи, че Звяра е много добър писател. Но в повечето случаи е просто съчетание между мъж и звяр. В много версии, включително една на Братя Грим, Звяра е човек през нощта и животно през деня. Този мотив ни връща към старогръцкия мит за Купидон и Психея, който може би е най-ранният вариант на приказката. В него Психея се омъжва за красивия Купидон, но тъй като той идва при нея само през нощта, сестрите ѝ я убеждават, че е чудовище. Психея напуска Купидон, но впоследствие тръгва да го търси, за да си го върне обратно. Тази тема се повтаря в няколко версии и аз съм я включила в моята история.

Вариантът, който е най-добре познат на читателите, е написан във Франция през XVIII в. от Жан-Мари Льопренс дьо Бомон и представлява адаптация на по-ранен роман от Габриел-Сюзан дьо Вилньов. В тази вариация на приказката пътник се натъква случайно на градината на Звяра, открадва роза за най-малката си дъщеря, заради което трябва да умре, ако не обещае да се върне. На негово място идва дъщеря му, която става пленница на Звяра. В интерпретациите на Бомон и Вилньов, за разлика от другите, вълшебницата, която прави магията, играе активна роля в ухажването на Красавицата и Звяра, явява се в сънищата на Красавицата, за да ѝ вдъхне смелост, и се

върща, когато магията е развалена, за да поздрави двамата влюбени. Именно оттук заимствах идеята за участието на Кендра в сюжета.

Като писателка аз пиша за онова, което ме безпокои, и онова, което никога не ми е давало мира в многобройните версии на тази приказка, е, че бащата на Красавицата я дава доброволно на Звяра, за да спаси живота си. Това ме накара да се замисля за самия Звяр, за неговата самота в замъка, за това, че вероятно е прокуден от семейството си и за другите обстоятелства, които остават неизяснени в нито една от версиите. В този смисъл това е историята на двама изоставени млади хора, които намират любовта си един в друг.

Онези, които се интересуват от темата, могат да прочетат книгата „Красавици и зверове“ от Бетси Хърн, съдържаща истории от различни страни, и „Принцът дракон: Китайска легенда за Красавицата и Звяра“ от Лорънс Йеп. Интерес за младите читатели ще представляват „Красавица: Преразказ на приказката за Красавицата и Звяра“ от Робин Маккинли, „Звяр“ от Дона Джо Наполи и „Розата и Звяра: Преразказани приказки“ от Франческа Лия Блок.

Много от читателите вероятно са гледали „Красавицата и Звяра“ на „Дисни“, но може би ще им бъде любопитно да видят, и филма на Жан Кокто („La Belle et la bete“), който беше главното ми вдъхновение при създаването на образа на Ейдриън.

Мистър Андерсън: Добре дошли на първата среща на групата „Неочаквани промени“.

Мистър Андерсън: Има ли някой там? Или може би трябва да кажа: Има ли някой, готов да си признае, че е там?

ЧудовищеNYC^[1] влиза в чата.

Мистър Андерсън: Здравей, ЧудовищеNYC.

Мистър Андерсън: Здравсти? Виждам те ЧудовищеNYC. Искаш ли да се представиш?

ЧудовищеNYC: Не искам да говоря първи... има ли някой друг там?

Мистър Андерсън: Да, изглежда има доста спотайващи се мишоци, които се присъединиха към чата преди теб.

ЧудовищеNYC: Нека те да говорят първи.

Мистър Андерсън: Има ли някой, който да каже „здрасти“ на ЧудовищеNYC?

БезмълвнаДевоика: Здравей ЧудовищеNYC. Трябва ли да те наричаме Чудовище?

ЧудовищеNYC: Както предпочитате. Няма значение.

Мистър Андерсън: Благодаря, че проговори, БезмълвнаДевоико. Извинявай за играта на думи. Що за създание си ти?

БезмълвнаДевоика: Русалка. Просто една малка русалка.

Мистър Андерсън: Ти си била превърната в русалка?

БезмълвнаДевоика: Всъщност в момента съм русалка, но обмислям евентуална трансформация. Мислех си, че тази група би могла да ми помогне да взема решение.

Мистър Андерсън: Точно за това ще си говорим тази вечер — за трансформациите. Как сте станали онова, което сте.

Жабока: Ти превърнат ли си в нещо, Анди?

Мистър Андерсън: Е, не. Но аз организирах тази група, за да помогна на всички вас.

ЧудовищеNYC: Ти момиче ли си, БезмълвнаДевоика? Искам да кажа създание от женски пол... ъ-ъ, нещо като риба?

Жабока: Как можш да помогнеш, кат не знаш кво е да си превърнт в нщо?

Мистър Андерсън: Жабок, аз съм изучавал случаи като твоя. Разширено. Писал съм дисертация за Ефекта на трансформацията върху Истинската любов, стъпваща на трудовете на Братя Грим, Льопренс дьо Бомон^[2], Аксаков^[3], Куилър-Куч^[4] и Уолт Дисни.

ЧудовищеNYC: Ти къде се намиращ, Безмълвна?

БезмълвнаДевоика: Сигурна съм, че си много квалифициран, Анди. Много мило от твоя страна, че

организираш тази чат-група :-)

Мистър Андерсън: Благодаря ти, Безмълвна.

БезмълвнаДевойка: Чудовище, аз съм в Дания. Всъщност в Атлантическия океан, близо до Дания.

ЧудовищеNYC: Дания?

Жабока: Извинет ме, но е трудно да се пише с ципести кракници...

БезмълвнаДевойка: Дания е в Европа.

Жабока: Искам да кажа крайници.

Мистър Андерсън: Разбираме те, Жабок. Мисля, че ще е добре за вас, момчета — и за теб, момиче — да се поопознаете и да си побъбрите в този чат.

МомчетоГризли влиза в чата.

МомчетоГризли: Искам да поговорим за тези 2 момичета, които видях.

ЧудовищеNYC: Знам къде е Дания. От проклятието насам имам много време за учене... защото вече нямам живот.

Мистър Андерсън: Добро наблюдение, ЧудовищеNYC. Ще обсъдим и промените, които са настъпили във вашия живот в резултат на трансформациите.

ЧудовищеNYC: Студено ли е там, Безмълвна?

БезмълвнаДевойка: Да, студено е. <усмивка> Но под водата е топло.

МомчетоГризли: Искам да поговорим за тези две момичета!

ЧудовищеNYC: Ти сама ли си, Безмълвна?

МомчетоГризли: Та тези 2 момичета... 1-та е Червенорозка и тя е много секси!!!

БезмълвнаДевойка: Може да се каже, че съм сама, Чудовище. Мисля, че се досещам накъде биеш...

Жабока: Най-трудно ми е да ям мухи...

МомчетоГризли: А другата е Белоснежка...

БезмълвнаДевойка: Самичка съм, но има едно момче... моряк.

МомчетоГризли: Това не е *онази* Белоснежка. Тази е сестра на Червенорозка. Тихо момиче. Нея също си я бива.

Жабока: ... аз не обчам мухи.

ЧудовищеNYC: Виж, Безмълвна, налага се да се запозная с някое момиче — момиче, което да ме обикне.

БезмълвнаДевойка: Поласкана съм, Чудовище, но вече съм влюбена в друг. Имаше едно момче с платноходка. Аз го спасих от удавяне.

Мистър Андерсън: Не може ли да не говорим *всички* едновременно?

ЧудовищеNYC: Но ние обикновено нямаме с кого да си говорим.

Жабока: Тжно е да си жабок, кгато всъщност не си такв.

Мистър Андерсън: Разбирам. Но трябва да се редуваме, за да не стане разговорът прекалено хаотичен. Това е първата ни среща и затова си мислех да поговорим как сме станали такива, каквито сме. Как се е стигнало до трансформацията ни.

Жабока: Тоест... как сме вбесли някоя вещца.

ЧудовищеNYC: При мен стана именно така.

БезмълвнаДевойка: Аз сключих сделка с една вещица. По-точно морска вещица. Моят глас срещу човешки крака. Затова съм Безмълвна.

ЧудовищеNYC: Ти пишец много добре, Безмълвна.

БезмълвнаДевойка: Благодаря ти, Чудовище. Аз имам пръсти, а не нокти.

МомчетоГризли: Колко трогателно!

Мистър Андерсън: Чудовище, защо не ни разкажеш за твоята трансформация?

ЧудовищеNYC: Предпочитам да не го правя.

Мистър Андерсън: Ти си сред приятели, Чудовище.

МомчетоГризли: Да, хайде давай, после аз ще разкажа за 2-те момичета.

ЧудовищеNYC: Ти познаваш 2 момичета, принце? Къде по-точно се намираш?

Мистър Андерсън: Това не е бюро за запознанства, Чудовище.

ЧудовищеNYC: Да. Може би трябва да потърся такова. Не е лесно да се срещаш с момичета, когато изглеждаш като Чубака! А аз трябва да намеря поне 1, за да сложа край на моето проклятие.

Мистър Андерсън: Ти се нуждаеш от мрежа за оказване на подкрепа. Точно затова организирах този форум.

БезмълвнаДевойка: Моля те, разкажи ни, Чудовище. Ти си сред приятели.

ЧудовищеNYC: Добре, добре. Първото нещо, което трябва да знаете за мен е, че съм чудовище.

Жабока: Оттам и никнейма ти.

Мистър Андерсън: Без обидни забележки, Жабок.

ЧудовищеNYC: Да, правилно. Някога аз можех да кажа по адрес на някое дебело момиче „Тя е чудовище!“. Но аз не съм такова чудовище. Аз съм животно. Имам козина, нокти и така нататък. Всичко в мен е животинско, с изключение на онова, което е вътре в мен. Там аз все още съм човешко същество.

МомчетоГризли: И при мен е така.

ЧудовищеNYC: Наистина ми е трудно, защото преди да стана чудовище, бях... е, да речем красив. Привлекателен, популярен, богат. Даже приятелите ми ме избраха за принц на пролетните танци.

МомчетоГризли: Избрали са те? За принц?

Жабока: Принцове не се избират Чудовище... аз някга бх принц.

ЧудовищеNYC: Това е дълга история.

Жабока: аз бх принц

Мистър Андерсън: Имаме достатъчно време, Чудовище. Разказвай.

ЧудовищеNYC: <въздишка> Добре. Всичко започна заради една вещица.

Жабока: всички сме започнали така.

[1] Съкращение на Ню Йорк Сити. — Б.пр. ↑

[2] Жан-Мари Льопренс дьо Бомон (1711 — 1780), френска писателка, която първа преразказва приказката „Красавицата и Звяра“. — Б.пр. ↑

[3] Сергей Аксаков (1791 — 1859), руски писател. — Б.пр. ↑

[4] Сър Артър Томас Куилър-Куч (1863 — 1944), английски писател, под чиято редакция излиза книгата „Спящата красавица и други френски приказки“. — Б.пр. ↑

ЧАСТ 1
ПРИНЦЪТ И ВЕЩИЦАТА

Усещах, че всички ме гледат, но бях свикнал с това. Едно от нещата, на които баща ми ме учеше отрано, беше да се държа така, сякаш нищо не ме трогва. Когато си специален, такива каквито сме ние, хората са склонни да те забелязват.

Беше последният месец преди края на девети клас. Учителят ни раздаде бюлетините за тайно гласуване за принц и принцеса на пролетния бал — нещо, което по принцип намирах за тъпо.

— Хей, Кайл, видях името ти ето там. — Приятелят ми Трей Паркър ме тупна по рамото.

— Глупости. — Когато се обърнах в посоката, в която гледаше Трей, момичето, което седеше до него — Анна или може би Хана — сведе поглед. Хм. Тя си беше позволила да ме зяпа.

Името ми действително беше върху бюлетината. Но аз и без това щях да стана принцът на девети клас, защото Кайл Кингсбъри и без това беше безспорният победител. Никой не можеше да се съревновава с моята външност и парите на баща ми.

Учителят ни беше нов и вероятно беше с погрешното впечатление, че щом „Татъл“ е от училищата, в които има салатен бар и курсове по мандарин — тоест учебно заведение, в което хората с големи пари от Ню Йорк изпращат децата си — ние няма да му сритаме задника като отрепките от държавните училища. Голяма грешка. Понеже онова, което можеше да ни каже, нямаше да има голямо значение за изпита, ние се постаряхме да направим така, че четенето на бюлетините и драскането по тях да отнеме целия час от петдесет минути. Или поне повечето от нас работеха в тази посока. Останалите си пишеха SMS-и. Забелязах как някои ме поглеждаха крадешком, докато попълваха бюлетините си. И им се усмихвах. Други на мое място може би щяха да се опитат да се държат скромно и сдържано, сякаш се стесняват, виждайки името си в списъка, но няма никакъв смисъл да си затваряш очите за очевидното.

— И моето име е там. — Трей отново ме тупна.

— Хей, внимавай! — казах аз и разтрих рамото си.

— Ти внимавай. Сложил си тая глупава усмивка на лицето си, като че ли вече си спечелил и сега позираш на папараците.

— И какво лошо има в това? — Ухилих се още по-широко, за да го ядосам и махнах леко с ръка, сякаш бях някаква знаменитост, която приема поздравления на парад. Точно в този момент се чу щракване на камерата на нечий телефон, сякаш за да направи илюзията още по-пълна.

— На теб не трябва да ти се позволява да живееш — отбеляза Трей.

— Е, благодаря ти все пак. — Мислех си дали да не гласувам за Трей, просто ей така, от любезност. Той умееше да разсмива хората, но не можеше да се похвали с особено привлекателна външност. Семейството му не беше кой знае колко специално — баща му беше доктор или нещо подобно. Възможно беше да публикуват резултатите от вота в училищния вестник и щеше да бъде много конфузно, ако Трей се окажеше последен или пък не получи нито един глас.

От друга страна, щеше да бъде супер, ако получех два или три пъти повече гласове от следващия в класирането. И освен това Трей ме боготвореше. Един истински приятел би се радвал да победа съкрушително. По такива поводи баща ми винаги ме поучаваше: „Не бъди глупак, Кайл, и не прави нищо, воден от приятелство или обич. Защото в крайна сметка неизменно откриваш, че единственият, който истински те обича, си самият ти“.

Бях на седем или осем години, когато баща ми каза това и помня, че го попитах:

— Ами ти, татко?

— Какво аз?

— Ти обичаш ли... *мен*? Нас, твоето семейство?

Той ме изгледа продължително, преди да отговори:

— Това е различно, Кайл.

Никога повече не го попитах дали ме обича. Знаех, че ми беше казал истината първия път.

Сгънах бюлетината си, за да не може Трей да види, че съм гласувал за себе си. Разбира се, знаех, че той също е гласувал за себе си, но това беше различно.

— Това е отвратително!

Всички се обърнахме.

— Някой може би се е изсекнал на чина й — прошепна Трей.

— Да не си бил ти? — попитах аз.

— Аз вече не правя такива неща.

— Отвратително! — повтори гласът.

Оставих Трей и се обърнах да видя кой говори. Това беше някаква откачена пънкарка — дунда, облечена в широки черни дрехи, каквито обикновено носеха само вещиците и терористите (в „Татъл“ нямахме униформи, защото това би лишило родителите ни от удоволствието да ни купуват „Долче & Габана“). Имаше зелена коса. Очевидно се нуждаеше от специализирана помощ. Странното бе, че никога преди не бях я виждал, макар че повечето хора тук познавах, откакто се помнех.

Заместник-учителят беше прекалено тъп, за да се направи, че не я е чул.

— Кое е отвратително, мис... мис...

— Хилфърти — каза тя. — Кендра Хилфърти.

— Кендра, нещо не е наред с чина ти ли?

— Нещо не е наред с този свят. — Тя стоеше така, сякаш държеше реч. — Разбира се, че нещо не е наред, при положение че сме двайсет и първи век и продължаваме да търпим тези елитаристки пародии. — Тя вдигна бюлетината си. Някои се разкикотиха.

— Това е просто таен вот — осмели се да каже Трей. — Избираме принца и принцесата на танцовата забава.

— Именно — отвърна момичето. — Кой са тези хора? Защо трябва да се отнасяме с тях като с кралски особи? По каква... логика? Претендентите се избират единствено въз основа на тяхната физическа красота!

— На мен ми звучи като добро основание — казах аз на Трей, но не особено тихо. — Всички вече гласуваха и направиха избора си. Това е демократично.

Няколко души вдигнаха окуражително палци и се чуха одобрителни подвиквания, особено от Анна и Хана. Но в същото време забелязах, че мнозина, особено по-грозните, си мълчаха.

Момичето пристъпи няколко крачки към мен.

— Те са овце, които следват стадото. Гласуват за така наречените популярни личности, защото така е по-просто. Повърхностна хубост, руса коса, сини очи... — Тя гледаше към мен. — ... всички тези неща

са лесни за разпознаване. Но ако някой е по-смел, по-силен или по-умен, това е по-трудно да бъде видяно.

Тя ме вбеси и аз се нахвърлих срещу нея:

— Ако някой е чак толкова умен, ще намери и начин да изглежда по-добре. Човек може да свали някой друг килограм, да си направи пластична операция или просто да използва добър крем за лице и да си избели зъбите. — Акцентирах върху думите, така че да е ясно, че говоря за нея, а не просто по принцип. — Баща ми работи в една телевизионна мрежа. Той казва, че никой не е длъжен да гледа грозни хора.

— И ти ли си на същото мнение? — Тя повдигна тъмните си вежди. — Че всички трябва да се трансформираме, за да бъдем такива, каквито ти искаш да бъдем, Кайл Кингсбъри?

Трепнах, когато чух името си. Бях сигурен, че не съм я виждал никога преди. Но тя очевидно ме познаваше. Както и всички останали в училище. Вероятно имаше някакво жалко увлечение по мен.

— Да — отвърнах аз. — Така мисля. Убеден съм в това.

Тя тръгна към мен. Очите ѝ бяха светлозелени, а носът ѝ дълъг и подобен на клюн.

— Тогава по-добре се моли никога да не станеш грозен, Кайл. Ти си грозен и сега, вътре в душата си, където е най-важно какъв си, и ако някога изгубиш хубавата си външност, се обзалагам, че няма да бъдеш достатъчно умен и силен, за да си я върнеш обратно. Кайл Кингсбъри, ти си чудовищен.

Чудовищен. Тази дума беше от друго време и място. Тя ме накара да се замисля за приказки с вълшебства и магии и усетих някакво странно гъделичкане по космите на ръцете си, сякаш се бяха запалили от пламъка в очите ѝ. Но сетне пропъдих това чувство.

Чудовищен.

— Тази пънкарка от часа по английски беше доста странна — казах аз на Трей, докато се обличахме за физическо.

— Да, тя май доста те поуплаши — съгласи се той.

— При положение че гледам грозната ти муцуна вече десет години, нищо не може да ме уплаши.

— О, нима? А защо тогава си толкова нервен, откакто излязохме от кабинета по английски.

— Не е вярно, не съм нервен. — Но това беше самата истина. Когато момичето ми препоръча да се моля никога да не стана грозен и ме погледна за последен път, ми се стори, че тя знае разни неща за мен — как плаках, когато майка ме заряза, смятайки, че никога повече няма да я видя (което не се оказа далече от истината). Но това, разбира се, беше глупаво. Тя не знаеше нищо.

— Щом така казваш — отвърна Трей.

— Но си беше наистина страшно, признавам. Страшно е като си помисля, че хора като нея дори могат да съществуват.

— И че може да ходи в едно такова елитно училище като нашето и да разваля всичко.

— Да, някой трябва да направи нещо по този въпрос.

Говорех съвършено искрено. Опитвах се да се държа така, сякаш не е станало нищо особено — просто бях избран за принц на пролетния бал, какво толкова — но не ми се удаваше. Това трябваше да е един хубав ден за мен, но тази вещица ми го беше съсипала.

Това беше думата, която се въртеше в главата ми, когато мислех за нея — вещица. При други обстоятелства може би щях да използвам думата *кучка*, но в това момиче имаше нещо особено. Начинът, по който ме погледна със странните си и плашещи зелени очи с противоестествен цвят, извикваше в ума ми една-единствена дума — вещица! Която я описваше чудесно.

По-късно в спортния салон видях вещицата отново. Тичахме крос, но тя не участваше. Все още не се беше преоблякла и

продължаваше да носи свободно падащите си черни дрехи. Седеше на една скамейка под таванския прозорец. Небето над нея беше смрачено. Щеше да вали.

Някой трябваше да ѝ даде урок. Спомних си за думите ѝ: „Ти си грозен и сега, вътре в душата... ти си чудовищен“. Що за глупост беше това! Тя не бе по-различна от другите. Щом ѝ се беше удаля възможност да попадне в нашия кръг, нямаше да си отиде доброволно. Никой не би го направил.

Миг по-късно вече знаех какво трябва да направя.

Ускорих малко темпото. Трябваше да направим пет обиколки и обикновено аз не бързах, защото ако свърших по-рано, учителят по физическо ме караше да правя нещо друго. Беше глупаво, че изобщо трябваше да посещавам тези часове, защото участвах в два училищни отбора. Но знаех, че и учителят ми е на това мнение и в повечето случаи успявах да се измъкна. Ако го погледнех с правилния почтителен поглед, така че да му припомня какви чекове пишеше баща ми в полза на Атлетическата асоциация, той обикновено беше склонен да ме освободи от тази досада, без каквито и да е последствия за мен.

Макар да не тичах особено бързо, изпреварих с половин обиколка втория след мен и тръгнах напъряко през салона към пейката, на която седеше вещицата, заглядана в нещо в скута си.

— Кингсбъри! — извика учителят по физическо. — Ако си приключил, можеш да донесеш баскетболните топки.

— Добре, тренер. — Тръгнах към мястото, където бяха топките, но после трепнах от мнима болка. — О, това е крампа! Може ли да се поразтегна малко, тренер? Не бих искал да получа по-тежка контузия.

— Е, добре. — Учителят се засмя. — Ти и без това си много по-напред от другите.

Проработи!

— Супер си, тренер!

Той се засмя отново. Закуцуках, докато се обърне с гръб към мен, и после закрачих към пейката, на която седеше вещицата. Започнах да се разтягам.

— Май умееш да омайваш възрастните, а?

— Направо нямам равен на себе си — усмихнах ѝ се в отговор аз. — Хей! — В този момент видях предмета в скута ѝ. Беше огледало, от онези старомодните с дръжка, като в приказката за Снежанка.

Когато ме видя, че го гледам, тя побърза да го пхне в раницата си.

— За какво ти е това огледало? — попитах аз, мислейки си, че е странно едно толкова грозно момиче да се размотава насам-натам с огледало. Всъщност би било странно за когото и да било.

Тя не си направи труда да ми отговори.

— Как е кракът ти?

— Какво? — Спрях по средата на упражнението си. — О, добре е. Всичко е наред. Истината е, че дойдох тук да поговоря с теб.

Тя повдигна вежди.

— И на какво дължа тази чест?

— Не бих се изразил по този начин. Просто си мислех...

— Което вероятно е нещо ново за теб.

— Мислех си за онова, което каза в час. И реших, че си права.

— Наистина? — Тя премигна няколко пъти като плъх, изпълзял от тъмната си дупка.

— Да, наистина. Ние тук съдим за хората по външния им вид. На такива като мен... очевидно е, че изглеждам доста по-добре от останалите, им е много по-лесно, отколкото на...

— На такива като мен?

Свих рамене.

— Не смятах да навлизам в подробности. Баща ми работи в телевизията и затова знам как стоят нещата. В неговата сфера, ако изгубиш външния си вид, губиш и работата си.

— И на теб това ти се струва справедливо?

— Никога не ми се е налагало да мисля за това. Някои просто имат късмета да са родени с това.

— Интересно — отбеляза тя.

Усмигнах ѝ се по начина, по който се усмихвах на красивите момичета и се приближих към нея, въпреки че едва не изпъшках от отвращение.

— Ти самата си много интересна.

— По-скоро имаш предвид „странна“?

— Човек може да бъде странен и в добрия смисъл на думата.

— Щом така мислиш. — Тя погледна часовника си така, сякаш в този момент трябваше да бъде някъде другаде, сякаш всички ние не

бяхме хванати като плъхове в клетка в глупавия час по физическо възпитание. — И това ли дойде да ми кажеш?

Вещица.

— Всъщност не. Мислех си за онова, което каза по-рано, и реших, че може би е добре... да си разширя малко хоризонта. — Това беше фраза на баща ми. Той непрекъснато ми повтаряше, че трябва да разширя малко хоризонта си, което означаваше, че трябва да уча повече. — Нали разбираш, да се срещам с различни хора.

— Включително и грозни?

— По-скоро интересни. Хора, които могат да ми кажат нещо ново.

— Като мен?

— Именно. Затова ми хрумна, тъ-тъ... дали би дошла с мен на танците другата седмица. Мисля, че ще си прекараме добре.

Тя се вгледа в мен, зеленото в очите ѝ проблесна и сякаш щеше да се стече по мършавия ѝ нос. Невероятно! След това се усмихна. Странна усмивка, потайна...

— Да. Да, искам да дойда с теб.

Разбира се, че ще иска.

Бях се прибрал само преди две минути, когато Слоун Хейгън, истинската ми партньорка за танците, ми се обади по мобилния. Тя беше изкуствено изрусена мадама, с добър загар, блекбъри в джоба, халка на пъпа, почитателка на минералната вода „Ивиан“ и дъщеря на изпълнителен директор на голяма компания. Натиснах бутона „Зает съм“. Тя позвъни отново. И отново. Най-накрая отстъпих.

— Някаква откачена пънкарка разправя на всички, че ще ходи с тебе на бала! — изпищя тя по телефона.

„Спокойно — казах си аз. — Това се очакваше.“

— Допускаш ли, че е възможно да поканя някакъв боклук?

— Тогава защо разказва на всички, че си го направил?

— Не мога да отговарям за приказките на всяка откачалка, която се е завъртяла около мен.

— Значи не си я канил?

— Сериозно ли ме питаш? Защо ми е да каня някаква пачавра, когато вече съм се уредил с най-страхотната мадама в училище? — Говорех с онзи прочувствен глас, който пазех само за Слоун. — Ние сме съвършената двойка, скъпа.

Тя се изкикоти.

— И аз така си мислех. Ще разкажа на всички, че онази нещо се е объркала.

— Не, не го прави.

— Защо? — В гласа ѝ отново прозвучаха подозрителни нотки.

— Някаква загубенячка разказва наляво и надясно, че ще ходи на танците с твой приятел! Не мислиш ли, че така ще е по-забавно?

— Предполагам, че да.

— Само си го представи. Тя разправя на всички, че ще бъда неин кавалер. И понеже вярва в това, си купува специална за случая рокля. След това аз се появявам на танците с теб. Класика!

— Обичам те, Кайл — изкикоти се Слоун. — Ти си толкова зъл.

— Искаш да кажеш зъл гений. — Аз се разсмях необуздано като типичен злодей от анимационен филм. — Е, какво ще кажеш?

— Дума да няма. Истинска класика!

— Точно така. Но за да се наредят нещата, трябва да направиш едно-единствено нещо — дръж си устата затворена.

— Добре. Но Кайл?

— Какво?

— По-добре не се опитвай да ми скроиш такъв номер на мен. Да знаеш, че не съм тъпа и няма да се хвана.

Не бях толкова убеден в това, но все пак казах:

— Никога, Слоун. — Бях покорен като лабрадор.

— И Кайл?

— Да, какво?

— Роклята ми е черна и е доста оскъдна като материал.

— Хм. Звучи добре.

— И изглежда добре. Но ще ми трябва орхидея за нея. Виолетова.

— Имаш я — отвърнах аз, мислейки си, че точно това беше хубавата страна на Слоун. Всъщност на повечето хора, които познавах. Ако можеха да вземат каквото искат от теб, те с готовност ти се отплащаха.

След като затворих телефона, се опитах да намеря някаква информация за въпросната Кендра в справочника на училището. Не вярвах много на Слоун, че няма да каже нищо на Кендра, и затова реших да се обадя на Кендра като превантивна мярка.

Но когато стигнах до буквата „Х“, не намерих никаква Кендра Хилфърти. Затова прегледах целия справочник от „А“ до „Я“ и обратно и пак не намерих никаква Кендра. Опитах се да си спомня дали се беше появила в класа ни в началото на годината, но напразно. Момичета като нея не влизаха в моя обсег на наблюдение.

Около девет, докато гледах как „Янките“ сритват задника на противника си, чух ключът на баща ми да се превърта в ключалката. Странно. През повечето вечери баща ми не се прибираще, преди да съм си легнал. Имах телевизор и в стаята си, но предпочитах да гледам плазмения във всекидневната. И освен това донякъде исках да му се похваля за постижението си при тайния вот за бала. Не че беше нещо голямо, но поне беше нещо, което той можеше да оцени.

— Хей, познай какво? — рекох аз.

— Какво? Извинявай, Арън, не те чух... Разговарям по мобилния. — Даде ми знак да мълча и ме погледна с онзи поглед, който означаваше, че „моментът не е подходящ“.

Използваше слушалка „Блутут“. Аз самият смятах, че хората изглеждат като пълни кретени, създавайки впечатлението, че си приказват сами. Баща ми влезе в кухнята и продължи да говори. Поколебах се дали да не увелича силата на звука, но знаех, че това ще го вбеси. Казваше, че било проява на лош вкус телевизорът да работи, докато говорел по телефона. Проблемът беше, че той винаги говореше по телефона.

Най-накрая приключи. Чух го да рови в „Поднулевия“ (както винаги наричаше хладилника), търсейки вечерята, която прислужницата беше оставила. След това се чу щракването на капака на микровълновата печка. Знаех, че сега ще излезе от кухнята, защото имаше три минути, които трябваше да убие в разговор с мен.

И точно така стана.

— Как мина училището днес?

Беше забавно. Двамата с Трей опънахме всички кабели, които ще ни трябват, за да детонираме бомбите утре. Трябва само да намерим начин как да си набавим няколко картечници, без да разбереш това. Кое то вероятно няма да е трудно, защото ти никога не си наоколо. Освен това вчера откраднах кредитната ти карта. Реших, че няма да имаш нищо против. Нито че ще забележиш.

— О, страхотно! Избраха финалистите за принц на пролетния бал и аз съм един от тях. Мнозина смятат, че ще спечеля.

— Много добре, Кайл. — Той погледна мобилния си.

Замислих се дали ако му бях казал другото нещо, отговорът пак нямаше да е същият: „Много добре, Кайл“.

Опитах единственото нещо, което обикновено провокираше някаква реакция от негова страна.

— Чувал ли си се скоро с мама? — Мама ни напусна, когато бях на единайсет, защото според нея „светът е по-широк и вълнуващ“ от онзи, който ѝ предлагаше баща ми. В крайна сметка тя се омъжи за един пластичен хирург и се премести да живее в Маями. Така че винаги да можеше да се радва на слънчевите лъчи и да не се притеснява, че ще остарее. Или да си прави труда да ми се обади.

— Какво? О, вероятно е в някой санаториум за алкохолици. — Той погледна към кухнята, сякаш подканяше микровълновата печка да побърза. — Днес уволниха Джесика Силвър. — Джесика беше водеща, неговата партньорка в новините, и така отново се върнахме на любимата му тема — него самия.

— Защо? — попитах аз.

— Официално се говори, че е допуснала грешка при отразяването на случая „Креймър“.

Нямах никаква представа кой е Креймър. Баща ми продължи монолога си.

— ... но между нас казано, ако беше свалила онези десет килограма след раждането... или по-добре, ако въобще не беше раждала, вероятно щеше да си запази работата.

Спомних си за онова, което беше казала Кендра. Е, какво пък? Зрителите искаха да гледат супер секси водещи на екрана, а не някакви грозотии. Такава беше човешката природа. Какво лошо имаше в това?

— Тя е кръгла глупачка — съгласих се аз. Баща ми отново гледаше към кухнята и затова казах: — Янките здравата им сритват задниците.

И в този момент се чу сигналът на микровълновата печка.

— Какво? — каза баща ми. Той погледна телевизора за една десета част от секундата. — О, имам много работа за вършене, Кайл.

След това отнесе чинията си в спалнята и затвори вратата.

Да, Слоун може би не беше казала на Кендра, че ще бъде моята дама на танците. Но определено каза на всички останали в училище. Две момичета, които очевидно си бяха фантазирали, че ще поканя точно тях, ми обърнаха демонстративно гръб, а Трей моментално се залепи за мен, когато влязох в класната стая.

— Слоун Хейгън. — Той вдигна ръка за поздрав. — Добра работа.

— Доста добра.

— „Доста добра“ — повтори той подигравателно. — Тя е най-сексапилното момиче в цялото училище.

— А защо ми е нещо друго, освен най-доброто?

Предположих, че Кендра също е чула новината и затова не се изненадах, когато я видях да идва към мен в коридора през междучасието.

— Хей. — Тя ме хвана под ръка.

— Здравей. — Направих усилие да не отдръпна ръката си и в същото време се огледах, за да разбера дали някой е видял, че тази малоумница се е хванала за мен. — Искях да ти се обадя вчера.

За първи път тя ме погледна смутено.

— Не съм включена в справочника на училището. Тази година... ми е първа тук. Прехвърлиха ме от друго училище.

— Предположих, че това е обяснението. — Тя продължаваше да ме държи под ръка.

Разминахме се с няколко мои приятели и аз машинално се опитах да се освободя от нея.

— Ох! — Бях се одраскал в един от ноктите й.

— Извинявай.

— Значи сме заедно на танците?

— Разбира се. Има ли причина да не бъдем?

Тя се вгледа в мен. Тъкмо щях да се впусна в обяснения, че ще трябва да се срещнем направо на танците, защото баща ми е зает по това време и няма да може да ни закара, когато тя каза:

— Мисля, че е по-добре да се срещнем направо там.

— Наистина? Повечето момичета искат нещо като кралски ескорт.

— Не и аз. Може да ти прозвучи странно, но майка ми навярно няма да е във възторг, ако научи, че ще ходя на танци с момче.

А каква беше алтернативата? С върколак? Би било прекалено хубаво, за да е възможно.

— Добре. Аз ще ти купя билет и ще се видим направо там.

— Добре — отговори тя и понечи да се отдалечи.

Аз направих същото, но в този момент си спомних какво беше казала Слоун за роклята си и за необходимото за нея цвете. Реших да я попитам какво мисли по този въпрос, за да изглеждат нещата още по-истински.

— Кендра, какъв цвят ще бъде роклята ти? Татко ми каза, че трябва да ти подсигурия подходящо бално букетче.

— О, още не съм решила какво ще нося. Нещо черно... това е любимият ми цвят. Но една бяла роза върви на всичко, нали? И освен това символизира чистотата.

Тя беше толкова невероятно грозна, че за момент си представих какво ли би било, ако наистина щях да ходя с нея на танците. В ума ми изплува картината как се навеждам към нея, загледан в потъмнелите ѝ зъби, кривия ѝ нос и чудатите ѝ зелени очи, и забождам цветето на корсажа, докато всичките ми приятели ни зяпат и се превиват от смях. И даже се замислих дали наистина не беше вещица. Невъзможно! Вещиците не съществуват.

— Имаш я — казах аз. — Значи ще се видим на танците?

— Ще бъде незабравима нощ.

В деня на бала облякох смокинга, който Магда — новата ни прислужница — беше наела за мен с кредитната карта на баща ми. Една от хубавите страни на това да имаш баща, който винаги го няма, е, че ти купуват разни неща, просто защото така е по-лесно, отколкото да ти обясняват какво ти е нужно и какво не. Родителите на Трей например са големи скъперници и го карат да си избира между Xbox и Wii^[1]. Тревожат се, че могат да го разгледят или нещо такова. Моят баща ми купи и двете. Та този ден говорех с Трей по мобилния си (купен от баща ми), докато чаках да пристигне лимузината (платена пак от... баща ми). Отворих Поднулевия, за да взема оттам балното букетче, което Магда трябваше да е купила от цветарския магазин. Слоун ми беше казала петнайсет или шестнайсет пъти, че роклята ѝ е „черна и много секси“ и че няма да съжалявам, ако ѝ поднеса орхидея. Затова наредих на Магда да купи точно такова цвете.

— Мислил ли си някога, че училищните танци са форма на легализирана проституция? — попитах Трей по телефона.

Той се засмя.

— Какво имаш предвид?

— Искам да кажа, че плащам... тоест баща ми плаща петстотин долара за смокинг, лимузина, билети и бално букетче и в замяна аз получавам нещо. Как ти звучи това на теб?

Трей се засмя.

— Класика в жанра.

Междувременно продължавах да ровя в хладилника.

— Къде, по дяволите...

— Какво става?

— Нищо, трябва да затварям.

Стигнах до дълбините на Поднулевия, но така и не намерих никакво букетче. Единственото цвете там беше проста бяла роза.

— Магда! — извиках аз. — Къде, по дяволите, е орхидеята, която трябваше да купиш? Каква е тази роза? — Бях абсолютно сигурен, че розите са по-евтини от орхидеите. — Магда!

Най-накрая я открих в пералното помещение, където сипваше перилен препарат върху яката на една от ризите на баща ми. Между другото, беше си намерила доста добро местенце като домашна прислужница. Баща ми работеше по двайсет и четири часа, седем дни в седмицата и не разхвърляше изобщо. Аз бях през повечето време на училище, а когато не бях там, стоях колкото може по-далече от вкъщи. Така по същество тя получаваше заплата и свободен достъп до апартамента ни, като в замяна не правеше нищо друго, освен да пере, да чисти с прахосмукачката, да гледа сапунени опери по телевизията и да си размотава задника по цял ден.

В допълнение ѝ възлагахме някои прости задачи, които тя очевидно не беше в състояние да изпълни.

— Какво е това? — попитах аз и тикнах пластмасовата кутия с розата под носа ѝ. Всъщност не казах точно това, а добавих няколко мръсни думи, които тя вероятно така и не разбра.

Магда отстъпи крачка назад, при което многобройните гердани на шията ѝ издадоха звънтящ звук.

— Красива е, нали?

— Красива значи. Но това е роза! А аз казах орхидея. Ор-хи-де-я. Толкова ли си тъпа, че да не знаеш какво е орхидея?

Магда изобщо не реагира на думата „тъпа“, което убедително доказваше колко е тъпа наистина. Тя работеше за нас само от няколко седмици, но беше по-глупава дори от последната ни икономка, която беше уволнена, защото си беше позволила да изпере евтината си червена блузка от „Уол март“ заедно с нашите дрехи. Магда не спря да сгъва прането, зяпайки розата като упоена.

— Знам какво е орхидея, мистър Кайл. Гордо суетно цвете. Нима не виждате красотата на тази роза?

Погледнах я. Тя беше чисто бяла и за момент ми се стори, че расте пред очите ми. Извърнах глава. Сетне погледнах отново розата и си представих лицето на Слоун, когато видеше неподходящото бално цвете за роклята ѝ. Нямаше да получа нищо от нея тази вечер и вината за това щеше да бъде изцяло на Магда. Глупава роза, глупава Магда!

— Розите са евтини — отбелязах аз.

— Красивото нещо е скъпоценно, независимо от цената му. Онези, които не умеят да виждат скъпоценните неща в живота си,

никога няма да бъдат щастливи. Аз бих искала вие да сте щастлив, мистър Кайл.

Да, и най-прекрасните неща в живота са безплатните, нали така? Но какво друго можеш да очакваш от някой, който си изкарва прехраната, перейки боксерките на другите хора?

— Аз лично я намирам за грозна — казах.

Тя остави дрехата, която сгъваше, и неочаквано грабна розата.

— Тогава ми я дайте.

— Да не си откачила? — Съборих кутията от ръката ѝ и тя отскочи от пода. — Ето значи какъв ти е бил планът. Да купиш нещо, което не съм искал, очаквайки да ти го дам. Номерът ти обаче няма да мине.

Тя погледна розата, която лежеше на пода.

— Съжалявам ви, мистър Кайл.

— Съжаляваш ме? — прихнах аз. — Нима това изобщо е възможно? Та ти си само една прислужница.

Тя не отговори. Вместо това се пресегна към една от ризите на баща ми, сякаш бързаше да свърши с прането.

Аз се засмях отново.

— Би трябвало не да ме съжаляваш, а да се боиш от мен. Направо да се напикаеш в гащите. Ако кажа на баща ми, че си пропиляла парите му просто ей така, той ще те уволни. Възможно е дори да те депортира. Би трябвало ужасно да се страхуваш от мен.

Тя продължи да сгъва прането. Предположих, че дори не знае достатъчно добре английски, за да разбере какво ѝ говоря. Затова прекъснах тирадата си. Не исках да взема розата, защото това означаваше да призная, че възнамерявам да я дам на Слоун. Но имах ли въобще избор? Вдигнах я от мястото, където лежеше в ъгъла. Пластмасовата кутия беше счупена, розата беше на пода, а едно от листенцата ѝ беше паднало. Евтин боклук. Мушнах откъснатото листенце в джоба на панталоните си и наместих розата, доколкото можах в кутията. Тръгнах към вратата.

И точно в този момент Магда каза на най-чистия английски, който бях чувал:

— Не се страхувам от теб, Кайл. Страхувам се за теб.

— Щом казваш.

[\[1\]](#) Видове игрални конзоли, съответно на Microsoft и Nintendo.
— Б.пр. [↑](#)

Имах намерение да взема Слоун с лимузината, да ѝ дам балното букетче и след това да получа някаква награда за всичките положени от мен усилия. В края на краищата баща ми беше похарчил доста пари и се предполагаше, че това трябва да е най-важната нощ в живота ми. Редно беше да можеш да извлечеш някаква полза от това, че си принц на бала.

Но нещата не се развиха така.

Най-напред на Слоун едва не ѝ се спуска кръвоносен съд, когато видя розата, ако това изобщо беше възможно в тясната рокля, която носеше.

— Ти какво, да не си спял? — попита тя бясна. Мускулите на загорелите ѝ ръце изпъкваха още по-видимо заради стиснатите ѝ юмруци. — Казах ти, че роклята ми е черна. Тази роза изобщо няма да ѝ подхожда.

— Но тя е бяла.

— По-скоро е сивкава. О!

Не виждах как една бяла роза няма да подхожда на черната ѝ рокля, но сексапилните момичета се ползват с определени привилегии.

— Виж — каза аз. — Глупавата прислужница обърка всичко. Вината не е моя.

— Вашата прислужница? Искаш да кажеш, че дори не си си направил труда да я купиш сам?

— Кой купува такива неща сам? Хайде, ще ти купя цветя някой друг път. — Подадох ѝ кутията с розата. — Красива е.

— Не, евтина е! — Тя я събори от ръката ми. — Не е това, което исках.

Останах загледан в пластмасовата кутия на земята. Искаше ми се просто да си тръгна. Но в този момент майката на Слоун се появи с последната дума на фотографската техника в ръце, за да ни направи снимки, при които ние позирахме ту в статично положение, ту в движение, а Слоун беше ту от лявата ми страна, ту от дясната или малко пред мен. Междувременно мисис Хейгън, която беше разведена

и вероятно не би имала нищо против да се запознае с баща ми, непрекъснато гукаше: „Ето ги бъдещите принц и принцеса“. Затова аз направих онова, което подобаваше на сина на Роб Кингсбъри. Ритнах настрани кутията с евтиното бално букетче и се усмихвах чаровно, докато ме снимаха. Освен това казах колко е красива Слоун, колко хубаво ще бъде на танците и така нататък, и така нататък.

А после, неизвестно защо, вдигнах кутията от земята. Още едно листенце беше паднало и аз го пъхнах в джоба си при първото. Взех кутията с мен.

Танците щяха да бъдат в хотел „Плаза“. Когато стигнахме там, аз подадох нашите билети на момичето на входа. Тя хвърли поглед на кутията с розата.

— Красиво цвете — каза.

Погледнах я, за да видя дали не се шегува. Очевидно не. Вероятно беше от моя випуск — плахо момиче с червена плитка и лунички. Мястото ѝ като че ли не беше в „Плаза“. Сигурно беше спечелила някаква стипендия, защото именно на този тип ученици възлагаха всички досадни задачи, като например късането на билети. Очевидно никой не я беше поканил на бала, нито ѝ беше купил цвете, било то евтина счупена роза. Погледнах Слоун, която в този момент ликуваше при срещата си с петдесет нейни близки приятелки, които не беше виждала от вчера, тъй като всички момичета в деня на танците бяха избягали от училище, за да си направят задължителния педикюр и спа процедури. По време на целия път дотук Слоун ми беше чела конско за балното букетче — нещо, което не беше планирано — и все още отказваше да си го сложи.

— Хей, искаш ли го? — попитах аз момичето.

— Това не е особено мило — отвърна тя.

— Кое? — Опитах се да си спомня дали някога ѝ бях казвал нещо неприятно. Не! Тя не беше толкова грозна, че да се заяждам с нея. Просто беше кръгла нула и не си струваше усилието.

— Да си играеш с мен. Първо ще ми кажеш, че ми я даваш, а после ще си я поискаш обратно.

— Не си играя. Можеш да я вземеш. — Стори ми се странно, че изобщо я беше грижа за някаква си глупава роза. — Цветът ѝ не подходжда на роклята на приятелката ми и тя не иска да я носи. Тъй и тъй ще увехне, затова по-добре я вземи. — И аз ѝ я подадох.

— Е, щом така поставяш въпроса. — Тя се усмихна и я взе. Опитах се да не забелязвам несъвършените ѝ зъби. Защо просто не си сложеше шини. — Благодаря. Красива е.

— Тогава ѝ се порадвай.

Отдалечих се, леко усмихнат. Защо бях направил това? Със сигурност нямах навика да правя мили жестове на разни семпли момичета. Замислих се дали всички бедни хора се вълнуват от такива малки и незначителни неща като една глупава роза. Не си спомнях последния път, когато самият аз бях изпитал някакво вълнение. Тъй или иначе ми беше забавно, знаейки, че Слоун в един момент ще спре да се оплаква и ще си поиска розата обратно, а в отговор аз щях да ѝ кажа, че нея вече я няма.

Огледах се за Кендра. Почти я бях забравил, но все пак навреме си спомних за нея, защото в следващия момент я видях да си пробива пък към главния вход. Носеше рокля в черно и пурпурно, приличаща на тоалет от филм за Хари Потър, и ме търсеше с поглед.

— Хей, къде ти е билетът? — попита едно от бедните момичета, които проверяваха влизащите.

— О... нямам... просто търся един човек.

Видях в очите на контрольорката да проблясва искра на съжаление, сякаш много добре знаеше какво точно се случва. Помислих си, че неудачниците обикновено са наясно какво става в душите на себеподобните им. Но вместо да даде израз на това, момичето каза:

— Съжалявам, но не мога да те пусна без билет.

— Аз чакам моя кавалер.

Още един поглед на съжаление.

— Добре — рече доброволката. — Но само се дръпни малко встрани.

— Добре.

Отидох при Слоун и ѝ показах Кендра, която стоеше злочесто до входа.

— Време е за шоу — подхвърлих аз и в този момент Кендра ме забеляза.

Слоун знаеше много добре какво трябва да направи. Макар да ми беше още бясна, тя принадлежеше към онзи тип момичета, които никога не биха пропуснали шанса да нанесат трайни емоционални

поражения на своя съученичка. Затова ме сграбчи и положи една страстна звучна целувка върху устните ми.

— Обичам те, Кайл.

Колко мило. Аз я целунах отново, но без да повтарям онова, което беше казала.

Когато свършихме, Кендра все още се взираше в нас. Тръгнах към нея.

— Какво зяпаш, грозилище?

Очаквах, че ще се разплаче. Забавно беше да сригаш задника на някой загубеняк, да го накараш да се разциври и след това да го сригаш още по-здраво. От доста време чаках тази вечер. И онова, което се случваше сега, компенсираше донякъде досадната неприятност с балното букетче.

Но вместо това тя каза:

— Ти наистина го направи.

— Кое по-точно? — попитах аз.

— Вижте я само — кикотеше се Слоун. — Грозната й рокля само я прави да изглежда още по-дебела!

— Да, къде я намери наистина? — продължих аз. — На бунището?

— Тази рокля е принадлежала на баба ми — отвърна Кендра.

— Хората тук обаче си купуват нови рокли за танците — засмях се аз.

— Значи действително го направи — рече тя. — Наистина ме покани на бала, макар да си имал друго момиче, за да ме накараш да се чувствам като глупачка.

Засмях се отново.

— А ти наистина ли си мислеше, че някой като мен ще покани някоя като теб на танците?

— Не, не съм. Но се надявах, че няма да направиш решението ми толкова лесно, Кайл.

— Какво решение? — Зад мен Слоун се кикотеше неудържимо и припяваше: „Загубенячка! Загубенячка!“. Скоро към нея се присъединиха и други, докато накрая тази дума отекваше в целия вестибюл толкова натрапчиво, че едва успях да си събера мислите.

Вгледах се в Кендра. Тя не плачеше. Дори не изглеждаше смутена. Очите ѝ бяха някак странно напрегнати, като на онова момиче

Кери от филма по Стивън Кинг, което използваше телекинетичните си способности, за да си разчиства сметките с враговете си. Бях почти готов да повярвам, че Кендра ще започне да прави точно това — да изпепелява хората наоколо само с поглед.

Но вместо това тя прошепна нещо толкова тихо, че да я чуя само аз:

— Ще видиш.

И след това се отдалечи.

Сега ще превъртим лентата бързо напред. Представете си типичен училищен бал с надзорници, които се опитват да ни попречат да го направим направо на дансинга. Всякакъв вид закачки като подготовка за истинското парти, което предстоеше. Но аз продължавах да чувам думите на Кендра, които отекваха в ушите ми: „Ще видиш“. Слоун се държеше дружелюбно и след като бяхме коронясани за принц и принцеса на партито, стана още по-дружелюбна. При някои момичета популярността и възможностите, които вървят ръка за ръка с нея, са нещо като афродизиак. Слоун беше от тях. Докато чакахме да ни сложат короните на сцената, тя се наведе към мен и ми прошепна:

— Майка ми довчера няма да си е вкъщи. — Хвана ръката ми и я сложи на задника си.

— Страхотно — отвърнах аз, отдръпвайки ръката си.

Ще видиш.

Слоун продължи да се притиска все по-близо до мен и аз усещах горещия ѝ дъх в ухото си.

— Отиде на опера... която ще продължи три часа и половина. Сама се обадох в „Метрополитън“^[1], за да попитам. И обикновено след това ходи на вечеря. Няма да се прибере най-малко до един... Имам предвид, ако искаш да се отбиеш у нас... — Ръката ѝ се плъзна надолу по корема ми, приближавайки се все повече до опасната зона. Невероятно! Тя ме опипваше пред цялото училище?

Отдръпнах се леко.

— Разполагам с лимузината само до полунощ.

Брет Дейвис, принцът от миналата година, се приближи към мен с короната в ръце. Аз сведох смирено глава, за да я приема.

— Използвай я мъдро — каза Брет.

— Какви ги дрънкаш? — възмути се Слоун. — Нима не струвам достатъчно, за да вземеш такси? Това ли ми казваш?

Какво означаваше това „Ще видиш“? Слоун и Брет бяха толкова близо, че ми пречеха да дишам. Отвсякъде ме връхлитаха хора и предмети. Не можех да разсъждавам ясно.

— Кайл Кингсбъри, отговори ми.

— Защо просто не се разкараш? — избухнах аз.

И в следващия миг всички в залата като че ли се вкамениха. Времето сякаш беше спряло.

— Копеле! — просъска Слоун.

— Трябва да се прибирам — казах аз. — Искаш ли да останеш, или ще използваш лимузината?

Ще видиш.

— Смяташ просто да си тръгнеш? Да ме изоставиш! — прошепна Слоун толкова силно, че да бъде чуто в радиус от десет километра. — Ако си тръгнеш сега, това ще бъде последното нещо, което някога ще направиш. Затова се усмихни и танцувай с мен. Няма да ти позволя да ми съсипеш вечерта, Кайл.

И аз я послушах. Сложих усмивка на лицето си и танцувах с нея. След това я изпратих до дома ѝ, пих водка „Абсолют“ от бара на майка ѝ (За здравето на „абсолютните принц и принцеса“, вдигна тост Слоун), направих всичко, което тя очакваше и което аз очаквах, и се опитах да забравя гласа в главата си, който непрестанно повтаряше: „Ще видиш, ще видиш...“. А накрая, в единайсет и четирийсет и пет, успях благополучно да се измъкна.

Когато се прибрах у дома, в стаята ми светеше. Странно. Вероятно Магда беше чистила и я беше забравила.

Но когато отворих вратата, вещицата седеше на леглото ми.

[1] Оперен театър в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

— Какво правиш тук? — Произнесох това достатъчно високо, за да скрия факта, че гласът ми трепереше, че по мен се стичаше пот от всяка пора и кръвта пулсираше бясно в слепоочията ми. И въпреки това не можех да кажа, че съм изненадан, че я виждам. Бях я очаквал през цялото време. Не знаех само кога ще се появи и при какви обстоятелства.

Тя ме наблюдаваше. Забелязах отново очите ѝ, същият бутилково зелен цвят като този на косата ѝ. И в следващия момент ми хрумна нещо странно: Ами ако това беше естественият им цвят? Дали просто не си бяха такива? Колко налудничаво!

— Какво правиш в дома ми? — повторих аз.

Кендра се усмихна. И тогава забелязах, че държеше огледало — същото, което бях видял у нея онзи ден в салона. Тя се взираше в него, тананикайки си:

— Отмъщение, отплата, справедливост, възмездие...

Погледнах я втренчено. В момента, в който заговори, вече не изглеждаше толкова грозна. Причината беше в очите ѝ, тези сияещи зелени очи. Кожата ѝ също сияеше.

— Какво значи „възмездие“?

— Това е основна дума от речниковия фонд, Кайл. Би трябвало да я знаеш. Нищо, ще я научиш. Тя означава „заслужено наказание“.

Наказание? През годините много хора ме бяха заплашвали да ме накажат — разни икономии, учители и така нататък. Но намеренията им никога не бяха се сбъдвали. По един или друг начин обикновено успявах да се измъкна. Или пък баща ми ме измъкваше с парите си. Но какво щях да правя, ако тази се окажеше някаква откачена психарка?

— Виж — подех аз. — Съжалявам за тази вечер. Не допусках, че изобщо ще се появиш. Знаех, че не ме харесваш и затова си помислих, че няма да нараня чувствата ти. — Налагаше се да бъда мил. Тя очевидно беше луда. Ами ако криеше оръжие под тези широки дрехи?

— Така е — рече тя.

— Кое е така?

— Наистина не те харесвам. И не си наранил чувствата ми.

— О! — Погледнах я с погледа, който обикновено пробутвах на учителите си, когато исках да им покажа, че съм „добро момче“. И в следващия момент забелязах нещо странно. Носът ѝ, който преди ми се беше сторил дълъг и крив като на вещица, вече не беше такъв. Сигурно беше някаква игра на сенките. — Добре, значи сме на чисто?

— Ти не нарани чувствата ми, защото знаех, че ще ме зарежеш, Кайл. Знаех, че си жесток и безмилостен и ако ти се удаде възможност да нараниш някого, със сигурност ще го направиш... просто защото можеш.

Срещнах погледа ѝ. Миглите ѝ изглеждаха различни. Някак си по-дълги. Тръснах глава.

— Не го направих заради това.

— А тогава защо? — Устните ѝ бяха кървавочервени.

— Какво става тук?

— Казах ти. Предстои да си получиш възмездие. Ще разбереш какво означава да не си красив и да си толкова грозен на вид, колкото е грозна и душата ти. Ако си извлечеш поука, може би ще успееш да развалиш магията ми. Ако не, ще живееш с това наказание до края на дните си.

Докато говореше, страните ѝ поруменияха. Свали пелерината си, за да покаже, че е секси мадама — макар и със зелена коса. Но тук нещо не беше наред — как успяваше да се преобрази по този начин? Усетих, че ме побиват тръпки, но не можех да отстъпя. Нямах да се уплаша от нея. Затова опитах отново. Там, където чарът ми не работеше, споменаването на баща ми обикновено вършеше работа.

— Знаеш, че баща ми има много пари — отбелязах аз. — А също и връзки.

Всеки на този свят иска нещо, Кайл.

— Е, и?

— Искам да кажа, знам, че е трудно да си стипендиант в училище като „Татъл“, но баща ми би могъл да направи едно-друго, за да получиш онова, което ти е нужно. Пари. Препоръки за колеж. Дори може да те покани като гост във вечерния блок, ако го помоля. Ти какво, до този момент под прикритие ли беше? Чак сега виждам, че си ужасно секси. И би изглеждала страхотно по телевизията.

— Наистина ли мислиш така?

— Разбира се... аз... — Замлъкнах. Тя се смееше.

— Всъщност аз не уча в „Татъл“ — рече Кендра. — Даже изобщо не ходя на училище, нито пък живея тук или там. Аз съм стара като вековете и млада като зората. Създанията от другите светове не могат да бъдат подкупвани.

О!

— Значи, ти си... вещица.

Падащите около лицето ѝ коси изглеждаха ту зелени, ту пурпурни, ту черни — като светлина на стробоскоп^[1]. Осъзнах, че съм затаил дъх в очакване на отговора ѝ.

— Да.

— Разбирам — казах. Очевидно беше свършено луда.

— Кайл Кингсбъри, онова, което направи, беше грозно. И то не ти беше за първи път. През целия си живот си се радвал на специално внимание заради красотата си и през целия си живот си използвал тази красота, за да бъдеш жесток към онези, които не са имали твоя късмет.

— Това не е вярно.

— Във втори клас ти каза на Тери Фишър, че главата ѝ е деформирана, защото като малка майка ѝ я е блъснала във вратата на колата. Тя плака цял час.

— Това беше само детска шега.

— Може би. Но в шести клас ти имаше парти в игралната зала „Геймуъркс“ и покани всичките си съученици, с изключение на два деца: Лара Ритър и Дейвид Суини. Каза им, че са прекалено грозни, за да ги пуснат там. — Тя ме погледна. — Това също ли беше шега?

Да, в известен смисъл. Но отговорих друго:

— Това беше много отдавна. Тогава имах проблеми. Това беше годината, когато майка ми ме изостави. — Кендра сега изглеждаше цели сантиметри по-висока.

— Миналата година Уимбърли Соьер се беше увлякла по теб. Ти ѝ поиска телефона и след това накара всичките си приятели да я тормозят с неприлични обаждания, докато родителите ѝ най-накрая се видяха принудени да сменят номера си. Имаш ли понятие колко смущаващо беше това за нея. Замисли се.

За момент се поставих на мястото на Уимбърли и си представих как казвам на баща ми, че в училище всички ме мразят. Колко

потискащо наистина! Уимбърли не само смени номера си — в края на годината тя напусна „Татъл“.

— Права си — съгласих се аз. — Държах се гадно. Няма да правя повече така.

И почти си повярвах. Тя беше права. Трябваше да бъда по-добър. Не знам защо понякога ставах зъл и жесток. Дори си казвах, че трябва да бъда по-мил с хората. Но час по-късно забравях за това, защото беше толкова хубаво да бъдеш над тях. Може би някой психолог — един от онези, които ги дават по телевизията — би казал, че правя тези неща, за да се чувствам важен, защото родителите ми не са ми обръщали достатъчно внимание или нещо от този род. Но не това беше причината. Просто понякога не можех да постъпвам иначе.

Във всекидневната големият стенен часовник започна да отмерва ударите до полунощ.

— Прав си — рече вещицата, разпервайки ръце. — Няма да правиш повече така. В някои страни, ако човек открадне, му отсичат ръката. Ако мъж изнасили жена, го кастрират. По този начин средствата на престъплението биват отнети от онзи, който го е извършил. — Часовникът все още биеше. Девет. Десет. Стаята се изпълваше със светлина и сякаш се въртеше.

— Да не си луда? — Погледнах ръцете й, страхувайки се, че може да държи нож, с който ще се опита да отреже някаква част от мен. Помислих си, че трябва да съм много пиян, защото това не можеше да се случва. Не беше възможно тя да прави магия! Просто бях станал жертва на някаква алкохолна халюцинация.

Часовникът удари дванайсет. Кендра докосна рамото ми, извъръщайки ме към огледалото над бюрото ми.

— Кайл Кингсбъри, виж отражението си!

Обърнах се и останах с отворена уста при вида на онова, което се откри пред очите ми.

— Какво си направила с мен? — Когато заговорих, гласът ми беше различен. Приличаше на рев.

Тя махна с ръка и се посипа дъжд от искри.

— Превърнах те в онова, което си наистина.

Аз бях чудовище.

Мистър Андерсън: Радвам се, че толкова много от вас се появиха тази седмица. Днес ще говорим за това как семействата и приятелите ви са реагирали на вашите трансформации.

ЧудовищеNYC: — Няма да говоря сега, защото миналия път прекалих с изповедите.

Мистър Андерсън: Защо си толкова гневен, Чудовище?

ЧудовищеNYC: Ти нямаше ли да си гневен на мое място?

Мистър Андерсън: На твоето място бих търсил начин как да изляза от тази ситуация.

ЧудовищеNYC: Няма такъв.

Мистър Андерсън: Винаги има начин. Нито една магия не е направена без причина.

ЧудовищеNYC: Ти страната на вещицата ли взимаш?

Мистър Андерсън: Не съм казал такова нещо.

ЧудовищеNYC: Освен това откъде си толкова сигурен, че има изход?

Мистър Андерсън: Просто съм сигурен.

ЧудовищеNYC: Освен това откъде знаеш, че там някъде няма риби, птици и паяци, които са били трансформирани и никога не са си върнали предишния облик?

БезмълвнаДевойка: Убедена съм, че няма такива риби. Знам го.

ЧудовищеNYC: Да не би да имаш някакви магически способности, че да си толкова сигурен? Защото ако е така, използвай ги и ме направи отново такъв, какъвто бях.

Мистър Андерсън: Чудовище...

БезмълвнаДевойка: Може ли и аз да кажа нещо?

ЧудовищеNYC: Моля те, направи го, Безмълвна. Така може би той ще ме остави на мира.

БезмълвнаДевойка: Просто исках да говорим по обявената тема, вместо да слушам отново тирадите на Чудовището. Аз обмислям трансформация и съм загрижена какви ще бъдат реакциите на семейството ми.

Мистър Андерсън: Интересно. И защо си загрижена, Безмълвна.

БезмълвнаДевојка: Би трябвало да е очевидно. Аз ще направя това по собствено желание, не като другите, и дори при най-добрия сценарий, ще отхвърля не само семейството си, но и вида си.

Мистър Андерсън: Продължавай, Безмълвна.

БезмълвнаДевојка: Ами... аз обичам това момче — имам предвид онова, което спасих — и мога да се превърна в човешко същество и да се срещна с него, ако пожертвам гласа си. Ако той се влюби в мен, ще живеем дълго и честито до края на дните си. Но ако това не се случи... тогава би имало известен риск.

ЧудовищеНУС: Как ще разбереш дали любовта му е истинска?

МомчетоГризли: Винаги има някакъв риск, когато си имаш работа с хора от сектата на вещиците.

БезмълвнаДевојка: Аз съм сигурна, че моята любов е истинска, Чудовище.

МомчетоГризли: <— Не мисля, че Безмълвна трябва да поема този риск.

ЧудовищеНУС: <— ... аз пък не вярвам в любовта.

Жабока: Мож ли да кжа нщо и мож ли да почкате, зщото пиша бвно...

БезмълвнаДевојка: Разбира се, Жабок. Ще те изчакаме.

Жабока: На мен ми бше тежк зашто семейството ми нне ме вдя като жба. Сестр ми ме вдя 1-я ден и кза: У, гдна жба! И псле ме изхврли навън в клта. Изхврли ме! Мъчн ми е, че не можх да имм кжа какв се слчи.

БезмълвнаДевојка: Това е ужасно, Жабок. Съжалявам много, {{{{{{Жабок}}}}}}

ЧудовищеНУС: По-добре е, че не си говорил с тях, Жабок.

МомчетоГризли: Не знаеш за какво става дума, Чудовище. Ти все пак можеш да говориш.

БезмълвнаДевойка: Прояви разбиране, Чудовище.
Бъди поне малко човек.

ЧудовищеNYC: НЕ МОГА ДА БЪДА ЧОВЕК!

Мистър Андерсън: Недей да крещиш, Чудовище!

Жабока: Гвориш така зщото не знаш ккво е да не
мжеш да кжеш никог нщо нна блзките си.

ЧудовищеNYC: Не, Жабок, говоря така, защото знам
какво е да можеш да разговаряш със семейството си и те да
не искат да бъдеш около тях. Защото се срамуват от теб.

БезмълвнаДевойка: О, Чудовище, това, което казваш,
е ужасно.

МомчетоГризли: Да, извинявай. Разкажи ни още.

ЧудовищеNYC: Не искам да говоря за това!

БезмълвнаДевойка: Разкажи ни, Чудовище.

Мистър Андерсън: Ти отвори дума за това. Мисля, че
сам би искал да споделиш с нас.

ЧудовищеNYC: НЕ, НЕ ИСКАМ!

Мистър Андерсън: Ти крещиш, Чудовище. Ако го
направиш още веднъж, ще се наложи да те помоля да
напуснеш чата.

ЧудовищеNYC: Извинявам се. Бутонът CapsLock
заяде. Трудно е да пишеш с нокти.

ЧудовищеNYC: Хей, Гризли, как е възможно една
мечка да има достъп до интернет. Или пък жаба?

Мистър Андерсън: Моля те, не сменяй темата,
Чудовище.

Жабока: аз ссе промъкнх в замкка, за дда изплзвам
компютра.

МомчетоГризли: Аз си взех лаптопа с мен. Тук
навсякъде има WiFi^[2]. Даже и в гората.

Мистър Андерсън: Искам да ни разкажеш за твоето
семейство, Чудовище.

ЧудовищеNYC: ... Имам само баща. Тоест имах само
баща.

Мистър Андерсън: Съжалявам. Продължавай.

ЧудовищеNYC: Не искам да говоря за баща ми. Нека
сменим темата.

БезмълвнаДевойка: Виждам, че ти е ужасно тежко,
{{{{{{Чудовище}}}}}}

ЧудовищеNYC: Не съм казал такова нещо.

БезмълвнаДевойка: Не, не си. Не е и нужно.

ЧудовищеNYC: Добре. Добре, признавам. Боли ужасно много и затова не искам ла говори за това. Е, доволни ли са сега всички? Може ли сега да сменим темата?

БезмълвнаДевойка: Съжалявам...

[1] Прибор, произвеждащ бързо повтарящи се светлинни импулси. — Б.пр. ↑

[2] Безжична мрежа. — Б.пр. ↑

ЧАСТ 2

ЧУДОВИЩЕТО

Аз бях чудовище.

Взирах се в отражението си в огледалото. Не бях точно вълк, мечка, горила или куче, а някакво ужасяващо създание, което ходеше изправено — почти човек, но не съвсем. От устата ми стърчаха дълги зъби, пръстите ми завършваха с извити нокти и от всяка пора в кожата ми растеше козина. Аз, който бях гледал с презрение на хората с лош дъх и акне, сега бях изчадие.

— Аз ще оставя света да те види такъв, какъвто си наистина — рече Кендра. — Чудовище.

И в следващия момент аз се хвърлих към нея, ноктите ми се забиха в шията ѝ. Бях животно и животинският ми глас изричаше не думи, а звуци, които не можех да произнеса преди. Ноктите ми разкъсаха дрехите ѝ, а след това и плътта ѝ. Усетих миризмата на кръв и смътно осъзнах, че можех лесно да я убия, именно защото бях звяр.

Но някаква човешка страна в мен ме накара да кажа:

— Какво си сторила с мен! Направи ме отново такъв, какъвто бях! Превърни ме отново в човек или ще те убия. — Гласът ми беше неузнаваем, когато изревах: — Ще те убия!

После изведнъж почувствах, че нещо ме откъсна от нея. Сепнах се, когато видях разкъсаните ѝ дрехи и плът да се възстановяват, сякаш никога не бях ги докосвал.

— Ти не можеш да ме убиеш — каза тя. — Аз просто ще приема някаква друга форма, може би птица, риба или гущер. А що се отнася до теб, не мога да върна предишния ти облик. Това е единствено по твоите сили.

Халюцинации. Халюцинации. Халюцинации... Такива неща не се случваха на истинските хора. Това беше сън, провокиран от училищната продукция на филма „В гората“ и още твърде много други филми на „Дисни“, които бях гледал. Бях уморен и всичката водка „Абсолют“, която бях изпил със Слоун, не ми помагаше особено. Когато се събудех, всичко щеше да бъде наред. Трябваше да се събудя!

— Ти не си истинска — казах аз.

Но халюцинацията игнорира думите ми.

— Ти през целия си живот си бил жесток. Но в последните часове преди твоята трансформация направи нещо хубаво. И именно заради тази малка добрина реших да ти дам втори шанс — заради розата.

Досетих се за какво говореше. Розата. Балното букетче, което бях дал на онова нелепо момиче на танците. Бях ѝ го дал просто защото не знаех какво друго да направя с него. Нима това се броеше? Нима това беше единственото хубаво нещо, което бях правил за някого? Ако действително беше така, то не беше особено впечатляващо.

Тя прочете мислите ми.

— Да, не беше голяма добрина. Но и шансът, който ти давам, не е толкова голям. В джоба си ще намериш две листенца.

Бръкнах в джоба си. Там бяха двете листенца, които бяха паднали от розата.

Вещицата не можеше да знае за тях, което може би доказваше, че не е реална.

— Е, и? — казах аз.

— Две листенца, които ти дават две години, за да намериш някой, който да погледне отвъд твоята грозота и да открие нещо хубаво у теб. Нещо, което да обикне. Ако ти също се влюбиш в нея и тя те целуне, за да докаже, че те обича, магията ще бъде вдигната и ти ще възвърнеш предишната си външност. Ако ли не, ще останеш чудовище завинаги.

— Шансовете ми наистина не са особено големи. — Халюцинация, сън. Може би ме беше упоила с нещо? Но аз продължих да ѝ отговарям. А и какво друго можех да сторя, щом не се събуждах? — Никой не може да се влюби в такъв като мен.

— Ти не вярваш, че можеш да бъдеш обичан, ако не си красив?

— Не вярвам, че някой може да обикне чудовище.

Вещицата се усмихна.

— Би ли предпочел да си триглав крилат змей? Създание с клюн на орел, крака на кон и гърбица на камила? Лъв може би или бизон? Не забравяй, че поне можеш да ходиш изправен.

— Искам да бъда такъв, какъвто бях.

— Тогава по-добре се надявай да намериш някой по-благороден от теб и да спечелиш любовта му с твоята доброта.

Засмях се.

— Да бе, доброта. Това несъмнено е качеството, което момичетата намират за особено секси.

Кендра остави това без коментар.

— Тя трябва да те обикне въпреки вида ти. Това е нещо ново за теб, нали? И помни, че най-трудната част ще бъде ти самият да се влюбиш в нея. И всичко трябва да бъде доказано с целувка.

Целувка, как ли пък не!

— Виж, беше наистина забавно. А сега би ли ми върнала предишния вид? Това не е някаква си приказка — това е Ню Йорк.

Тя поклати глава.

— Имаш две години.

И след това си отиде.

Това беше преди два дни. Сега знам, че случилото се не е било нито сън, нито халюцинация. Всичко е било истина.

— Кайл, отвори вратата!

Баща ми. Избягвах срещата с него през целия уикенд, както и с Магда. Живеех със закуските, с които се бях запасил. Огледах стаята си. Почти всеки предмет, който можеше да бъде счупен или унищожен, беше на парчета. Започнах с огледалото по очевидни причини. След това продължих с електронния будилник, хокейните ми трофеи и дрехите в шкафа. Тъй или иначе, нито една от тях не ми ставаше. Взах от пода едно парче от огледалото и се вгледах в него. Ужасяващо! Замислих се, че един бърз разрез на югуларната вена щеше да сложи край на всичко. Така нямаше да се налага да се изправя лице в лице с приятелите ми и баща ми, нито пък да живея в този си облик.

— Кайл!

Гласът му ме сепна и пуснах стъклото на земята. Изживяният шок ми помогна да дойда на себе си. Татко можеше да се справи с това. Той беше богат мъж. Познаваше пластични хирурзи, дерматолози — най-добрите в Ню Йорк. Той щеше да реши този проблем.

А ако не успееше, за другото имаше достатъчно време.

Тръгнах към вратата.

Веднъж като малък вървах по Таймс Скуеър с моята бавачка, когато неочаквано вдигнах глава и видях татко на големия екран на

една от сградите. Бавачката ме дръпна да вървя, но аз не можех да откъсна поглед и забелязах, че другите хора също гледаха нагоре. Гледаха баща ми.

На следващата сутрин баща ми беше по хавлия и разказваше на майка ми за супер голямата история, която бил представил по телевизията със страхотен успех. Страхувах се дори да го погледна. Все още го виждах в ума си — по-голям от всичко останало, високо над мен, част от линията на хоризонта като някакъв бог. Боях се от него. Същия ден в училище разказах на всички, че баща ми е най-важният човек на света.

Това беше преди много време. Сега знам, че баща ми не е съвършен, не е Бог. Бях влизал след него в тоалетната и знаех, че след него също миришеше.

— Тук съм — казах аз тихо. — Ще отворя вратата.

— Е, чакам.

Дръпнах вратата. И в този момент всички звуци в Манхатън замряха, сякаш бях попаднал в някаква тиха гора. Чух стърженето на вратата върху килима, дишането си и дори ударите на сърцето си. Нямах ни най-малка представа как баща ми би реагирал на обстоятелството, че синът му е превърнат в чудовище.

На лицето му беше изписано... раздразнение.

— Какво, по дяволите... защо си облечен така? Защо не си на училище?

Разбира се. Той беше решил, че това е костюм. Всеки на негово място би допуснал тази грешка. Нарочно говорех тихо:

— Това е лицето ми, татко. Не нося маска. Това е лицето ми.

Той се вгледа в мен. И след това се разсмя.

— Ха-ха, Кайл. Нямам време за това.

Нима мислиш, че бих си позволил да пиля скъпоценното ти време? Но направих всичко възможно, за да запазя спокойствие. Знаех, че ако загубя самообладание, щях да започна да ръмжа и да драскам по пода като звяр в клетка.

Баща ми ме хвана за козината на лицето ми и дръпна силно. Извиках от болка и без да разбера как, ноктите ми се издължиха и се озоваха близо до лицето му. Той се вторачи в мен, в очите му вече имаше изненада. Пусна ме и отстъпи назад. Видях, че трепереше. Боже мой, баща ми трепереше!

— Моля те — рече той и видях, че коленете му се подгъваха. Сетне залитна и се подпря на вратата. — Къде е Кайл? Какво си направил с него? — Баща ми надникна зад гърба ми, сякаш искаше да се промъкне покрай мен и да влезе вътре, но не се осмели да го направи.

Почти плачеше и виждайки това, в моите очи също се появиха сълзи. Но въпреки това успях да овладеем гласа си, когато заговорих отново:

— Татко, аз съм Кайл. Аз съм Кайл, твоят син. Не познаваш ли гласа ми? Затвори очи, така може би ще ти бъде по-лесно. — И в следващия момент ме обзе ужас. Може би той просто не помнеше гласа ми. През последните години бяхме разговаряли толкова рядко. Затова и нямаше да го разпознае. Щеше да ме изхвърли на улицата и да се обади в полицията, за да им каже, че синът му е бил отвлечен. Щях да бъда принуден да бягам и да живея под земята. Щях да се превърна в градска легенда — чудовището, което живее в канализационната система на Ню Йорк. — Татко, моля те. — Погледнах ръцете си и през ума ми пробяга мисълта, че навярно можех да докажа кой съм с отпечатъците от пръстите си. Ако и те не бяха претърпели пълна промяна. Погледнах го. Той бе затворил очите си. — Татко, моля те, кажи, че ме познаваш. Моля те.

Баща ми се вгледа отново в мен.

— Кайл, наистина ли си ти? — Когато кимнах, той каза: — Това е някакъв номер, нали? Ако е така, да знаеш, че изобщо не ми е смешно.

— Не е номер, татко.

— А какво е тогава? Кажи ми! Болен ли си? — Той прокара пръсти пред очите си.

— Беше една вещица, татко.

Татко. Бях се върнал към думата, която използвах през двете минути, откакто се научих да говоря, и момента, в който разбрах, че Роб Кингсбъри не е ничий „татко“.

— Има вещици, татко. Даже тук, в Ню Йорк. — Замълчах. Беше се втренчил в мен, изглеждаше като вкаменен, сякаш аз го бях вкаменил. След това бавно се отпусна на земята.

Когато дойде отново в съзнание, заговори с усилие:

— Това нещо... тази болест... каквото и да се е случило с теб, Кайл... ние ще решим този проблем. Ще намерим правилния доктор и ще те излекуваме. Не се тревожи. Моят син няма да изглежда по този начин.

Почувствах облекчение, макар и да бях още неспокоен. Облекчение, защото знаех, че ако някой можеше да се справи с тази катастрофа, това беше баща ми. Името му беше запазена марка. Той беше могъщ човек. А бях неспокоен заради онова, което каза накрая: „Моят син няма да изглежда по този начин“.

Замислих се какво щеше да стане с мен, ако той все пак не успееше да ми помогне. Ни най-малко не бях повярвал на Кендра и нейния втори шанс. Ако баща ми не съумееше да поправи това, с мен беше свършено.

Баща ми излезе, обещавайки ми, че ще се върне някъде около обяд, след като направи някои проучвания. Но часовникът бавно отброи минутите до един часа. А след това и до два. Магда отиде на пазар. Аз пък открих, че е почти невъзможно да ядеш корнфлейкс, когато разполагаш с лапи, завършващи с нокти. Всъщност трудно беше да ядеш каквото и да било. Натъпках в животинската си паст цял пакет пушена шунка. Дали скоро щях да започна да ям сурово месо?

В два и половина разбрах, че баща ми няма да се прибере скоро. Може би се опитваше да ми помогне в този момент и това му отнемаше повече време. Но кой ли щеше да му повярва? Какво щеше да каже на лекарите: „Хей, синът ми се е превърнал в някакъв космат звяр, направо взет от приказките!“.

Към три часа вече разполагах с резервен план, който за съжаление изискваше участието на Слоун. Позвъних ѝ по мобилния.

— Защо не ми се обади? — Едва ли е нужно да уточнявам, че тя каза това, прохленчвайки.

— Обаждам се сега.

— Но ти трябваше да ми се обадиш по-рано. Още през уикенда.

Сподавих раздразнението си. Налагаше се да бъда мил. Тя беше най-добрият ми шанс. Винаги беше казвала, че ме обича. И ако просто ме целунеше, всичко можеше да свърши, преди още баща ми да се е консултирал с първия пластичен хирург. Осъзнавах, че е налудничаво да вярвам, че една целувка може да промени нещо. Това беше все едно да вярвам в магии. Но нима това беше странно в положението, в което се намирах?

— Скъпа, прости ми. Не се чувствах добре. Даже си мисля, че бях пипнал някакъв вирус в петък. Затова бях в такова лошо настроение. — Покашлях се няколко пъти.

— Наистина не беше много приятен.

Което ме вбеси, но вместо това казах:

— Знам. Държах се като глупак и провалих всичко. — Поех си дълбоко въздух и ѝ казах онова, което искаше да чуе: — А ти

изглеждаше толкова красива в петък. Боже, беше най-красивото момиче, което някога съм виждал.

Тя се разкикоти.

— Благодаря ти, Кайл.

— Всички момчета се пукаха от завист, гледайки ме с теб. Бях такъв късметлия.

— Да, аз също. Виж, аз съм в СоХо^[1]. Пазаруваме с Амбър и Хейууд. Но бих могла да се отбия при теб по-късно. Баща ти го няма, нали?

Усмихнах се.

— Да, няма го. Доближи си телефона до ухото. Бих искал да ти кажа нещо, но не ми се ще Амбър и Хейууд да го чуят.

Тя се разкикоти отново.

— Добре. Какво ще ми кажеш?

— Обичам те, Слоун — прошепнах аз. — Обичам те толкова много...

— Аз също те обичам — засмя се тя. — Никога преди не си ми го казвал.

— Не ми позволи да довърша... Обичам те толкова много, че бих те обичал, дори да не беше толкова зашеметяваща.

— Ъ?

— Истина е. Бих те обичал, дори ако беше грозна. — Чух Магда да се мотае отпред пред вратата и затова понижих глас, за да не ме чуе. — Ти би ли ме обичала, ако случайно бях грозен?

Отново познатия кикот.

— Ти никога не би могъл да бъдеш грозен, Кайл.

— Но ако все пак бях. Ако например имах някоя голяма пъпка на носа, би ли могла пак да ме обичаш?

— На носа ти? Имаш пъпка на носа?

— Това е риторичен въпрос. Би ли ме обичала все пак?

— Разбира се. Но това, което казваш, е странно, Кайл. Държиш се странно. Трябва да вървя.

— Но ще дойдеш, когато свършите?

— Да, разбира се. Но сега трябва да тръгна, Кайл.

— Добре. Доскоро. — Малко преди да затвори, я чух да се кикоти и да споделя с приятелките си: — Той каза, че ме обича.

Всичко щеше да бъде наред.

Стана шест. Казах на Магда през вратата, ако Слоун дойде, да я изпрати в стаята ми. Седях на леглото си със спуснати щори и изгасени лампи, с изключение на тази в дрешника. Чаках. В тъмното с малко повече късмет Слоун можеше дори да не разбере как изглеждам. Бях обул едни широки стари джинси на баща ми и риза с дълги ръкави. Всичко, от което се нуждаех, беше една целувка. Обич и целувка, беше казала вещицата. И после всичко щеше да се оправи. Щях да си върна предишната привлекателна външност и тази свръхестествена грешка щеше да бъде поправена.

Най-накрая на вратата се почука.

— Влез — казах аз.

Тя отвори вратата. Предвидливо се бях постарал да разчистя разпилените стъкла и хартии. Освен това бях намерил двете листенца от бялата роза и ги бях скрил под лампата на тоалетната масичка, така че да не се изгубят.

— Защо е толкова тъмно тук? — попита тя. — Какво, да не би да не искаш да видя пъпката на носа ти?

— Искаше ми се да бъде по-романтично. — Потупах леглото до мен, подканяйки я да седне. Опитвах се гласът ми да звучи нормално, за да не я стресна. — Исках по някакъв начин да изкупя вината си за петък. Толкова много те обичам, Слоун. За нищо на света не бих искал да те изгубя.

— Извинен си — изкикоти се тя.

— Супер! — Отново потупах леглото. — А сега можем да се позабавляваме малко... ако нямаш нищо против. Баща ми е в телевизията и няма да се върне още доста време.

Тя най-накрая седна до мен. Аз обгърнах рамото ѝ и я притеглих към себе си, разчитайки, че дългите ръкави ще ме скрият достатъчно добре.

— О, Кайл, толкова обичам да ме прегръщаш. — Слоун плъзна ръцете си по гърдите ми и...

Не. Тя отново се беше насочила към слабините ми. Но козината ми със сигурност щеше да ме издаде. А аз се нуждаех просто от една бърза целувка, преди да забележи в какво съм се превърнал.

— Не искаш ли първо да се поцелуваме малко.

— Мм, добре, но само малко.

И аз я целунах направо по устата. Очаквах да почувствам нещо подобно на онова, което беше станало миналата вечер. Но не последва нищо.

— О, Кайл. Много бодеш. Трябва да се избъръснеш.

Отдръпнах се бързо, опитвайки се да седя между нея и прозореца.

— Да, днес не съм се бърснал. Казах ти, че ми беше зле.

— А взе ли си душ? Защото няма да получиш нищо от мен, ако не си го направил.

— Разбира се, че си взех.

— Ще запаля лампата. Искam да се убедя в това сама. — Тя протегна ръка към лампата.

Светлината изпълни стаята. И след това чух писък.

— Кой си ти? Какво си ти? — Слоун започна да ме удря с юмруци.

Наведох се, разтреперан, страхувайки се, че мога неволно да я убия с ноктите си.

— Махни се от мен.

— Слоун! Това съм аз, Кайл.

Тя продължи да ме налага. Беше тренирала карате и ударите ѝ далеч не бяха безобидни. Болеше!

— Слоун, моля те! Знам, че звучи налудничаво, но трябва да ми повярваш! Онова странно момиче... тя се оказа истинска вещица.

Слоун спря да ме удря и се вторачи в мен.

— Вещица? За толкова глупава ли ме имаш? И очакваш сега да ти повярвам, че има вещици?

— Виж ме! Какво друго обяснение имаш за това?

Слоун като че ли понечи да докосне грубоватото ми лице, но сетне отдръпна рязко ръката си.

— Искam да се махна оттук. — Тя се втурна към вратата.

— Слоун... — Тръгнах след нея и препречих пътя ѝ.

— Махни се от пътя ми! Не знам какво не ти е наред, но искам да се махнеш от пътя ми, чудовище!

— Моля те, Слоун. Ти можеш да поправиш това. Тя ми каза, че ще остана такъв, докато някое момиче не ме обикне и целуне, за да го докаже. Трябва да опитаме отново.

— Искаш да те целуна сега?

Нещата не отиваха в добра посока. Но може би беше по-добре, че тя знаеше. Може би тя трябваше да знае, че целува чудовище.

— Целуни ме и отново ще стана нормален. — Чувствах, че треперя, сякаш всеки момент щях да се разплача. Бях толкова жалък. — Ти каза, че ме обичаш.

— Това беше, когато изглеждаше секси! — Тя се опита да мине покрай мен, но аз отново препречих пътя ѝ. — Какво наистина е станало с теб?

— Казах ти, онази вещица...

— Престани да повтаряш едно и също! Аз не вярвам в магии, нещастник такъв!

— Отвътре аз съм същият и ако ме целунеш, отново ще възвърна предишния си вид. И цялото училище ще бъде в краката ни. Само една целувка.

За момент ми се стори, че ще го направи. Тя се наклони леко напред. Но когато се наведох да я целуна, тя се мушна под ръката ми и избяга от стаята.

— Слоун! Върни се! — Втурнах се след нея, без да мисля за Магда или за каквото и да било. — Моля те! Обичам те, Слоун.

— Разкарай се от мен! — Тя отвори външната врата. — Обади ми се, ако ти мине това, което ти се е случило. — После се затича по коридора.

Спрях се на вратата и извиках:

— Слоун?

— Какво?

Тя натискаше трескаво бутона на асансьора, сякаш за да го накара да дойде по-бързо.

— Не казвай на никого, а?

— О, повярвай ми, Кайл, няма да кажа думичка на никого. Иначе ще си помислят, че съм полудяла. А може би наистина съм полудяла.

Тя ме погледна отново и потръпна.

Асансьорът дойде и миг по-късно я нямаше. Върнах се в стаята си и се хвърлих на леглото. Все още усещах мириса ѝ и той не ми беше особено приятен. Аз не обичах Слоун и нямаше нищо чудно в това, че и тя не ме обича. Може би затова целувката не беше помогнала. Вещицата го беше подчертала — това трябваше да е истинска любов.

Никога не бях обичал някого, дори когато бях нормален. Никога не бях имал близък човек, който да иска да бъде с мен, освен заради привилегированото ми положение и нещата, които имах. Или просто защото бях добра компания за партита. И това не ми беше пречило досега. Бях се стремял само към онова, към което се стремят и повечето момичета — забавления. Щеше да има достатъчно време за другите неща по-късно.

Но какви бяха шансовете ми сега да намеря някоя, която да ме обикне? А може би още по-трудно щеше да бъде да я обикна аз.

[1] Колоритен артистичен квартал в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

Добре е да го знаете — докторите не могат да ви помогнат, ако сте бил превърнат в звяр. През следващите седмици баща ми и аз обикаляхме Ню Йорк надлъж и нашир и се консултирахме с дузина лекари, които ни казаха на различни езици и с различни акценти, че работата ми е спукана. Пътувахме и извън Ню Йорк и посещавахме знахари и вуду шамани. Всички те повтаряха едно и също — не знаеха какво е станало с мен и нямаха никаква представа как могат да ме излекуват.

— Съжалявам, мистър Кингсбъри — каза последният доктор на баща ми.

Седяхме в някакъв кабинет по средата на нищото някъде в Айова, Айдахо или може би Илинойс. Пътуването ни беше отнело тринайсет дълги мълчаливи часа и след като се отбихме на едно място за почивка, аз трябваше да се преоблека като жена от Близкия изток с дрехи, които покриваха лицето и тялото ми от горе до долу. Докторът работеше в болница в близък град, но баща ми беше уредил да ни приеме във вилата си в крайградската зона. Татко не искаше никой да ме види. Аз гледах през прозореца на колата. Никога не бях виждал толкова зелена трева, а край пътя имаше розови храсти във всевъзможни цветове. Взирах се в тях. Те бяха красиви, точно както беше казала Магда.

— Да, аз също — отвърна баща ми.

— Много ни е приятно да ви гледаме по телевизията, мистър Кингсбъри — каза доктор Ендекот. — Даже съпругата ми може би е малко влюбена във вас.

Боже мой! Този тип да не се канеше да му иска автограф? Или може би щеше да предложи на баща ми да направят тройка с жена му?

— Може ли да ходя в училище за слепи? — прекъснах ги аз.

Докторът се спря по средата на евентуалното си предложение.

— Какво каза, Кайл?

Той беше единственият сред колегите му, който се обръщаше към мен по име. Имаше един вуду лечител от източен щат, който ме

наричаше „дяволско изчадие“ (което беше изключително обидно както за баща ми, така и за мен). Аз исках да си тръгнем на секундата, но баща ми продължи да разговаря с него до горчивия край, когато — недотам изненадващо — шаманът ни каза, че не може да ми помогне. В действителност не го обвинявам, че не желаете да се занимава с мен. Аз самият не исках да се занимавам повече с това и именно по тази причина намирах хрумването си за гениално.

— Училище за слепи — повторих аз. — Може би бих могъл да посещавам такова.

Идеята си я биваше. Там щях да срещна някое сляпо момиче, което не може да ме вижда, и с помощта на чара на фамилията Кингсбъри щях да я накарам да ме обикне. И после, след като възвърнех предишния си вид, щях отново да се запиша в старото си училище.

— Но ти не си сляп, Кайл — каза докторът.

— Не можем ли да им кажем, че съм? Че съм изгубил зрението си при някакъв странен инцидент по време на лов или нещо подобно?

Той поклати глава.

— Знам как се чувстваш, Кайл, повярвай ми.

— Разбира се, че знаете.

— Не, наистина. Или поне донякъде. Като момче имах големи проблеми с цвета на лицето, кожни проблеми и какво ли не. Опитвах всякакви лекарства, нещата за кратко се оправяха и после пак се влошаваха. Чувствах се толкова грозен и бях ужасно стеснителен. Бях убеден, че никога няма да се намери момиче, което да ме обикне. Но накрая пораснах и се ожених. — Той посочи снимка на една доста красива блондинка.

— Имате предвид, след като сте завършили медицина и сте направили купища пари, така че жените да си затворят очите за това как изглеждате — отрязва го баща ми.

— Татко... — казах аз, макар по същество да бях съгласен с него.

— Вие сравнявате това с акне — продължи баща ми, махвайки с ръка към мен. — Та той е чудовище. Една сутрин просто се събуди и откри, че е животно. Медицинската наука със сигурност би могла да...

— Мистър Кингсбъри, трябва да спрете да говорите такива неща. Кайл не е чудовище.

— А вие как бихте го определили? Какъв термин бихте използвали?

Докторът поклати глава.

— Не знам. Но знам, че е засегната само физическата му външност. Онова, което е отвън. — Той сложи ръката си върху моята, което не беше правил никой друг досега. — Кайл, знам, че ти е трудно, но съм сигурен, че приятелите ти ще се научат да те приемат и да бъдат добри с теб.

— Вие на коя планета живеете? — изкрещях аз. — Защото тази, която обитавате, определено не е Земята. Аз не познавам добри хора, доктор Ендекот. А дори и не желая да познавам такива. Защото добрите хора изглеждат като загубеняци. Онова, което ме е сполетяло, не е някакъв незначителен проблем. Аз не съм на инвалиден стол. Аз съм един пълен и завършен изрод! — Обърнах се, за да не видят жалката ми безпомощност и сълзите в очите ми.

— Доктор Ендекот — намеси се баща ми, — ние сме били в повече от десет клиники и сме разговаряли с дузина доктори. В известен смисъл... — Той замълча. — Получихме за вас отлични препоръки. Ако става дума за пари, ще платя всичко необходимо, за да помогна на сина си. Тук не говорим за това каква сума покрива здравната му застраховка.

— Разбирам, мистър Кингсбъри — каза докторът. — Бих искал да...

— Не се тревожете за риска. Ще подпишем всички необходими документи. Мисля, че и двамата с Кайл сме съгласни, че е по-добре да рискуваме, отколкото той да продължи да живее с това. Нали, Кайл?

Кимнах, макар да разбихах, че баща ми казваше, че би предпочел по-скоро да ме види мъртъв, отколкото да ме гледа жив в този ми вид.

— Да.

— Съжалявам, мистър Кингсбъри, но тук не става въпрос за пари или за риск. Просто нищо не може да бъде направено. Обмислях варианта за присаждане на кожа, дори за лицева трансплантация, но взех няколко проби и...

— Какво? — рече баща ми.

— Колкото и да е странно, но структурата на кожата оставаше същата, каквото и да правех... Сякаш тя изобщо не може да бъде променена.

— Но това е налудничаво. Всичко може да бъде променено.

— Да, но това е нещо, което никога преди не съм виждал. Не знам какво може да го е причинило.

Баща ми ме стрелна с поглед. Знаех, че не иска да казваме на никого за вещицата. Самият той все още не вярваше в нея. И все още си мислеше, че това е някаква странна болест, която може да бъде лекувана с лекарство.

Доктор Ендекот продължи:

— Много бих искал да направя още няколко теста с изследователска цел.

— Ще помогнат ли те на сина ми да стане отново нормален?

— Не, но могат да ни помогнат да научим нещо повече за състоянието му?

— Синът ми няма да бъде опитно свинче — срязва го баща ми.

Докторът кимна.

— Съжалявам, мистър Кингсбъри. Единственото, което мога да ви посъветвам, е да заведете Кайл на психоаналитик, който да му помогне да се справи с това по най-добрия начин.

На устните на баща ми се появи тънка усмивка.

— Да, разбира се. Вече направих необходимите проучвания.

— Добре тогава. — Доктор Ендекот се обърна към мен. — Кайл, много съжалявам, че не мога да ти помогна. Но ти трябва да разбереш, че това не е край за теб, освен ако сам не допуснеш това. Много хора с физически недъзи са успявали да постигнат големи неща в живота си. Рей Чарлз например, един слепец, е оставил забележителна следа в музиката, а физикът Стивън Хокинг е истински гений въпреки тежката си мускулна атрофия.

— Но точно там е проблемът, докторе. Аз не съм гений, а просто едно момче.

— Съжалявам, Кайл. — Доктор Ендекот стана и ме потупа по рамото по начин, който казваше едновременно: „Хайде, няма нищо“ и „Време е вече да си вървите“. Разбрах го и се надигнах от стола си.

На път за вкъщи двамата с баща ми не си казахме почти нищо. Когато стигнахме, той ме съпроводи от лимузината до задния вход на сградата. Дръпнах тъмния воал от лицето си. Беше горещ юнски ден и макар да подстригнах от време на време косата си, тя почти моментално порастваше отново. Татко ми даде знак да вляза.

— Ти идваш ли? — попитах аз.

— Не, ще закъснея. Изгубих вече достатъчно време за тези глупости. — Вероятно беше видял израза на лицето ми, защото после добави: — Когато човек не постига определени резултати, това е загуба на време.

— Да, разбира се — съгласих се аз и прекрачих прага. Баща ми понечи да затвори вратата, но аз застанах така, че да ме удари в гърба. — Ще продължиш ли да се опитваш да ми помогнеш?

Наблюдавах лицето му. Баща ми беше говорител в телевизията и умееше да изглежда солидно, дори когато говореше глупости. Но дори и той не можа да сдържи лекото трепване на лицето си, когато каза:

— Разбира се, Кайл. Никога няма да спра да се опитвам.

През цялата нощ си мислех за онова, което беше казал доктор Ендекот. Как не бил в състояние да ми помогне, защото не съм можел да се променя. Сега разбихах защо след като си подстрижих косата, тя веднага порастваше отново. Същото се случваше и с дългите ми животински нокти.

Тази нощ баща ми не се прибра, а Магда имаше свободен ден. Татко ѝ беше увеличил заплатата и я беше заклел да пази в пълна тайна всичко, което се случваше в дома ни. Затова си набавих една кухненска ножица и бръснач. Подкастрих козината на лявата си ръка колкото може по-късо и обръснах останалото с бръснача, така че кожата ми стана почти толкова гладка, колкото беше преди трансформацията.

Чаках, взирайки се в ръката си. Нищо не се случи. Може би тайната беше да отстраня космите колкото може по-цялостно. Не да ги подрязвам, а да ги залича напълно. Дори ако трябваше баща ми да плаща на някого да ме залива с горещ восък всеки ден, пак би си струвало, стига да можех да изглеждам малко по-нормален. Върнах се в стаята си окрилен от надежда, каквато не бях чувствал от деня, в който повиках Слоун у дома да ме целуне.

Но под ярката светлина в стаята видях, че козината ми е поникнала отново. Погледнах ръцете си. Ако нещо ми направи впечатление, то беше, че космите на лявата ми ръка са дори още по-гъсти.

Усетих в гърлото ми да напират вик. Втурнах се към прозореца. Искеше ми се да завия към луната като звяр от филм на ужасите. Но луната беше скрита зад две сгради. Въпреки това отворих прозореца и нададох рев в горещата юлска нощ.

— Млъкни! — извика някой от долния апартамент. На улицата една жена се затича, стискайки здраво чантата си. Една влюбена двойка се дръпна в сенките, отдалечавайки се от уличната лампа. Те дори не ме забелязаха.

Втурнах се към кухнята и избрах най-големия нож от комплекта, който имахме. След това се барикадирах в банята, стиснах зъби и

отризах парче месо от ръката си. Стоях и гледах как кръвта блика от раната. Наслаждавах се на мъчителната болка. Нарочно завъртях глава настрани.

Когато погледнах отново, липсващата част от плътта ми си беше на мястото. Аз бях неунищожим, непроменим. Означаваше ли това, че съм някакъв свръхчовек, който не може да умре? Ами ако някой ме простреляше? И кое беше по-лошо — да умра или да живея вечно като чудовище?

Когато се върнах в стаята си, на улицата вече нямаше никого. Беше два часа след полунощ. Исках да се свържа с приятелите по интернет, както правех преди. Бях им пробутал историята на баща ми, че съм се разболял от пневмония, че през лятото ще ходя в Европа, а наесен в друго училище. Казах им, че ще се видим през август, преди да замина, но това беше лъжа. Макар тя да нямаше особено значение. Те почти не ми пишеха. А самият аз не исках да се връщам в „Татъл“, не и докато изглеждах като „изчадие“. В „Татъл“ си патеха дори онези, които носеха евтини обувки. А ако видеха такъв като мен, вероятно щяха да го погнат с вили. Но дори и да не го направеха, нямаше да мога да свикна с това да бъда чудовище там, където съм минавал за един от красивците.

Долу един бездомник се тътреше по улицата с огромна раница на гърба. Какво ли беше да си такъв като него? Никой да не те очаква и никой да не иска нищо от теб? Проследих го с поглед, докато изчезна — също като луната — между двете сгради.

Най-накрая се олюлях и паднах в леглото си. Когато главата ми се удари във възглавницата, там имаше нещо твърдо. Мушнах ръката си отдолу, напипах някакъв предмет и запалих лампата, за да видя какво е това.

Огледало!

Не бях се виждал в огледало от деня на моята трансформация, когато счупих онова в стаята ми. Огледалото, което намерих сега, беше правоъгълно и със сребърна рамка, същото като онова на Кендра. Помислих си дали да не го разбия на колкото може повече парчета. Може би това щеше да ми донесе някакво облекчение.

Но в следващия момент зърнах отражението си. Това беше моето собствено лице — моето съвършено предишно лице със сини очи,

което все още виждах в сънищата си. Държах го близо пред себе си с две ръце, сякаш беше момиче, което се канех да целуна.

Сетне ликът срещу мен се стопи и там отново изплува моето лице на звяр. Полудях ли? Вдигнах огледалото.

— Почакай!

Гласът беше дошъл от огледалото. Бавно отпуснах ръка.

Сега там се беше появило друго лице. Кендра, вещицата.

— Какво правиш тук?

— Не разбивай това огледало — каза тя. — То има магическа сила.

— Така ли? — отвърнах аз. — И каква е тя?

— Говоря съвършено сериозно. Наблюдавам те вече от месец. Виждам, че най-после разбра, че не можеш да се отървеш от това с парите на баща си — дерматолози, пластични хирурзи и така нататък. Баща ти дори се обади в онази клиника в Коста Рика, където тайно направиха последната му подмладяваща процедура. Всички обаче ти казваха едно и също: „Съжалявам, момче. Ще трябва да свикнеш с това. Обърни се към психоаналитик“.

— Откъде знаеш...

— Видях също как се провали със Слоун.

— Не съм се провалил. Целунах я, преди тя да ме види.

— Е, помогна ли ти това?

Поклатих отрицателно глава.

— Казах ти, че трябва да обичаш момичето. То трябва да те обича. Ти обичаш ли Слоун?

Не отговорих.

— Не мисля, че я обичаш. Огледалото, както вече споменах, има магическа сила. Надникни в него и ще видиш всеки, когото поискаш, където и да е по света. Намисли си някое име, например на някой от предишните ти приятели... — Видях в огледалото присмехулната ѝ усмивка, когато произнесе тези думи. — Помоли огледалото да ти покаже този човек на мястото, където се намира в този момент.

Не желяех това. Не исках да правя нещата, които тя ми предлагаше. Но любопитството ми надделя. Помислих си за Слоун и картината в огледалото моментално се пренесе в апартамента ѝ, който изглеждаше по същия начин както в деня на танците. Слоун беше на канапето и се целуваше с някакво момче.

— Добре, и какво от това? — изкрещях аз, преди да ми мине през ума, че Слоун може да ме чуе.

В огледалото отново изплува лицето на Кендра.

— Тя може ли да ме чуе? — прошепнах аз.

— Не, само аз. С всеки друг това нещо действа едноточно, като онези устройства, които се слагат в стаите на бебета. Има ли някой друг, когото искаш да видиш.

Понечих да кажа не, но отново неволно се поддадох на изкушението. Помислих си за Трей.

Огледалото се върна в апартамента на Слоун. Трей беше момчето, което се целуваше със Слоун.

— Какво смяташ да правиш? — попита Кендра малко по-късно. — Ще се върнеш ли в училище?

— Разбира се, че не. Не мога да се появя там като някакво чудовище. Но напоследък станахме по-близки с баща ми. — Погледнах часовника. Минаваше десет, а баща ми все още го нямаше. Той ме избягваше. Никога не бяхме прекарвали толкова време заедно, колкото през тези няколко седмици, когато ходехме по доктори... Е, или поне откакто се помнех. Но знаех, че това няма да продължи дълго. Скоро отново виждах баща си само по телевизията. Преди не ме беше грижа, когато си имах мой собствен живот. Но сега нямаше нищо и никого.

— Мислел ли си за това как да развалиш магията?

Засмях се.

— Ти можеш да ми върнеш предишния вид.

Тя погледна настрани.

— Не мога.

— По-скоро не искаш.

— Не, казах, че не мога. Само ти можеш. И условието е да намериш истинската любов.

— Не мога да направя това. Аз съм чудовище!

Тя се усмихна леко.

— Да, би могло да се каже.

Разтърсих огледалото.

— Ти ме направи такъв.

— Ти беше отвратителен негодник. — Тя направи гримаса. — И престани да друсаш това огледало!

— Това притеснява ли те? — Разтърсих го още веднъж. —
Защото ако е така, много съжалявам.

— Може би не съм сбъркала, когато те преобразих. Може би
греша сега, когато се опитвам да ти помогна.

— Да ми помогнеш? И с какво би могла да ми помогнеш? Искам
да кажа с какво друго, освен да ме направиш отново такъв, какъвто
бях.

— Мога да ти дам съвет. И първият е: не чупи огледалото. То би
могло да ти бъде от полза в някакъв момент.

И след това тя изчезна.

Сложих огледалото — внимателно — на нощното си шкафче.

Понякога, когато се разхождаш из Ню Йорк — или където и да е другаде, но особено из Ню Йорк, защото е толкова многолюден — виждаш разни странни неща, като например хора в инвалидни столове с отрязани крака или пък ужасни изгаряния по лицето. Може би са изгубили крайниците си в някоя война или пък някой е плиснал киселина върху тях. Преди изобщо не ги забелязвах. Или пък просто се стараех да мина покрай тях, без да ме докоснат. Защото ме изпълваха с отвращение. А сега те не излизат от ума ми. Мисля си как в един момент може да си нормален и дори красив, а след това нещо изведнъж се случва и вече не си такъв. Биваш променен до неузнаваемост. Превръщаш се в урод. Аз бях урод и ако ми оставаха петдесет, шейсет или седемдесет години живот, щях да ги прекарам именно като такъв заради онази единствена минута, когато Кендра ме омагьоса. За наказание.

Странно беше това огледало. Бързо бях обсебен от него. Най-напред надникнах в живота на всеки от приятелите си (моите „предишни приятели“, както каза Кендра), улавяйки ги в чудати моменти — как родителите им се карат, как си бъркат в носовете или се разхождат голи, в повечето случаи без изобщо да се сещат за мен. Наблюдавах също Слоун и Трей. Да, те ходеха заедно, но Слоун имаше още един приятел — момче, което не учеше в „Татъл“. Питам се дали беше мамила и мен.

Сетне започнах да наблюдавам и други хора. Апартаментът беше празен през тези дълги августовски седмици. Магда ми готвеше и ми оставяше храната, но аз излизах от стаята си само когато я чуех да чисти с прахосмукачката в някоя друга част на апартамента или след като си тръгнеше. Помнех думите ѝ, когато каза, че се страхува за мен. Може би сега си мислеше, че съм си получил заслуженото. И я мразех за това.

После измислих друга игра. Взимах справочника на училището, отварях го на случайна страница и се спирах на някое лице — обикновено някой неудачник, когото не бих си направил труда изобщо

да забележа, докато още учех. Прочитах името му и след това проверявах какви предмети изучава. Мислех си, че познавам всички в училище. Но се оказа, че това далеч не е така. Сега обаче знаех имената на всички.

Според правилата на моята игра аз си избирах определен човек и се опитвах да позная къде ще бъде в огледалото. Понякога беше лесно. Компютърните гурута винаги бяха пред мониторите си. Спортните типове в повечето случаи тичаха някъде.

В събота сутринта се спрях на снимката на Линда Оуенс. Изглеждаше ми позната. После разбрах, че това беше момичето от танците — онова, което толкова много се развълнува, когато ѝ дадох розата, и благодарение на което бях получил моя шанс да върна нещата назад. Никога не бях я забелязвал в училище преди онзи ден. Информацията за нея в справочника приличаше на своеобразно портфолио — почетен член на Националното общество, почетен член на Обществото по френски език, почетен член на Обществото по английски език и литература и така нататък. В общи линии нямаше клуб или общество, в което да не членува.

Предположих, че е в библиотеката.

— Искам да видя Линда — казах на огледалото.

Останах загледан в очакване да видя залите с книжни лавици. Огледалото обикновено обхождаше съответното място като филмова камера. Предполагах, че всеки момент ще зърна гранитните лъвове и Линда, надвесена над някоя книга, макар да беше август.

Вместо това огледалото показва някакъв квартал, който не бях виждал никога преди — и не желях да видя никога повече. На улицата две жени в овехтели тениски се караха за нещо. Някакъв наркоман се беше отпуснал на прага на една врата, отнесен в своя блян. Картината в огледалото се спусна надолу, мина през една врата, изкачи се по някакво стълбище с разбити стъпала и гола крушка, висеща от тавана, и се озова в един апартамент.

Боята по стените се белеше, а балатумът по пода се беше нагънал на вълни. Имаше много книги, които вместо подредени на лавици, бяха натъпкани в картонени кутии. Но всичко изглеждаше чисто и Линда седеше в средата на стаята и четеше. Поне за това се оказах прав.

Тя прелисти една страница, след това още една и още една. Трябва да съм я гледал около десет минути как чете. Да, бях отегчен.

Но имаше и нещо друго. Беше ми приятно да я гледам така погълната, напълно забравила за света около нея.

— Хей, момиче! — извика нечий глас и аз подскочих.

Беше толкова тихо до този момент, че изобщо не подозирах, че в апартамента има някой друг, освен нея.

Линда вдигна очи от книгата.

— Да?

— Ъ-ъ... студено ми е. Донеси ми едно одеяло, а? — Линда въздъхна и остави книгата отворена с корицата нагоре. Погледнах заглавието — „Джейн Еър“. По това време вече умирах от скука и си помислих, че някой ден може да я прочета.

— Добре — каза тя. — Искаш ли и малко чай? — Линда вече беше станала и отиваше към кухнята.

— Да. — Отговорът прозвуча почти като изсумтяване. — Само побързай.

Линда пусна водата и я остави да тече, докато напълни един очукан червен чайник, който след това остави на котлона.

— Къде е одеялото? — Гласът беше гневен.

— Идвам. Извинявай. — Тя хвърли поглед назад към книгата си, тръгна към килера и извади оттам едно овехтяло синьо одеяло. Отнесе го при мъжа, който се беше свил на стар диван. Той беше завит с друго одеяло и не можах да видя лицето му, но забелязах, че трепереше, макар че беше август. Линда наметна раменете му. — Така по-добре ли е?

— Не особено.

— Чаят ще помогне.

Линда направи чая, отвори почти празния хладилник, не намери нищо и занесе чашата на мъжа. Но той беше заспал. Тя коленичи до него и се послуша. След това мушна ръка под възглавницата му, сякаш търсеше нещо. Нищо. Сетне отново се върна към книгата си, пийейки чая. Продължих да я наблюдавам, но не се случи нищо друго.

Обикновено пожелавах да видя един човек само веднъж. Но през следващата седмица продължих да се връщам при Линда отново и отново. Не че беше толкова привлекателна или че правеше нещо интересно. Повечето ми съученици от „Татъл“ бяха на лагери, а някои

дори в Европа. Затова, ако исках можех да разгледам Лувъра, просто назовавайки нечие име. Или пък да надникна в банята на някой лагер, пълна с голи момичета — добре, признавам, направих го. Но през голямата част от времето гледах как Линда чете. Не можех да повярвам, че е в състояние да поглъща толкова много страници през лятото! Понякога, докато четеше, се смееше, а веднъж дори плака. Не знаех, че някой може да се вживява толкова много в такива неща.

Веднъж, докато беше надвесена над книга, се чу шум — някой блъскаше по вратата. Видях как тя я отваря.

Някаква ръка я сграбчи и аз подскочих на мястото си.

— Къде е? — попита нечий глас.

Видях масивна мъжка фигура. Не видях лицето му, но забелязах, че е едър. Помислих си дали да не се обадя в полицията.

— Къде е какво? — попита Линда.

— Знаеш много добре. Какво си направила с него?

— Нямам представа за какво говориш. — Гласът ѝ беше спокоен, тя се изтръгна от ръката му и понечи да се върне към книгата си.

Мъжът я сграбчи отново и я дръпна към себе си.

— Дай ми го.

— Вече не е у мен.

— Кучка! — Той я удари силно през лицето. Тя залитна и падна. — Това нещо ми трябва. Мислиш си, че си по-добра от мен, че можеш да крадеш от мен? Дай ми го!

Мъжът тръгна към нея, сякаш се канеше да я улови отново, но тя се съвзе, скочи на крака и изтича зад масата. Грабна книгата си и я вдигна пред себе си, сякаш беше щит.

— Стой далече от мен. Ще се обадя в полицията.

— Няма да се обадиш на ченгетата, за да предадеш собствения си баща.

Трепнах, когато чух думата „баща“. Тази отрепка беше неин баща? Същият, когото зави с одеялото преди около седмица?

— Не е у мен — повтори тя. По отчаяното изражение на лицето ѝ си личеше, че едва успява да сдържи сълзите си. — Хвърлих го... хвърлих го в тоалетната.

— Хвърлила си го в тоалетната? Хероин за сто долара? Ти...

— Трябваше да спреш! Ти обеща...

Той се хвърли към нея, но краката му не го държаха добре и Линда успя да се измъкне, насочвайки се към вратата. Все така с книгата в ръка, тя изтича през мизерния апартамент, после надолу по напуканото стълбище с висящи паяжини и изскочи на улицата.

— Бягай! — извика той след нея. — Няма да отидеш по-далече от разпасаните си сестри!

Тя хукна по улицата и сетне зави към метростанцията. Проследих я как се спуска по стълбите и се качва на метрото. Едва тогава избухна в плач.

Искаше ми се да мога да отида при нея.

Мистър Андерсън: Благодаря ви, че сте тук. Днес ще говорим за това как сте устроили живота си след трансформацията.

Жабока: Аз нкога не см хресвал езера и със сгурност не гии харсвам и сега.

БезмълвнаДевойка: И защо не ги харесваш. Жабок?

Жабока: защо??? Ами зщото са мокри!!!

БезмълвнаДевойка: Но ти си земноводно.

Жабока: Е и?

БезмълвнаДевойка: Значи предпочиташ да живееш на сушата, въпреки че можеш да дишаш под водата. Защо? Наистина бих искала да знам?

Жабока: зщото водата постоянно отнася нещата ми!

ЧудовищеNYC влиза в чата.

ЧудовищеNYC: Можете да започвате. Тук съм.

БезмълвнаДевойка: Вече започнахме.

ЧудовищеNYC: Шегувам се.

Мистър Андерсън: Не можем да бъдем сигурни дали ще се появиш, Чудовище. Но все пак добре дошъл.

ЧудовищеNYC: Тази седмица се премествам в друго жилище. Не съм сигурен още къде.

БезмълвнаДевойка: Днес имам да направя нещо като съобщение.

Мистър Андерсън: Какво е то, Безмълвна?

БезмълвнаДевойка: Реших се да го направя.

Жабока: тоест, ршила си да се трансфрмираш?

ЧудовищеNYC: И защо трябва да правиш нещо толкова глупаво?

Мистър Андерсън: Чудовище, трябва да бъдеш по-учтив.

ЧудовищеNYC: Но това наистина е глупаво! Защо трябва да рискува да се подлага на такова нещо, без да е необходимо?

БезмълвнаДевойка: Аз премислих дълго и внимателно решението си, Чудовище.

МомчетоГризли влиза в чата.

БезмълвнаДевойка: Знам, че има риск, при това голям. Ако не спечеля моя моряк, ще се превърна в морска пяна. Но мисля, че трябва да поема този риск в името на истинската любов.

МомчетоГризли: Морска пяна?

Жабока: струва си, щом е в името на истинската любов.

ЧудовищеNYC: Мога ли да кажа нещо?

Жабока: Успял ли е нкой няка да те спре?

ЧудовищеNYC: Всички момчета са тъпаци. Възможно е да се жертваш за някой, който изобщо не го заслужава. Няма момче, за което да си струва да бъдеш превърната в морска пяна.

БезмълвнаДевойка: Ти даже не го познаваш!

ЧудовищеNYC: Нито пък ти. Ти живееш в морето, а той на сушата!

БезмълвнаДевойка: Знам достатъчно. Той е свършен.

Жабока: Сигурен съм, че такв.

ЧудовищеNYC: Аз просто съм реалист... Той може изобщо да не те забележи. А не каза ли, че ще трябва да се откажеш от гласа си?

БезмълвнаДевойка: Аз го спасих от удавяне! О, не искам да говорим повече за това!

Жабока: Чудовището си е чудовище, Безмълвна. Не му се оствяй.

БезмълвнаДевойка напусна чата.

Жабока: струва си, щом е в името на истинската любов.

ЧудовищеNYC: Съжалявам, но наистина е трудно да бъдеш чудовище в Ню Йорк.

ЧАСТ 3

ЗАМЪКЪТ

Следващия месец се преместих. Баща ми купи голяма стара къща от кафяв пясъчник в Бруклин и ми съобщи, че вече ще живеем там. Магда събра багажа ми без никаква помощ от моя страна.

Първото нещо, което забелязах, бяха прозорците. Къщата имаше старомодни, издадени напред прозорци с декоративни рамки. Прозорците на повечето съседни къщи бяха закрити със завеси или транспаранти, а улицата долу беше опасана с големи стари дървета. Баща ми беше спрял избора си на тази сграда, не защото искаше да се любувам на зеленината, а защото не искаше никой да вижда мен. Нашата къща имаше масивни кепенци от тъмно дърво, които, макар и отворени, спираха по-голямата част от светлината и не даваха добра видимост отвън. Усещах миризмата на прясна боя и дърво. На всеки прозорец имаше аларма, а над всяка врата — камера.

Къщата беше на пет етажа, като всеки етаж беше почти толкова голям, колкото апартамента ни в Манхатън. Първият етаж представляваше завършен частен апартамент със своя собствена всекидневна и кухня. И точно там живеях. На една от стените на всекидневната имаше огромен плазмен телевизор. Разполагах с DVD плейър и пълна колекция от всички най-нашумели филми от последните години. Всичко, от което се нуждае един инвалид.

Откъм спалнята имаше нещо като градина, която беше толкова гола и съсухрена, че почти очаквах да видя търкалящи се топки от тръни. Беше опасана с нова дървена ограда. И макар да нямаше врата, над нея беше монтирана камера, в случай че някой проникнеше неканен. Баща ми не искаше да поема никакви рискове някой да ме види. Аз от своя страна не възнамерявах да излизам навън.

Подобно на всекидневната, в кабинета имаше друг плазмен екран — само за Плейстейшън. Лавиците бяха пълни само с игри, нямаше никакви книги.

Банята на моя етаж нямаше огледало. Стените бяха прясно боядисани, но все още виждах измазаното петно с очертанията на огледалото, което беше махнато оттам.

Магда вече беше разопаковала багажа ми, с изключение на две неща, които не й позволих да види. Взех със себе си две листчета от розата и огледалото на Кендра. Сложих ги под няколко пуловера в най-долното чекмедже на шкафа ми.

Качих се по стълбите, за да проуча втория етаж, който имаше още една всекидневна, трапезария и втора кухня. Това място беше прекалено голямо за нас. И защо баща ми беше решил да се преместим в Бруклин?

Банята там имаше огледало. Не погледнах в него.

На третия етаж имаше друга голяма спалня, украсена като всекидневна, но празна, и кабинет без книги. На една от стените висеше поредният плазмен екран.

На четвъртия етаж имаше още три спални. В най-малката от тях имаше някакви куфари, които като че ли не бяха наши. На петия етаж бяха струпани само непотребни вещи и покъщнина — стари мебели, кутии, пълни с книги и плочи, всичките покрити с дебел слой прах.

Кихнах заради прахоляка, който се беше набил в козината ми, върнах се в моя апартамент и се загледах през френските прозорци в градината долу. Малко по-късно в стаята ми влезе Магда.

— Почука ли? — попитах аз.

— О, не, извинете. — И в следващия момент тя започна да писука като катеричка: — Вие харесва стая, мистър Кайл? Аз погрижих... весела, красива стая.

— Къде е баща ми?

Тя погледна часовника си.

— На работа. След малко са новините.

— Не — казах аз. — Имам предвид къде ще се настани? Къде ще бъде неговата стая? Горе ли?

— Не. — Магда спря да чурулика. — Не, мистър Кайл. Той не горе. Аз бъде там.

— Искам да кажа, когато се върне?

Магда сведе поглед.

— Аз бъде с вас, мистър Кайл. Съжалявам.

— Не, имам предвид...

И в следващия момент разбрах. Баща ми нямаше стая, защото нямаше да живее тук. Той нямаше да се премести в Бруклин, само аз. И Магда, моята нова пазителка. Моята надзирателка. Само ние

двамата, завинаги. А баща ми щеше да продължи да се радва на живота си, в който нямаше да има никакъв Кайл. Огледах безкрайните стени без огледала и прозорци, всичките боядисани във ведри цветове — тези във всекидневната бяха топло червени, а в стаята ми смарагдовозелени. Можеха ли те да ме погълнат, така че от мен да не остане нищо, освен спомена за едно добре изглеждащо момче, което е изчезнало? Можеше ли да ме сполети съдбата на онзи мой съученик, който загина при злополука в седми клас? Тогава всички плакаха, но сега съм забравил името му. Така както всички ще забравят и моето, ако нещо се случи с мен.

— Чудесно. — Тръгнах към нощната масичка. — А къде е телефонът?

Пауза.

— Не.

— Искаш да кажеш, че няма телефон. — Магда не я биваше особено в лъжите. — Сигурна ли си?

— Мистър Кайл...

— Трябва да говоря с баща ми. Искам да го попитам дали смята просто... да ме остави тук завинаги, без дори да се сбогува с мен... Купувайки ми DVD-та... — Плъзнах ръка по една от лавиците и изпратих по-голямата част от съдържанието ѝ на пода. — ... за да не се чувства виновен за това, че ме е изоставил. — Почувствах яркозелените стени да се затварят около мен. Отпуснах се тежко на дивана. — Къде е телефонът?

— Мистър Кайл...

— Престани да ме наричаш така! — Съборих още DVD-та. — Звучиш като малоумна. Колко ти плаща той, за да стоиш с мен? Утрои ли заплатата ти, за да се грижиш за уродливия му син, да бъдеш моя тъмничарка и да си държиш устата затворена? Е, добре, работата ти обаче отива на кино, ако избягам. Знаеш това, нали?

Тя продължи да се взира в мен. Прииска ми се да скрия лицето си. Помнех думите ѝ от онзи ден, когато ми беше казала, че се страхува за мен.

— Аз съм зъл, както знаеш — рекох. — Точно затова изглеждам така. Може би някоя нощ ще дойда и ще те издебна в съня ти. Не вярват ли хората в твоята страна в такива неща... вуду магии и дяволски изчадия?

— Не. Ние вярваме...

— Знаеш ли какво?

— Да?

— Не ме интересува твоята страна! Не ме интересува нищо, свързано с теб.

— Знам, че ви е тежко...

Почувствах в мен да се надига вълна на самосъжаление. Баща ми ме мразеше. Той дори не желаше да живее в една къща с мен.

— Моля те, Магда, моля те, позволи ми да говоря с него. Трябва! Той няма да те уволни за това. Не би могъл да намери друга, която да се грижи за мен.

Тя остана загледана в мен още известно време. Най-накрая кимна.

— Ще донеса телефон. Дано това да ви помогне. Аз също се опитвам да ви помогна.

Магда се отдалечи. Искях да я попитам какво означаваха последните й думи: „Аз също се опитвам да ви помогна“. Може би беше разговаряла с баща ми, опитвайки се да го убеди да прояви човечност и да не ме изоставя? Но тъй или иначе, не беше успяла. Чух стъпките й на етаж с непознатите куфари. Боже, тя беше всичко, което имах. Можеше дори да отрови храната ми, ако станех прекалено неприятен. Но кой го беше грижа. Коленичих на пода и започнах да събирам DVD-тата, които бях съборил. Дългите зверилни нокти ми пречеха, но поне ръцете ми бяха запазили приблизителната си форма и наподобяваха по-скоро лапа на горила, отколкото на мечка. Няколко минути по-късно Магда се върна, носейки мобилен телефон. Значи в къщата действително нямаше домашен телефон. Какъв забележителен човек беше баща ми!

— Събрах... повечето от нещата, които бях разхвърлял. — Махнах с ръка, държейки няколко от кутиите с дискове. — Извинявай, Магда.

— Няма нищо — отвърна тя, повдигайки учудено вежди.

— Знам, че баща ми е виновен за всичко, а не ти... — Свих рамене.

Тя взе DVD-тата, които все още държах.

— Искаш ли аз да се обадя на баща ти?

Поклатих глава и взех телефона.

— Трябва да разговарям с него насаме.

Тя кимна, остави дисковете обратно на лавицата и излезе от стаята.

— Какво има, Магда? — В гласа на баща ми имаше нотки на раздразнение, когато се обади. Нямах да се почувства по-добре, когато разбереше, че съм аз.

— Не е Магда. Аз съм, Кайл. Трябва да поговорим за някои неща.

— Кайл, в момента съм зает...

— Ти винаги си зает. Няма да отнеме много време. Ще стане по-бързо, ако просто чуеш какво имам да ти кажа, вместо да спориш с мен.

— Кайл, знам, че не искаш да живееш там, но така наистина е най-добре. Направих всичко възможно да се чувстваш удобно...

— Ти ме захвърли като ненужна вещ.

— Правя онова, което е най-добро за теб. Опитвам се да те предпазя от погледите на хората и от онези, които биха се възползвали от тази ситуация, за да...

— Това са глупости. — Обходих с поглед зелените стени, които отново се затваряха около мен. — Ти предпазваш единствено себе си. Просто не искаш някой да научи за мен.

— Кайл, този разговор приключи.

— Не, не е. Не ми затваряй телефона! Ако го направиш, ще отида в NBC и ще им дам интервю. Кълна се, че ще отида право там.

Това го накара да замълчи.

— Какво искаш, Кайл? — попита той малко по-късно.

Аз исках да ходя на училище, да имам приятели и нещата пак да си бъдат като преди. Но това нямаше да се случи. Затова казах:

— Виж, нужни са ми някои неща. Подсигури ми ги и ще направя онова, което искаш. В противен случай няма да остана тук. — През матовите транспаранти небето изглеждаше тъмно.

— Какви неща, Кайл?

— Трябва ми компютър и връзка с интернет. Знам, че се страхуваш да не повикам пресата и да им предложи да ме снимат. — *Или да им кажа, че съм твой син*, добавих мислено. — Но няма да го направя... ако получа онова, което желая. Просто бих искал да видя света и може би... не знам, може би бих се присъединил към някоя

общност в интернет. — Това звучеше толкова неубедително, че почти ми се прииска да си запуша ушите, за да не слушам собствените си жалки излияния.

— Добре, добре, ще се погрижа за това.

— Второ, искам частен учител.

— Частен учител. Не бях забелязал да си толкова ученолюбив.

— Сега е различно отпреди. Сега просто нямам какво да правя.

Баща ми не отговори, затова продължих:

— Освен това какво ще правя, ако се отърва от това проклятие? Искам да кажа, че всичко това се случи почти изведнъж. И може би пак така изведнъж един ден нещата ще се оправят. Може би вещицата ще размисли и ще върне предишния ми вид. — Казах това, макар да знаех, че няма да се случи, а пък и той не ми повярва. Тайно все още се надявах, че може би ще срещна някого, някое момиче. Може би онлайн. Точно затова исках компютър. Но нямах добро обяснение защо ми е нужен частен учител. Баща ми беше прав — аз мразех училището. Но сега, когато то ми беше отнето, го исках. Освен това учителят поне щеше да бъде някой, с когото да мога да разговарям. — Просто мисля, че не е добре да изоставам от другите.

— Добре. Ще потърся някого. Има ли друго?

— Третото нещо е, че не искам да ме посещаваш.

Казах го, защото знаех, че и без това няма да го прави. Баща ми не искаше да ме вижда повече. Нямахше никакво съмнение в това. Ако някога дойдеше, то щеше да е само от чувство за дълг. Но аз не желяех това, не исках да седя тук и да бъда в постоянно очакване кога ще благоволи да ме посети. И с всеки следващ ден да се чувствам все по-нещастен заради това, че не е дошъл.

Изчаках да видя дали ще възрази, преструвайки се на добър баща.

— Добре — рече той. — Щом така искаш, Кайл. — *Типично.* — Така и ще бъде.

Затворих, преди да съм си променил решението и да се впусна в молби да не ме изоставя.

Баща ми беше бърз. Учителят се появи седмица по-късно.

— Кайл. — Забелязах, че Магда вече не ме наричаше мистър Кайл, след като ѝ бях крещял. Благодарение на което беше станала малко по-поносима. — Това е Уил Фратали. Той е учител.

Мъжът приближаваше трийсетте, беше висок и с много учен вид. Водеше куче със себе си, жълт лабрадор, носеше изтъркани джинси (твърде провиснали, за да изглежда строен с тях, но не и достатъчно широки, за да му стоят готино) и синя риза. Очевидно беше завършил държавно училище, но не и някое реномирано.

— Здравей, Кайл.

Той не избяга с писъци при появата ми. Това несъмнено беше точка в негова полза. От друга страна, той изобщо не ме погледна. Всъщност сякаш гледаше някъде встрани от мен.

— Ехо, тук съм. — Помахам с ръка. — Нещата няма да потръгнат добре, ако не можеш дори да ме погледнеш.

Кучето изръмжа глухо.

Мъжът — Уил — се засмя.

— Това може да се окаже малко трудно.

— Защо? — попитах аз.

— Защото съм сляп.

— О...

— Долу, Пилот! — каза Уил. Но Пилот продължи да крачи напред-назад, отказвайки да седне.

Това беше една тотално алтернативна вселена. Баща ми беше отишъл и намерил — или по-скоро беше наредил на секретарката си да намери — сляп частен учител, който да не е в състояние да види колко съм грозен.

— О, съжалявам. Това... твоето куче ли е? Тук ли ще живее? А ти? — Никога преди не бях срещал сляп човек, макар да ги бях виждал в метрото.

— Да. — Уил махна с ръка към кучето. — Това е Пилот. Ние и двамата ще живеем тук. Баща ти не е лесен човек за договаряне.

— Дума да няма. Какво ти каза той за мен? Извинявай, искаш ли да седнеш. — В този момент хванах ръката му.

Той я отдръпна конвулсивно.

— Моля те, не прави това.

— Извинявай. Просто исках да ти помогна.

— Не хващай така хората. На теб би ли ти харесало, ако някой така те сграбчи? Ако искаш да предложиш помощ, попитай този срещу теб дали се нуждае от нея.

— Добре, добре, извинявай... — Началото на запознанството ни не беше особено обещаващо. Но аз трябваше да намеря начин да се погаждам с този човек. — Е, имаш ли нужда от помощ?

— Благодаря, не. Мога да се оправя и сам.

Използвайки бастун, който също не бях забелязал, той заобиколи дивана и седна. Кучето продължи да ме гледа свирепо, сякаш бях някакъв звяр, който всеки момент щеше да нападне господаря му. От гърлото му дойде предупредително ръмжене.

— То казва ли ти накъде да вървиш? — попитах аз.

Не ме беше страх от кучето му. Знаех, че ако ме ухапе, раната бързо ще заздравее. Наведох се към него и го погледнах право в очите. „Всичко е наред“, казах му мислено аз. Кучето седна и след това легна. То продължи да ме гледа враждебно, но спря да ръмжи.

— Всъщност не. Аз сам си намирам пътя, но ако трябва да сляза по някакво стълбище, то просто спира да върви.

— Никога не съм имал куче — казах аз, давайки си сметка колко глупаво звучи това. *Клетото бедно момче от Ню Йорк, което никога не е имало нищо.*

— Няма да имаш и сега. То е мое.

— Разбирам. — *Отново грешка.* — Добре, успокой се. — Седнах на стола срещу Уил. Кучето продължи да ме наблюдава, но този път погледът му беше различен, сякаш се опитваше да разбере дали съм човек, или животно. — Какво ти каза баща ми за мен?

— Каза ми, че си инвалид, който се нуждае от учител, за да не изостава с уроците си. Ти си много старателен ученик, както разбирам. Засмях се.

— Инвалид, а? — Да, в известен смисъл беше точно така. Аз бях инвалид, защото не ставах за нищо. — Спомена ли той какво е заболяването ми?

Уил се размърда неспокойно на мястото си.

— Всъщност не. Държиш ли да обсъждаме това?

Поклатих глава, преди да си дам сметка, че той не ме вижда.

— Това е нещо, което може би би искал да знаеш. Виж, работата е там, че аз съм свършено здрав. Но просто съм чудовище.

Веждите на Уил се повдигнаха при думата чудовище, но не каза нищо.

— Не, наистина. Първо, по цялото ми тяло има гъста козина. Като на куче. Освен това имам дълги зъби и извити нокти. Това са лошите ми страни. За компенсация обаче, изглежда, съм направен от тефлон. Ако се порежа, раната ми веднага зараства. Бих могъл да бъда супер герой, но ако се опитам да спася някое момиче от горяща сграда, в момента, в който зърне лицето ми, веднага ще се хвърли с писъци в пламъците.

Замълчах. Уил отново не каза нищо, просто се взираше в мен, сякаш можеше да ме види по-добре от другите хора. Сякаш можеше да ме види такъв, какъвто бях преди.

Най-накрая той заговори:

— Приключи ли?

Приключи ли? Кой нормален човек говореше така?

— Какво имаш предвид?

— Аз съм сляп, но не и глупав. Няма да позволя да си играеш с мен. Останах с впечатлението... баща ти каза, че се нуждаеш от учител. Ако случаят не е такъв... — Той се изправи.

— Не! Ти не разбираш. Не се опитвам да те правя на глупак. Онова, което ти казвам, е вярно. Пилот знае това. Не забеляза ли колко странно се държеше, когато ме видя? — Протегнах ръката си към Уил. Кучето отново изръмжа, но аз го погледнах в очите и то спря. — Ето, пипни ръката ми.

Навих ръкава си. Уил ме докосна и моментално се отдръпна.

— Това да не е... да не би да носиш някакво палто или нещо такова?

— Не. Тук няма никакви шевове. — Обърнах ръката си, за да се убедя сам. — Не мога да повярвам, че не ти е казал.

— Той имаше някои... доста странни условия за моето назначение.

— Какви например?

— Той ми предложи огромна заплата и кредитна карта, с която да покривам всички необходими разходи... Не мога да кажа, че имах никакви възражения срещу това. Поиска да живея тук. Ще получавам заплатата си от някаква корпорация и никога не трябва да питам кой е той и защо ме е наел. Задължи ме да подпишем тригодишен договор, който може да бъде прекратен във всеки момент по негово решение. Според договора, ако остана три години, той трябва да изплати студентските ми заеми и да ме включи в програма за придобиване на докторска степен. И най-накрая трябваше да се съглася да не разказвам моята история на медиите и да не пиша книга за нея. По едно време започнах да си мисля, че си някаква филмова звезда.

Засмях се от сърце.

— Той каза ли ти кой е?

— Каза, че е бизнесмен.

А не му ли е минало през ум, че аз мога да ти кажа?

— Ще говорим за това допълнително — рекох аз. — Тоест... ако все още искаш да работиш тук сега, когато знаеш, че не съм филмова звезда, а чудовище.

— А ти би ли искал да работя тук?

— Да. Ти си първият човек, с когото разговарям от месеци, като изключим докторите и икономката.

Уил кимна.

— Тогава искам да работя тук. Всъщност аз не бях във възторг, докато си мислех, че си филмова звезда, но парите ми трябваха. — Той ми протегна ръка и аз я поех. — Ще се радвам да работя с теб, Кайл.

— Кайл Кингсбъри, син на Роб Кингсбъри. — Раздрусих ръката му, наслаждавайки се на изненадата, която се изписа на лицето му. — Не спомена ли, че баща ми ти е дал кредитна карта?

Може да се каже, че Уил и аз се възползвахме по най-добрия начин от кредитната карта на баща ми през следващата седмица. Поръчахме най-напред книги, защото аз бях вече сериозен ученик. Учебници, но също и романи и брайлови версии за Уил^[1]. Беше ми много интересно как четете с ръцете си. Купихме мебели и сателитно радио за стаята на Уил. Той се опита да каже, че не трябва да харчим толкова много, но не протестира особено енергично.

Разказах му всичко — за Кендра и проклятието.

— Но това е нелепо — отбеляза той. — Няма такива неща като вещици. Това би трябвало да е някакво заболяване.

— Така мислиш, защото не можеш да ме видиш. Ако можеше, веднага щеше да повярваш във вещици.

Казах му, че трябва да намеря истинска любов, за да разваля магията. И макар да продължи да бъде скептичен, мисля, че най-накрая ми повярва.

— Избрал съм ти една книга, която мисля, че ще ти хареса. — Уил махна с ръка към масата. Взех книгата — „Парижката Света Богородица“.

— Да не си луд? Та тя е петстотин страници!

Уил сви рамене.

— Прелисти я все пак. В нея има много действие. Ако се окаже, че не си достатъчно умен, за да я прочетеш, ще ти изберем нещо друго.

Но аз я прочетох. Часовете и дните летяха, а аз почти не вдигах глава. Обичах да чета в стаите на петия етаж. Там имаше едно старо канапе, което бях издърпал до прозореца. Седях на него с часове, понякога четях, а друг път гледах тълпите от хора долу. Някои от тях се бяха упътили към метрото, други да пазаруват, а тези на моите години отиваха на училище или бягаха от училище. Имах чувството, че ги познавам всичките.

Но освен това четях за Квазимодо, гърбушкото, който живееше в катедралата „Нотр Дам“. Разбрах защо Уил ми беше предложил тази книга — Квазимодо беше също като мен, откъснат от другите. И в

стаята ми на петия етаж, докато наблюдавах града, аз се чувствах като него. Квазимодо гледаше парижаните и красивата циганка Есмералда. А аз гледах Бруклин.

— Този писател, Виктор Юго, трябва да е бил много забавен човек — казах на Уил по време на един от уроците ни. — Бих се радвал да се запозная с него на някое парти.

Това, разбира се, беше саркастична забележка. Книгата беше ужасно потискаща и създаваше впечатлението, че авторът е ненавиждал хората.

— Но е бил подмолен — отбеляза Уил.

— Защо? Защото е направил свещеника лош, а грозния герой добър?

— Включително и заради това. Виждам, че си достатъчно умен, за да прочетеш една такава дълга книга.

— Не беше толкова трудна. — Разбирах накъде биеше Уил. Той искаше да ме насърчи, за да продължа да чета. И въпреки това се усмихнах. Никога не бях гледал на себе си като на особено умен. Някои учители твърдяха, че съм такъв и смятаха, че не получавам добри оценки, защото не съм „достатъчно съсредоточен“ и така нататък — все неща, които учителите казват, за да ти създадат проблеми с родителите. Но може би беше вярно. Замислих се дали самото обстоятелство, че съм грозен, не ме правеше по-умен. Уил ми беше казал, че когато човек е спял, другите му сетива — слухът и обонянието — стават по-силни за компенсация. Дали пък не ставах по-умен като компенсация за грозотата ми?

Обикновено четях сутрин, а следобед разговаряхме. Уил идваше при мен някъде около единайсет.

В събота обаче не се появи. Първоначално не забелязах това, защото четях една важна част от книгата, където Квазимодо спасява Есмералда от екзекуция и я отнася в катедралата, крещейки „Убежище! Убежище!“. Но въпреки това Есмералда не може да го погледне, защото той е прекалено грозен.

Наистина депресиращо! Чух часовникът да удря дванайсет и реших да слеза долу.

— Уил! Надигай се вече! Време е да се посветиш на своя възпитаник!

Но Магда ме срещна на стълбището на третия етаж.

— Той не е тук, Кайл. Има някаква много важна среща. Каза, че ще си вземе един свободен ден.

— Целият ми живот е един свободен ден.

— Скоро ще се върне.

Не ми се четеше повече, затова, след като обядвах, влязох в интернет. Миналата седмица се бях натъкнал на един страхотен уебсайт, в който можеш да видиш целия свят от сателит. Вече бях намерил Емпайър Стейт Билдинг, Сентръл парк и Статуята на свободата. Бях открил дори и сградата, в която живеех. Колко хубаво би било да можеш да зърна от сателит и парижката катедрала „Нотр Дам“! Беше ли тя по-голяма от нашата катедрала „Сейнт Патрик?“ Разбрах, че се нуждая от атлас и туристически гид. Поръчах си ги онлайн.

След това, понеже няхах какво друго да правя, влязох в MySpace.com. Бях чувал за мои съученици, които водеха доста активен живот в интернет. Може би щях да срещна някое момиче, да го накарам да се влюби в мен в някоя чат група и след това внимателно да ѝ обясня как непредвидено съм се превърнал в чудовище.

Влязох в MySpace и започнах да търся момичета. Все още имах профил от времето, когато бях нормалният Кайл. Никога преди не се бях опитвал да се запозная с някого в интернет, не ми се беше налагало. Затова добавих още няколко снимки, още няколко описания и отговорих на всички въпроси за личните ми интереси (хокей), любимия ми филм („Гордост и предразсъдъци“ — Слоун ме беше накарала да го гледам и аз едва не умрях от скука, но знаех, че момичетата си падат по тази глупост) и герои (баща ми, разбира се — смяхах, че тази синовна почит ми придава допълнително обаяние). Твърдях, че искам да срещна моята истинска любов, защото се нуждая от нещо истинско.

Започнах търсенето. Нямаше категория за моята възраст и затова се спрях на групата между 18 и 20 години, тъй като и без това всички лъжеха за възрастта си. Така се сдобих със седемдесет и пет профила. Кликнах върху някои от тях и повечето ме отведоха до платени секс сайтове. Опитах се да избегна всичко, което внушаваше идеята за еротика, и най-накрая се натъкнах на нещо, което звучеше нормално. Името на титуляря беше *СтеснителноМомиче23*, но профилът говореше за всичко друго, но не и за стеснителност.

Повечето хора ме смятат за необикновена мадама. Не мисля, че там някъде има друга като мен. Аз съм блондинка, със сини очи и съм висока метър и шейсет. Е, добре, можете да видите снимките и сами. Обичам да танцувам и да прекарвам времето си с приятели. Харесвам хората, които не се преструват. Партитата са моето хоби. Уча в Калифорнийския университет, където се готвя за моята кариера като актриса. Обичам да се забавлявам и искам да взема всичко от живота...

Погледнах огледалото.

— Покажи ми *СтеснителноМомиче23* — казах аз.

Огледалото ме пренесе в някаква класна стая и се спря върху едно момиче, което не беше дори и минута по-голямо от дванайсет години. Натиснах бутона „Обратно“ върху клавиатурата.

Отворих друг профил и след това още един. Опитвах се да избирам профили от други щати, защото по този начин нямаше да се налага да се срещнем твърде скоро. Какво щях да им кажа тогава все пак: „Аз съм чудовище с жълто цвете на ревера“. Имах две години на разположение, за да се влюбя в някое момиче и да го накарам и то да се влюби в мен.

— Покажи ми *ЗвезднаТанцьорка112* — наредих на огледалото.

Тя беше прехвърлила четирийсетте.

През следващите три часа вършах в MySpace и Xanga, но без особен успех. Профилите, на които попаднах, бяха следните:

Домакия на четирийсет и няколко години, която искаше голи снимки.

Един старец.

Едно десетгодишно момиче.

Един полицай.

Всички твърдяха, че са на моите години и са от женски пол. Надявах се, че полицаят влиза в мрежата в опит да хване перверзниците, които я обитаваха. Написах предупреждение на десетгодишното момиче и то ми отговори с главни букви, че не съм му майка.

В този момент Магда се появи с прахосмукачката.

— А, не знаех, че си тук, Кайл. Може ли да почистя стаята ти?

— Разбира се. Току-що влязох в интернет — казах аз усмихнат.

— Опитвам се да се запозная с някое момиче.

— Момиче? — Магда се приближи и погледна екрана. — О! — Тя като че ли се намръщи и тогава се запитах дали изобщо знае какво е чат рум или пък дори интернет. — Добре, няма да вдигам много шум. Благодаря ти.

Продължих проучването си. Имаше няколко души, които изглеждаха нормални, но нито един от тях не беше онлайн. Щях да се върна тук по-късно.

След това прекарах половин час в Google, търсейки на ключови думи като „чудовище“, „трансформация“, „магия“ и „проклятие“ — нали разбирате, просто, за да видя дали такова нещо се беше случвало някъде другаде, освен в приказките на Братя Грим и в „Шрек“. Намерих един странен уебсайт, администриран от някакъв човек на име Крис Андерсън. В него бяха изброени всякакъв вид чатове, включително за хора, които са били превърнати в нещо друго. Това вероятно беше просто някаква група, пълна с ентусиазирани тийнейджъри, които пишеха фенфикшън в духа на „Хари Потър“. Въпреки това реших да се върна тук някой ден.

Най-накрая излязох от интернет.

Бях чул Уил да се прибира преди няколко часа, но той така и не дойде при мен.

— Уил, отпуската ти свърши! — извиках аз.

Никакъв отговор.

Започнах да обикалям етажите. От Уил нямаше и следа. Най-накрая се върнах в апартамента си.

— Кайл, ти ли си? — Гласът му дойде от градината.

Не бях стъпвал там от първия ден. Беше твърде потискащо да гледам високата два метра и половина ограда, която баща ми беше вдигнал, за да спира любопитните погледи на хората. Затова пердетата на прозореца ми, който гледаше към градината, бяха винаги дръпнати.

Но Уил беше там.

— Кайл, можеш ли да ми помогнеш малко?

Излязох навън. Уил беше заобиколен от саксии, пръст и лопати. Всъщност в този момент той беше притиснат до стената от голям чувал с пръст.

— Уил, изглеждаш ужасно! — извиках аз през стъклената врата.

— Аз не мога да кажа как изглеждаш — рече той, — но определено звучиш глупаво. Моля те, помогни ми.

Отидох и му помогнах да вдигне големия чувал с пръст. Тя се посипа навсякъде, най-вече по него.

— Извинявай — казах аз.

Едва тогава забелязах, че той садеше рози, десетки храсти при това. Видях рози в празните преди лехи, рози в саксии и рози, които пълзяха по дървени рамки. Червени, жълти и розови. Но най-лошото беше, че имаше и бели рози, които веднага ми напомниха за онази най-ужасна нощ в живота ми. Не исках да ги гледам, но въпреки това пристъпих напред. Протегнах ръка и докоснах една от тях. Отскочих назад. Трън! Ноктите ми се издължиха. Също като в баснята за лъва и мишката, помислих си аз. Дръпнах тръна от плътта си. Дупката веднага се затвори.

— Какви са тези рози? — попитах аз.

— Обичам да се занимавам с цветя и харесвам уханието на розите. Дотегна ми да гледам как се мотаеш унил из стаята си с дръпнати пердетата и реших да се позанимавам малко с градинарство. Освен това си позволих да похарча част от парите на баща ти, както сам ме посъветва.

— Откъде знаеш, че пердетата са дръпнати?

— Една стая винаги е студена, когато стои затворена и празна. Ти не си виждал слънцето, откакто дойдох тук.

— И мислиш, че можеш да промениш това, садейки цветя? — Замахнах с юмрук към един от розовите храсти, отмъщавайки си за това, че ме беше убол. — Да не мислиш, че ще стана като онези, дето ги дават по канал „Лайфтайм“: „Животът на Кайл беше празен и отчаян. След това розите промениха всичко“.

Уил поклати глава.

— Всеки може да се порадва на малко красота...

— Какво знаеш ти за красотата? Ти дори не можеш да ме различиш от някой друг.

— Аз невинаги съм бил сляп. Когато бях малък, баба ми имаше розова градина. Показа ми как да се грижа за цветята. „Една роза може да промени живота ти“, казваше тя. Почина, когато бях на дванайсет години. Същата година започнах да губя зрението си.

— Започнах? — казах аз, но в същото време си мислех: „Да, една роза може да промени живота ти“.

— В началото не можех да виждам само нощем. След това изгубих периферното си зрение, което ме влудяваше, защото не можех да играя повече бейзбол, а истината е, че бях добър. Най-накрая вече почти не можех да виждам.

— О, сигурно си бил ужасно уплашен.

— Благодаря ти за съчувствието, но не ми пробутвай номерата от „Лайфтайм“. — Уил помириса розата. — Това ухание ми напомня за онези времена. Все още виждам розите в ума си.

— Аз не усещам нищо.

— Опитай със затворени очи.

Послушах го. Той сложи ръка върху рамото ми, насочвайки ме към розите.

— Добре, помириши сега.

Вдишах дълбоко. Уил беше прав. Въздухът беше изпълнен с аромата на рози. Но това ми напомни за уханието от онази нощ. Видях себе си на подиума със Слоун, след това Кендра в стаята ми. Почувствах някакво напрежение в стомаха си. Отстъпих назад.

— Как решаваш какви да купиш? — Очите ми бяха все още затворени.

— Поръчах каквото исках с надеждата да получа най-доброто. Когато пристигнаха, ги сортирах по цвят. Аз все още виждам слабо цветовете.

— Така ли? — Продължавах да държа очите си затворени. — Какъв цвят са тези тогава?

Уил ме пусна.

— Имаш предвид онези в саксията с лице на Купидон върху нея?

— Да, какъв цвят са те?

— Цветята в саксията с купидонче са бели.

Отворих очи. Бели. Розите, които бяха събудили такъв ярък спомен в паметта ми, бяха бели. Тогава си спомних думите на Магда: „Онези, които не умеят да виждат скъпоценните неща в живота си, никога няма да бъдат щастливи“.

— Искаш ли да ми помогнеш да засадим останалите? — попита Уил.

Свих рамене.

— Щом казваш.

Уил трябваше да ми покаже по колко пръст да слагам в саксиите, колко торф и тор.

— Градското момче май никога не се е занимавало с такива неща? — подкачаше ме той.

— Гледал съм как цветарката украсява всяка седмица витрината си.

Уил се засмя.

— Сериозно ли говориш?

Стиснах пластмасовата саксия, за да разбия пръстта, както ми беше показал Уил, сетне взех една роза и я пъхнах в средата.

— Магда обича бели рози.

— Тогава трябва да й занесеш няколко.

— Не знам...

— Всъщност тя беше тази, която предложи да засадим отново градината. Каза ми, че прекарваш сутрините си на най-горния етаж, гледайки през прозореца. „Като цвете, което търси слънцето“, бяха точните й думи. Тя е много загрижена за теб.

— Но защо според теб?

— Нямам представа. Може би има добро сърце.

— Глупости. Причината е просто в това, че й плащат добре.

— Тя получава заплатата си, независимо дали си щастлив или не, нали?

Той беше прав. В думите му имаше логика. Винаги се бях държал грубо с Магда, а тя на свой ред се опитваше да направи нещо повече за мен, което не влизаше в задълженията й. Както и Уил.

Започнах да оформям друга дупка.

— Благодаря ти за това, Уил.

— Няма защо. — Той ритна торбата с тор към мен, за да ми напомни, че това е следващото нещо, което трябваше да сложа.

По-късно откъснах три бели рози и ги занесох на Магда. Смятах да й ги дам, но когато се качих горе, се почувствах страшно глупаво. Затова просто ги оставих на печката, на която тя готвеше. Надявах се да се досети, че са от мен, а не от Уил. Но когато по-късно тя дойде, за да ми донесе подноса с обяда, се престорих, че съм в банята и й извиках да го остави до вратата.

[1] От брайлово писмо — система за изписване на текст и музика за слепи хора. — Б.пр. [↑](#)

Тази нощ, за пръв път откакто се преместих в Бруклин, излязох на улицата. Изчаках напълно да се стъмни и макар да беше ранният октомври, носех голямо яке с качулка, която бях дръпнал над лицето си. Освен това бях увил шал около брадичката и бузите си. Вървах близо до сградите, леко извърнат настрани, така че хората да не ме виждат и от време на време свивах по някоя странична алея, за да избегна срещата със случаен минувач. Не трябва да правя това, мислех си аз. Аз бях Кайл Кингсбъри. Един специален човек. Не трябваше да се превръщам в окаяник, който се прокрадва по улиците, криейки се зад боклукчийските кофи в очакване някой непознат да изкрещи „Чудовище!“. Редно беше да бъда сред хората. Въпреки това се спотайвах, привеждах и криех с надеждата да остана незабелязан. И точно това беше най-странното. Никой не ме забелязваше, дори онези, които гледаха право в мен. Невероятно!

Знаех къде искам да отида. Джин Елиът от моя клас в „Татъл“ правеше най-страхотните партита в дома на родителите си в СоХо, когато тях ги нямаше. Бях погледнал в огледалото и знаех, че те ще отсъстват този уикенд. Не можех да отида на парти — не и като някой непознат и още по-малко като чудовището, в което се бях превърнал — аз, Кайл Кингсбъри.

Но си мислех, че може би... може би ще имам шанса да постоя отпред, гледайки как хората влизат и излизат. Можех, разбира се, да зяпам и от прозореца в Бруклин, но исках да бъда там. Никой нямаше да ме познае. Единствената опасност беше да бъда видян и заловен — като някакъв звяр! Можеше дори да ме затворят в зоопарка. Рискът не беше малък. Но самотата ми ме правеше дързък. Можех да го направя.

Хората продължаваха да ме подминават и да ме поглеждат, сякаш без да ме виждат.

Щях ли да се осмеля да взема метрото? Направих го. Озовах се в станцията, която бях виждал толкова пъти от прозореца си, купих си карта за пътуване и зачаках следващия влак, пропъждайки мисълта, че

ще може да ме пхнат в зоологическата градина, където приятелите ми ще идват да ме гледат.

Когато пристигна, установих, че не е особено претъпкан. Часът пик беше минал. Въпреки това седнах далече от другите пътници, заемайки най-лошото място в дъното. Извърнах се към прозореца, но една жена на съседна седалка стана и се отдръпна, когато седнах. Видях я в стъклото как мина покрай мен, затаила дъх. Ако беше погледнала към прозореца, щеше да види животинското ми отражение. Но тя просто продължи по пътеката, залитайки леко от движението на влака и бърчейки нос, сякаш беше усетила някаква лоша миризма. Стигна чак до другия край на вагона и седна, но не каза нищо.

Най-сетне се досетих какво ставаше. Разбира се! Беше топло. С дебелото си яке и шала аз изглеждах като бездомник. Те ме мислеха точно за такъв, хората от улицата и метрото. Затова ме избягваха. Никой не поглежда бездомниците. Аз бях невидим. Можех да вървя из града колкото си искам и докато държах лицето си скрито, никой нямаше да ме забележи. В известен смисъл това ми даваше някаква свобода.

Огледах се вече по-смело. И действително не срещнах ничий поглед. Всички четяха книгите си, говореха с приятелите си или просто гледаха навън.

Стигнах до Спринг стрийт и слязох, вече по-спокоен. Тръгнах по по-светлите улици, увил плътно шала около лицето си. Не обръщах внимание на задушаващото усещане и се държах настрана от другите. Най-много се страхувах да не ме види Слоун. Ако беше допуснала грешката да каже на някого за мен, сега всички, разбира се, щяха да ми се присмиват. Освен това тя охотно щеше да ме посочи с пръст, за да покаже, че не лъже.

Стигнах до сградата, в която беше апартаментът на Джин. На вратата имаше портиер и нямаше да мога да вляза във вестибюла, но аз и без това не го исках. Нямах желание да се сблъскам със светлината, лицата и факта, че бившите ми приятели си правят парти без мен, сякаш нямах абсолютно никакво значение за тях. До вратата имаше голям сандък с цветя и докато наблизко нямаше никого, аз се мушнах и свих удобно до него. Въздухът тук беше изпълнен с приятно ухание и аз се огледах. Червени рози. Уил щеше да бъде горд с мен, че съм ги забелязал.

Партито вероятно беше започнало още около осем, но дори и в девет продължаваха да пристигат закъснели. Наблюдавах какво става, сякаш бях оператор на предаването „Скрита камера“, виждайки неща, които не трябваше да видя — момичета, които сваляха бельото си или взимаха някаква последна доза от нещо, преди да влязат в сградата, момчета, които разказваха какво имат в джобовете си и как ще го използват. Мога да се закълна, че неколцина от приятелите ми погледнаха право в мен, без да ме видят. Никой не изкрещя „Чудовище!“. Като че ли никой не ме забелязваше. От една страна, това беше добре, но в същото време усещането беше неприятно.

И след това се появи тя. Слоун! Беше със Съливан Клинтън, ученик от предпоследния курс, с когото се целуваше страстно и необуздано. Двамата даваха публичен израз на взаимната си привързаност и онова, което виждах, приличаше на сцена от нецензуриран филм, забранен за лица под 18 години. Струваше ми се, че всеки момент ще го направят направо пред мен и отново ме споходи чувството, че съм невидим. Зачудих се дали наистина не е така. Най-накрая те влязоха.

Така вървеше вечерта. Едни идваха, други си отиваха. Около полунощ, вече уморен и полузадушен, си помислих, че е време да си тръгвам. Но точно в този момент чух познат глас от стълбището над главата ми.

— Страхотно парти, а?

Беше Трей заедно с друг мой бивш приятел, Грейдън Харт.

— Най-великото — съгласи се Грейдън. — Дори по-добро от миналогодишното.

— Не помня нищо от миналата година — отбеляза Трей. — Сигурно съм бил здравата надрусан.

Приведох се още малко, надявайки се скоро да си тръгнат. И след това чух името си.

— Нали се сещаш... — рече Грейдън. — Миналата година, когато Кайл Кингсбъри дойде с онази малка развратница, която половината вечер не извади ръката си от гащите му.

Трей се засмя.

— Кайл Кингсбъри... име от миналото. Добрият стар Кайл.

Почувствах, че се усмихвам и ми стана още по-топло в дългото палто.

— Да, но какво стана с него? — попита Грейдън.

— Отиде да учи в някакво елитно частно училище.

— Сигурно си е въобразявал, че е прекалено добър за нас, а?

Вгледах се в тях, най-вече в Трей, очаквайки да ме защити.

— Не бих се изненадал — отвърна Трей. — Той винаги се мислеше за голяма работа. Смяташе се за особено важен заради това, че баща му чете новините по телевизията.

— Какъв тъпак!

— Да, радвам се, че се разкара — рече Трей.

Извърнах лице от тях. Най-накрая си тръгнаха.

Бузите и ушите ми бяха пламнали. Всичко е било лъжа — приятелите ми в „Татъл“, целият ми живот... Какво щяха да кажат хората, ако ме видеха сега. Те ме бяха ненавиждали дори когато изглеждах страхотно. Така и не разбрах как съм стигнал до вкъщи. Никой не ме забеляза. Никой не го беше грижа за мен. Кендра беше права за всичко.

Отново бях в MySpace.

— Покажи ми *МомичеАнгел1023* — казах на огледалото.

Вместо това то ми показва лицето на Кендра.

— Така няма да се получи.

— Какво правиш тук?

— Спасявам те от илюзиите ти. Няма да стане по този начин. Имам предвид, няма да намериш истинската любов по интернет. Просто няма да се получи.

— Но защо, по дяволите? Някои от тези сайтове наистина са глупави, но не е възможно всички да...

— Не можеш да се влюбиш в компютър. Не и когато става дума за истинската любов.

— Хората непрекъснато се запознават онлайн. Някои дори се женят.

— Едно е да се запознаеш с някого онлайн, след това да се срещнеш с него лично и да се влюбиш. И съвсем друго е да поддържаш отношения изцяло в мрежата и да си внушаваш, че си влюбен в него, когато той е през девет щата в десетия...

— Каква е разликата? Ти смяташ, че видимата страна на нещата няма значение. И в интернет това действително е така. Важна там е само личността на човека. — И тогава се досетих какъв й е проблемът. — Ти просто си бясна, защото измислих как да разваля магията ти и открих начин как да се запозная с момиче, без то да се ужаси, като види какво си направила с мен.

— Това не е причината за намерата ми. Аз те омагьосах, за да ти дам урок. Ако го научиш, добре. Не се опитвам да ти объркам плановете. Просто се опитвам да ти помогна. И ти казвам, че това няма да проработи.

— Но защо?

— Защото не можеш да се влюбиш в някого, когото не познаваш. Профилът ти е пълен с лъжи.

— Ти си ме шпионирала. Това не е ли против...

— „Обичам да ходя на купони с приятели...”

— Престани!

— „Баща ми и аз сме много близки...”

— Млъкни! Млъкни! Млъкни! — Запуших ушите си, но думите й продължиха да ехтят в ума ми. Искях да счупя огледалото, монитора, каквото и да е, но въпреки това знаех, че тя казваше истината. Аз просто исках някой да ме обикне и да развали магията. Всичките ми усилия обаче бяха безнадеждни. Но ако не можех да се запозная с някое момиче онлайн, какъв шанс имах изобщо?

— Разбираш ли, Кайл? — Приглушеният глас на Кендра достигна до мислите ми.

Извърнах глава, отказвайки да я погледна. Гърлото ми се беше свило и не исках тя да чуе отговора ми.

— Кайл?

— Разбирам! — изревах аз. — А сега би ли ме оставила на мира?

Смених името си.

Кайл престана да съществува. Кайл вече го нямаше. Кайл Кингсбъри беше мъртъв. Не желаех да чувам името му повече.

Проверих значението на „Кайл“ в интернет и това реши въпроса. Кайл означаваше „красив“. Аз не бях такъв. Открих име, чието значение беше „грозен“, Фео (кой ли би кръстил детето си така?), но най-накрая се спрях на Ейдриън, което означаваше „тъмен“. Това бях аз — Тъмния. Всички — тоест Магда и Уил — ме наричаха сега Ейдриън. Аз бях тъмнина.

И живеях в тъмнина. Започнах да спя през деня, обикалях улиците и пътувах с метрото през нощта, когато никой не можеше да ме види. Завърших „Парижката Света Богородица“ (всички умряха) и подхванах „Фантомът от операта“. В книгата — за разлика от нелепата музикална версия на Андрю Лойд Уебър — фантомът не е някакъв неразбран романтичен неудачник. Тук той е убиец, който в продължение на години тероризира парижката опера и накрая отвлеча една млада певица, опитвайки се да получи от нея любовта, която никога не е имал.

Всичко това ми звучеше познато. Аз знаех какво е да си отчаян. Знаех какво е да бродиш в тъмнината, търсейки някаква малка надежда и да не намираш нищо. Знаех какво е да си толкова самотен, че да си готов да убиеш заради това.

Искаше ми се да имам опера. Искаше ми се да имам катедрала. Искаше ми се да мога да се изкача на върха на Емпайър Стейт Билдинг като Кинг Конг. Вместо това имах само книги, книги и анонимните улици на Ню Йорк с неговите милиони глупави, изгубени хора. Понякога се спотайвах в малките улички зад баровете, където двойките отиваха да правят секс. Чувах техните стонове и въздишки. Докато ги гледах, си представях, че аз съм мъжът, че ръцете на момичето са върху мен и чувствах горещия й дъх до ухото си. Виждах в ума си как слагам нокти върху шията на мъжа и го убивам, а после отнасям момичето в леговището си и го правя моя любима, независимо

дали иска, или не. Нямах да го направя, но ме побиваха тръпки, че изобщо си мислех такива неща. Това ме изпълваше с ужас.

— Ейдриън, трябва да поговорим.

Бях все още в леглото, когато Уил влезе. Гледах с полупритворени очи през прозореца към градината, която той беше засадил.

— Повечето рози са мъртви, Уил.

— Това се случва с цветята. Октомври е. Скоро тях вече няма да ги има, до пролетта.

— Знаеш ли, аз им помагам. Когато видя някоя изсъхнала, но без да пада, ѝ помагам. Убожданията не ме безпокоят особено, защото всичко ми минава почти на часа.

— Значи си има и някои предимства тогава.

— Да. Мисля, че правя добре, като им помагам да умрат. Когато ги видя да водят тази безнадеждна битка, ми се струва, че не трябва да ги оставям да страдат по този начин.

— Ейдриън...

— Понякога ми се иска и на мен някой да ми помогне така. — Видях Уил да се взира в мен. — Но има още няколко като онази червена роза, които продължават да се държат на стъблата си и не падат. И това ме натъжава.

— Ейдриън, моля те.

— Не искаш да говорим за цветя? Мислех, че харесваш цветята, Уил. Ти си този, който ги седи.

— Аз харесвам цветята, Ейдриън. Но точно сега искам да поговорим за нашите отношения като учител и ученик.

— Какво за тях?

— Ние нямаме такива. Аз бях нает като частен учител, а напоследък единственото, което правя тук, е да получавам огромна заплата и да чета.

— И това не те устройва? — Навън последната червена роза беше отнесена от внезапен порив на вятъра.

— Не, не ме устройва. Да получавах пари и да не правиш нищо в замяна, е равностойно на кражба.

— Приеми го като начин за ограничаване на прекомерното богатство. Баща ми е богат негодник, който не заслужава онова, което притежава. Ти си беден и заслужаваш да имаш повече пари. Резултатът

е същият като от действията на онзи разбойник, който ограбвал богатите, за да дава на бедните. Мисля, че имаше книга за него.

Видях Пилот, който седеше в краката на Уил. Размърдах пръсти, за да го накарам да дойде при мен.

— Но тъй или иначе, аз не съм спрял да уча. Прочетох „Парижката Света Богородица“, „Фантомът от операта“ и „Франкенщайн“. А сега чета „Портретът на Дориан Грей“.

Уил се усмихна.

— Мисля, че улавям общата тема.

— Общата тема е мракът... хората, които живеят в мрак. — Продължавах да мърдам с пръсти към Пилот. Тъпото куче отказа да дойде.

— Може би бихме могли да обсъдим книгите, които си прочел. Имаш ли някакви въпроси за...

— Този Оскар Уайлд... той бил ли е гей?

— Знаеш ли, сигурен съм, че имаш някои интересни наблюдения. Научил си нещо важно за...

— Не ми пробутвай тези, Уил. Бил ли е, или не?

— Бил е, при това прочут. — Уил дръпна Пилот за каишката. — Това куче няма да дойде при теб, Ейдриън. То е отвратено от теб, както и аз — да лежиш в леглото си по пижама в един по обяд.

— Кое те кара да смяташ, че съм по пижама?

— Подушвам го. Кучето в още по-голяма степен. Ние и двамата сме отвратени.

— Добре, ще се облека до минута. Ако това ще те направи по-щастлив?

— Може би... особено ако си вземеш и един душ.

— Добре, добре. Е, ще ми разкажеш ли за Оскар Уайлд?

— Той бил даден под съд, защото имал любовна афера със сина на някакъв лорд. Бащата на младия мъж настоявал, че Уайлд е съблазнил сина му. Накрая той умрял в затвора.

— Аз съм в затвор.

— Ейдриън...

— Вярно е. Когато си дете, ти казват, че е важно онова, което е вътре в теб. Външността няма значение. Но това не е така. Хора като Феб от „Парижката Света Богородица“, Дориан или дори някогашният Кайл Кингсбъри могат да постъпват ужасно с жените и въпреки това

да им се разминава, защото са красиви. Да си грозен, е същото като да бъдеш в затвор.

— Не вярвам в това, Ейдриън.

— Слепите хора си имат свои проникновения. Ако искаш, вярвай, ако искаш, не. Но това си е самата истина.

Уил въздъхна.

— Искаш ли да се върнем към темата за книгите, Ейдриън?

— Цветята умират, Уил.

— Ейдриън, ако не престанеш да спиш по цял ден и не ми позволиш да те уча, ще напусна.

Вторачих се в него. Знаех, че ми е бесен, но никога не ми беше минавало през ума, че може да напусне.

— Но къде ще отидеш? — попитах аз. — Сигурно ще ти бъде трудно да си намериш работа, при положение че... искам да кажа, когато си...

— Да, ще ми бъде трудно. Хората си мислят, че не можеш да правиш много неща и не искат да поемат рискове. Смятат, че можеш да се превърнеш в тежест. Веднъж по време на едно интервю за работа ме попитаха: „Ами ако се препънете и нараните някой ученик? Или кучето ви ухапе някого?“.

— И затова се наложи да преподаваш на такъв неудачник като мен.

Той не кимна в знак на съгласие. Вместо това каза:

— Аз учих много, за да мога да работя и да не се налага някой друг да ме издържа. Не мога да се откажа от независимостта, която си извоювах.

Той говореше за живота ми. За това, че всичко щеше да си остане така и аз завинаги щях да бъда зависим от парите на баща ми, ако не намерех начин да разваля магията.

— Ще направиш каквото е редно — рекох аз. — Но не искам да напускаш.

— Тогава трябва да се върнем към нормалните си занимания.

Кимнах.

— Утре. Не от днес, а от утре. Днес имам нещо, което трябва да свърша.

— Сигурен ли си?

— Да. Утре. Обещавам.

Знаех, че дните, през които щях да мога да излизам навън, намаляваха. С идването на студа дебелилото ми яке вече нямаше да изглежда толкова нелепо и постепенно щях да изгубя приликата си с бездомник. Все по-често се случваше някой да установи зрителен контакт с мен и единствено благодарение на рефлексите си успявах да се обърна достатъчно бързо, така че когато непознатият ме погледнеше отново, виждаше само гърба ми и решаваше, че чудовищното ми лице е било единствено плод на въображението му. Не можех да поемам повече такива рискове. Започнах да излизам по-късно, когато улиците и станциите на метрото не бяха толкова многолюдни и когато имаше по-малка опасност да бъда заловен. Но това не ме удовлетворяваше. Аз исках да бъда част от живота по улиците. А сега и обещанието ми към Уил. Вече не можех да стоя буден цяла нощ и на другия ден да уча. Не можех да допусна Уил да си тръгне.

Щеше да бъде дълга зима. Но днес знаех, че мога да изляза без никакви страхове. Това беше единственият ден в годината, когато никой нямаше да погледне втори път към мен. Хелоуин.

Винаги бях обичал Хелоуин. Това беше любимият ми празник, още откакто бях осемгодишен. Като малки двамата с Трей счупихме куп сурови яйца във вратата на стария Хинчи, защото беше отказал да се включи в кварталната кампания около провеждането на тържеството, но ни се размина, защото бяхме вероятно двама от двестата хиляди момчета с костюми на Спайдърмен. Хелоуин престана да има такова голямо значение за мен едва години по-късно, когато отидох на първото си парти в средното училище и бях обграден от няколко мои съученички от „Татъл“, облечени като френски прислужници с мрежести чорапогащи.

Но днес това отново щеше да е любимият ми празник, защото тази вечер като никога всичко щеше да бъде нормално.

Не хранех илюзии, че ще срещна момиче, което ще развали магията, тегнеща над мен. Не. Просто исках да поговоря с някое

момиче, може би да потанцувам с нея и да усетя ръцете ѝ върху себе си, било то само през тази единствена нощ.

Стоях пред едно училище, в което имаше забава. Това беше петото парти, покрай което минавах, но почти навсякъде имаше табели, които гласяха: „Моля, без страшни костюми!“. Не исках да поемам риска някой да намери лицето ми за прекалено отблъскващо. Училището вероятно беше частно, защото възпитаниците му изглеждаха доста чисти и спретнати, но не беше прочуто като „Татъл“. През отворената врата на спортния салон виждах учениците, които танцуваха в мъждиво осветената зала. Някои бяха на групи, но повечето бяха самотни фигури. Навън едно момиче продаваше билети, но не държеше да ѝ показват никакви лични документи. Съвършената забава, на която можех да попадна.

Защо се колебаех?

Стоях на няколко крачки от продавачката на билети, която беше облечена като Дороти от „Магьосникът от Оз“, само дето беше с пурпурна коса и татуировки. Наблюдавах учениците — особено момичетата — които влизаха. Никой не ме поглеждаше, което, разбира се, беше добре. Разпознах обичайните типове: мажоретките, мамините дечица с попечителски фондове, бъдещите и настоящите политици, спортистите и жертвите, които ходеха на училище само за да бъдат малтретирани. Имаше и такива, които не принадлежаха към нито една група. Стоях до вратата и дълго ги наблюдавах.

— Готин костюм.

Диджеят пусна „Чудовищна каша“^[1] и някои започнаха да танцуват.

— Хей, на теб говоря. Костюмът ти наистина е супер.

Това беше продавачката на билети. Дороти. Около нея вече нямаше чакащи, защото всички бяха вече в залата. Бяхме сами.

— О, благодаря. — За първи път от месеци разговарях с някого на моята възраст. — Твоят също си го бива.

— Благодаря. — Тя се усмихна и се поизправи, за да видя мрежестите ѝ чорапи. — Наричам го „Определено вече не сме в Канзас“^[2].

Засмях се.

— Татуировките истински ли са?

— Не, но боята на косата ми е съвсем истинска. Още не съм казала на майка ми, че няма да падне, преди да мине месец. Тя си мисли, че това е спрей. Ще бъде много забавно идната седмица на рождения ден на баба ми, когато ще празнува седемдесет и петата си годишнина.

Отново прихнах. Момичето не изглеждаше никак зле и мрежестите чорапи ѝ стояха страшно секси.

— Няма ли да влезеш? — попита ме тя.

Поклатих глава.

— Имам среща с един човек.

Защо казах това? Очевидно бях издържал теста. Момичето беше убедено, че нося някакъв много изпипан костюм. Трябваше да си купя билет и да вляза.

— О — каза тя, поглеждайки часовника си. — Добре.

Останах там още петнайсет минути, наблюдавайки забавата. След като бях казал, че чакам някого, вече не можех да се отметна от думите си и да вляза. Най-разумното сега беше да се отдалеча, да се престоря, че се разхождам нехайно и да отида някъде другаде. Но нещо в обстановката — светлините, музиката и танците — сякаш ме държеше като впримчен, въпреки че не можех да вляза. Всъщност харесваше ми да стоя навън. Приятно беше да усещам полъха на хладния вятър върху лицето си.

— Знаеш ли какво най-много ми харесва в костюма ти? — попита момичето.

— Какво?

— Това, че носиш обикновени дрехи върху него, сякаш си наполовина човек, наполовина чудовище.

— Благодаря. По английски имаме да пишем тема за чудовищата в литературата: Фантомът от операта, гърбушкото от „Нотр Дам“, Дракула... А след това ще пишем съчинение за „Невидимият“^[3]. А що се отнася до костюма, просто ми се стори добра идея да се преоблека като човек, който се е превърнал в чудовище.

— Да, страхотно. Наистина находчиво.

— Благодаря. Използвах костюма на стара горила и го модифицирах.

— При кого си по английски?

— Ъ-ъ, при мистър... Елисън. — Опитях се да преценя на колко години е. Горедолу на моите години, не по-голяма. — Преподава в дванайсети клас.

— Другата година трябва да се опитам да се запиша при него. Аз съм още в единайсети клас.

— Аз... — Успях да се спра навреме да не кажа „И аз също“. — Много ми харесва начинът му на преподаване.

Известно време се умълчахме. Най-накрая тя каза:

— Виж, обикновено не правя такива неща, но твоята приятелка май е забравила за срещата ви, а моята смяна свършва след около пет минути. Би ли искал да дойдеш с мен?

Усмихна се.

— Разбира се.

— Наистина е страшно.

— Кое?

— Не знам... Почти ми се стори, че виждам някакво изражение върху маската ти. Имам предвид, когато се усмихна. — Тя ми протегна ръка. — Аз съм Бронуен Крепс.

Поех ръката ѝ.

— Ейдриън... Ейдриън... Кинг.

— Усещането е много истинско. — Тя имаше предвид ръката ми. — Направо ме побиха тръпки.

— Благодаря. Работих върху него няколко седмици, сглобявайки парчета от други костюми и разни други неща.

— О, трябва много да обичаш Хелюин.

— Да, като момче бях доста стеснителен. Обичах да се представям за някой друг.

— Да, аз също. Всъщност аз още съм стеснителна.

— Така ли? Никога не бих предположил, съдейки по начина, по който ме заговори.

— О, нима — рече тя. — Е, твоята приятелка, така или иначе, те остави на сухо. Стори ми се, че си сродна душа.

— Сродна душа, а? — Усмихнах се. — Може би наистина е така.

— Спри да правиш това.

Бронуен говореше за усмивката ми. Тя самата изглеждаше странно с бялата си кожа и пурпурната коса — не беше от типа момичета, които биха се облекли като извратена френска

прислужница. Родителите ѝ вероятно работеха в театъра или нещо подобно. Преди няколко месеца щях моментално да я отсвирия. Но сега разговорът ми с нея беше повече от вълнуващ.

Друго момиче дойде да поеме смяната на Бронуен и ние се отправихме към дансинга. Косата ѝ беше разпиляна и сега когато беше права видях, че ризата на фантастичния ѝ костюм е разкопчана — цялостният ефект беше доста секси. Върху горната част на лявата ѝ гръд имаше татуировка на паяк.

— Тази ми харесва повече — казах аз и я пипнах само за миг, надявайки се да си помисли, че съм я докоснал с някаква изкуствена гумена ръка.

— Седях на задника си часове наред — рече тя. — Хайде да танцуваме.

— Колко е часът?

— Почти полунощ.

— Часът на вещиците. — Поведох я към дансинга. Бързото парче, което вървеше допреди малко, премина в блус и аз я притеглих към себе си.

— А как изглеждаш отдолу под този костюм? — попита тя.

— Какво значение има това?

— Просто се чудех дали съм те виждала преди.

Свих рамене.

— Не мисля. Ти не ми изглеждаш позната.

— Може би е така. Имаш ли много хобита?

— Преди, да — отвърнах аз, спомняйки си какво ми беше казала Кендра за лъжите. — Но сега повече чета. И се занимавам с градинарство.

— Градинарството е доста странно хоби.

— Зад къщата ни има малка градина. Обичам да гледам как розите растат. Мислех си дори да построя оранжерия, за да мога да им се любувам и през зимата. — И казвайки това, бях съвършено искрен.

— Това е много хубаво. Никога преди не съм срещала момче, което да се интересува от цветя.

— Всеки се нуждае от красота в живота си. — Притеглих я още по-близо до себе си, чувствайки топлината ѝ до гърдите си.

— Сериозно, Ейдриън... как изглеждаш наистина?

— Ами ако изглеждам като Фантома от операта или нещо подобно?

— Хм. — Тя се засмя. — Той беше много романтичен образ... Музиката на нощта и така нататък. Накрая почти ми се искаше Кристин да се влюби в него. Както и много други жени според мен.

— А ако изглеждам така наистина? — Посочих чудовищното си лице.

Тя се засмя.

— Свали си маската и дай да погледна.

— Ами ако съм красив? Би ли ми се разсърдила заради този костюм?

— Може би малко...

Когато се намръщих, тя каза:

— Просто се шегувах. Разбира се, че не.

— Тогава няма значение как изглеждам. Просто танцувай с мен.

— Добре — каза тя, макар да се понацупи.

Сетне продължихме да танцуваме, притиснати един до друг.

— Но как в понеделник в училище да разбера кой си? — прошепна тя в ухото ми. — Аз наистина те харесвам, Ейдриън. И искам да те видя отново.

— Аз ще те намеря. Ще те потърся в междучасията и ще те намеря...

Бронуен беше плъзнала ръката си под яката на ризата ми и търсеше опипом края на маската.

— Хей, престани!

— Искam само да видя.

— Престани! — Опитах се да се изтръгна от ръцете ѝ.

— Но как се откопчава това...?

— Спри! — Гласът ми дойде като рев. Сега всички се бяха втренчили в нас, в мен. Отблъснах я, но бяхме прекалено близо и в последния момент тя успя да се вкопчи във врата ми. Сграбчих ръката ѝ и я извих зад гърба ѝ, чувайки страховито изпукване. И сетне тя изпищя.

Побягнах и писъците продължиха да отекват в ушите ми, докато стигнах метрото.

Мистър Андерсън: Благодаря ви, че се върнахте и тази седмица. Реших чатът да бъде отворен, защото в предишни случаи се оказваше изключително трудно да се поддържа определена тема.

МомчетоГризли: Аз имам да направя важно съобщение.

Жабока: Нкой да е чувл нщо за Безмълвна

МомчетоГризли: Вече не съм бездомник! Спя в апартамент!! Те ме приютиха.

ЧудовищеNYC: Кои те???

МомчетоГризли: 2-те момичета... Те ме взеха при себе си.

Жабока: тва е супер новна, гриз!!!

ЧудовищеNYC: <— Направо съм изпълнен със завист

Мистър Андерсън: Разкажи ни за това, Гризли?

МомчетоГризли: Една нощ те ме пуснаха и спях на рогозката в банята. И когато не изядох никого, решиха, че няма проблем да се връщам и да отсядам при тях всяка нощ.

ЧудовищеNYC: Това е страхотно!

БезмълвнаДевойка влиза в чата.

Жабока: Здравей безмълвна.

БезмълвнаДевойка: Здравей, Жабок. Здравейте всички. Никога няма да отгатнете откъде ви пиша.

ЧудовищеNYC: Откъде (говориш ли с мен, или още си ми бясна)?

БезмълвнаДевойка: Да, говоря с всички. Пиша ви от неговата къща.

Жабока: къща? всчки успявт да си намерт къща

ЧудовищеNYC: Страхотна новина!

Жабока: а аз все още съм в езерто...

БезмълвнаДевойка: Срегнах го на дансинга в един клуб. Той танцува с мен. Аз нямам глас, но танцувах и на него му хареса, въпреки че краката ужасно ме боляха. Той убеди родителите си да ме пуснат да спя на канапето в

кабинета им. Ние сме добри приятели, но, разбира се, аз искам да сме нещо повече.

МомчетоГризли: Разбира се

БезмълвнаДевойка: Ходим на излети с яхта и на дълги разходки.

МомчетоГризли: Ами да, ти вече можеш да ходиш!

ЧудовищеNYC: Как се чувстваш с своята нова способност, Безмълвна?

БезмълвнаДевойка: Трудно ми е. Краката ми постоянно кървят, но аз постоянно се правя, че не отдавам голямо значение на това, защото не искам той да се чувства зле. Обичам го толкова много, въпреки че ме нарича „тиха“.

Мистър Андерсън: Тиха?

ЧудовищеNYC: Какво значи това? Ти не си тиха.

БезмълвнаДевойка: В смисъл, че не мога да говоря. Тоест няма. Той не влага в това нищо лошо.

ЧудовищеNYC: Въпреки това не ми харесва как се отнася с теб.

БезмълвнаДевойка: Все пак мисля, че нещата вървят добре. Съжалявам, че говорим само за мен. Кажете става с вас останалите?

МомчетоГризли: Ти спиш на канапе. А на мен ми се налага да спя на рогозка.

Жабока: при мен няма надежда. Не ми остава нищо друго освен да подскачам наоколо...

ЧудовищеNYC: И при мен е горе-долу така. Чакам нещо да се случи.

[1] Комична песен от 60-те години на Боби Пикет. — Б.пр. ↑

[2] Цитат от „Магьосникът от Оз“. — Б.пр. ↑

[3] Цитат от „Магьосникът от Оз“. — Б.пр. ↑

ЧАСТ 4
НЕКАНЕН ГОСТ В ГРАДИНАТА

7 месеца по-късно

Взех едно розово листенце, пуснах го през прозореца и останах загледан как пада. Измина една година. След нощта на Хелуин разговарях само с Уил и Магда. Не бях излизал навън. Нито бях виждал естествена светлина, освен тази в розовата градина.

На първи ноември казах на Уил, че искам да построя оранжерия. Не бях майсторил нищо през живота си, било то къщичка за птици или стойка за салфетки в училищните лагери. Но сега не разполагах с нищо друго, освен с време и кредитната карта на баща ми. Затова си купих необходимите книги, чертежи и материали. Не исках никаква евтина пластмасова конструкция, а и стените трябваше да са достатъчно солидни, за да не може някой да ме види отвън. Построих сам зимната градина зад къщата и тя зае почти целия двор. Магда и Уил ми помогнаха за нещата, които трябваше да бъдат направени отвън. Работех през деня, когато повечето от съседите ми бяха на работа.

През декември всичко беше готово. Няколко седмици по-късно, изненадани от внезапната пролет в оранжерията, жълтеникавите листа започнаха да растат, а след това се появиха и зелените пъпки. Когато падна първият сняг, всичко беше разцъфтяло, а червените рози се перчиха под зимното слънце.

Розите станаха моя живот. Добавях нови лехи и саксии, докато в градината ми вече имаше стотици цветя с всевъзможни цветове и форми: хибридни чайни рози, пълзящи рози, пурпурни провансалски рози с размера на отворена длан и миниатюрни рози, големи колкото нокътя на палец. Обичах ги. Нямах нищо дори против тръните им. Всички живи неща се нуждаеха от защита.

Спрях да играя на видеоигри, престанах да шпионирам живота на други хора в огледалото. Никога не отварях прозорците и никога не гледах навън. Съумявах някак да издържа уроците с Уил (знаейки, че никога повече няма да се върна в училище) и след това прекарвах останалата част от деня в градината, четейки или гледайки моите рози.

Продължих да чета и наръчници по градинарство. Проучвах нови торове и търсех съвършената почва. Не пръсках розите срещу вредители, а вместо това измивах стъблата им със сапунена вода и след това бях нащрек за появата на нови вредители. Но въпреки че имах стотици цветя, всяка сутрин намирах няколко повехнали рози, които скоро умираха. На тяхно място, разбира се, идваха други, но не беше същото. Всеки крехък живот, който разцъфтяваше в градината, беше обречен да умре. В това отношение ние си приличаме с цветята.

Един ден, докато късах стъблата на няколко мои мъртви приятели, се появи Магда.

— Предположих, че ще те намеря тук — каза тя.

Носеше метла и започна да мете с нея опадалите листа.

— Не, остави — рекох аз. — Обичам аз да го правя. То е част от всекидневната ми работа.

— Нямам нищо друго за вършене. Ти вече не използваш стаите си и не се налага да чистя.

— Ти ми готвиш. Пазаруваш. Купуваш торове за растенията ми. Переш дрехите ми. Без теб не бих могъл да имам живота, който живея.

— Ти всъщност си спрял да живееш.

Откъснах една бяла роза от дървената рамка.

— Ти веднъж ми каза, че се страхуваш за мен. Тогава не разбрах какво имаш предвид, но сега разбирам. Ти се боеше, че никога няма да мога да оценя нещо красиво, като например една роза. — Подадох ѝ я. Беше ми трудно да правя това, да късам моите съкровища, знаейки, че животът им е така кратък. Но малко по малко се учех. Бях се разделил вече с толкова много от тях. — Онази нощ имаше едно момиче на танците. Дадох ѝ бялата роза, която ти купи. И тя беше толкова щастлива. Не разбирах какво толкова я е грижа за някаква си глупава роза с липсващи цветчета. Но сега разбирам. Сега, когато цялата красота от предишния ми живот вече я няма, копнея за нея като за храна. Ето тази роза — толкова е прелестна, че почти ми се иска да я погълна, за да заместя красотата, която изгубих. Това е чувствало момичето тогава.

— Но ти... няма ли да се опиташ да развалиш магията?

— Имам всичко, което ми е нужно тук. Никога не мога да разваля магията. — Подканих я с жест да ми даде метлата.

Тя кимна малко тъжно и ми я подаде.

— Защо си тук, Магда? — попитах я, докато метях. Това беше въпрос, който не ми даваше мира. — Какво правиш тук в Ню Йорк, освен че чистиш на един такъв досадник като мен? Нямах ли семейство?

Можех да я попитам това, защото тя знаеше всичко за моето семейство или по-точно, че нямам такова. Тя знаеше, че ме бяха изоставили.

— Имам семейство в моята страна. Съпругът ми и аз... дойдохме тук, защото бяхме бедни. Аз бях учителка, но там нямаше работа и затова дойдохме тук. Мъжът ми не можа да получи зелена карта и трябваше да се върне. Аз работех много, за да им изпращам пари.

Наведох се, за да събера листата в лопатата.

— Имаш ли деца?

— Да.

— Къде са те?

— Пораснаха. Без мен. И вече си имат свои деца, които никога не съм виждала.

Вдигнах мъртвите листа с лопатата.

— Значи знаеш какво е да си нямаш никого?

Магда кимна.

— Да.

Тя взе метлата и лопатата от ръцете ми.

— Но вече съм стара. Минаха много години. Когато направих своя избор, няхах представа, че това е завинаги. Друго е да се предадеш, когато си толкова млад.

— Аз не съм се предал — отвърнах аз. — Просто реших да живея за моите рози.

* * *

Същата нощ потърсих огледалото си. Бях го качил на петия етаж, където го бях сложил върху един стар гардероб.

— Искам да видя Кендра — казах аз.

Отне малко време, но когато накрая се появи, тя изглеждаше щастлива да ме види.

— Не сме се срещали отдавна — рече Кендра.

— Защо на огледалото му трябва толкова време, за да покаже теб, а другите ги виждам почти веднага?

— Защото понякога правя неща, които не трябва да видиш.

— Какви например? Имаш предвид, когато си в банята?

Тя се намръщи.

— Имам предвид вещерски работи.

— Да бе. Разбирам — казах аз, но в същото време си затананиках тихо: — „Кендра на гърне, седи си Кендра на гърне...“

— Не съм седяла на никакво гърне.

— Тогава какво правиш, когато не те виждам. Превръщаш хората в жаби?

— Не. През повечето време пътувам.

— С американските въздушни линии или се разхождаш някъде между вълните?

— Трудно ми е да се кача на борда на самолет. Нямам кредитна карта. А когато поискам да платя в брой, стават доста подозрителни към мен.

— И имат всички основания. Сигурно само като се намръщиш, можеш да взривиш самолет.

— Да речем, че не гледат с много добро око на мен. Освен това, ако ми се прииска да отида някъде, аз мога да пътувам във времето.

— Наистина ли?

— Разбира се. Ти например можеш да отидеш в Париж, за да видиш „Нотр Дам“. Но какво би казал да видиш как е била построена? Или да видиш Рим по времето на Юлий Цезар?

— Значи можеш такива неща, а не можеш да развалиш моята магия? Хей, би ли ме взела при някои от твоите пътувания.

— Няма да се получи. Ако ме видят с такова чудовище, ще разберат, че съм вещица. А вещиците са били горени по онова време. Затова предпочитам този век. Тук е по-безопасно. Хората правят всякакви причудливи неща, особено тук в Ню Йорк.

— Можеш ли да правиш вълшебства? Ти ми каза, че съжаляваш за проклятието ми. Можеш ли да ми направиш една услуга, така да се каже за компенсация?

Тя се намръщи.

— Каква например?

— Става дума за приятелите ми, Магда и Уил.

— За приятелите ти? — Тя изглеждаше изненадана. — И какво за тях?

— Уил е страхотен учител, но не може да си намери добра преподавателска работа... имам предвид нещо различно от това да се занимава с мен. И причината за това е, че никой не иска да наеме слепец. А Магда работи и се блъска, за да изпраща пари на своите деца и внуци, които така и не може да види. Това не е честно.

— Нищо на този свят не е честно, Кайл — рече Кендра. — А ти откога стана такъв филантроп?

— Казвам се Ейдриън, а не Кайл. И става дума за приятелите ми, моите единствени приятели. Знам, че на тях им се плаща, за да бъдат тук, но те са добри с мен. Ти не можеш да промениш онова, което ми причини, но можеш ли да сториш нещо за тях? Направи така, че Уил да вижда отново и доведи семейството на Магда тук или изпрати нея там, поне за известно време.

Тя се вгледа в мен за кратко и след това поклати глава.

— Това би било невъзможно.

— Защо? Ти притежаваш невероятни магически способности. Да не би да има някакъв кодекс на вещиците, който повелява да превръщаш хората в зверове, но забранява да им помагаш?

Мислех, че ще я съкруша с този аргумент, но вместо това тя каза:

— Ами всъщност, да. В известен смисъл. Работата е там, че аз не мога да изпълнявам желания, просто защото на някой му е хрумнало да иска нещо. Аз не съм джин. Или най-малкото, ако се държа като такъв, накрая ще свърша затворена в някоя омагьосана лампа.

— О, не знаех, че има толкова много правила.

Тя сви рамене.

— Да, не е за разправяне.

— Значи първия път, когато искам нещо за някой друг, не мога да го получа.

— Да, вече ти казах, че се намирам в доста неприятно положение. Чакай малко. — Тя се пресегна и извади отнякъде една голяма книга. Прелисти страниците. — Тук пише, че мога да направя нещо за теб само ако е свързано с нещо, което ти си направил.

— Какво например?

— Ами, да речем, че ако развалиш магията, която тегне над теб, аз ще мога да помогна на Магда и Уил. Това устройва ли те?

— Това е все едно да кажеш не. Аз никога не мога да разваля магията.

— А искаш ли го?

— Не. Искам да остана изчадие за цял живот.

— Изчадие с красива розова градина...

— ... Но въпреки това изчадие — казах аз. — Да, аз обичам моята градина. Но ако изглеждам като нормален човек, пак бих могъл да се грижа за нея.

Кендра не отговори. Отново се беше вторачила в книгата. По едно време повдигна вежди.

— Сега пък какво?

— Може би положението не е чак толкова безнадеждно — рече тя.

— Напротив.

— Няма да се съглася с теб — каза тя. — Понякога се случват неочаквани неща.

Тази нощ, докато лежах на леглото си, в просъница чух трясък. Притиснах ушите си с ръце и се заставих да не се разсънвам. Но последва шум от падащи стъкла и вече бях буден.

Оранжерията! Някой беше нахълтал в зимната ми градина, моето единствено убежище. Без дори да се обличам, се втурнах към всекидневната и блъснах вратата, която водеше навън.

— Кой се осмелява да тревожи моите рози?

Защо казах това?

Зимната градина беше обляна от светлината на луната и уличните лампи, а вътре беше дори още по-светло заради дупката в едно от стъклата. В ъгъла се виждаше неясна фигура. Злосторникът беше избрал лошо място за своя набег, близо до дървената рамка. Тя беше паднала долу, розите бяха изпочупени и около тях имаше разсипана пръст.

— Моите рози!

Аз се хвърлих към него и в същия момент той се втурна към дупката в стъклената стена. Но животинските ми крака бяха твърде силни и твърде бързи, за да може да ме изпревари. Забих ноктите си в меката плът на бедрата му и той нададе вик.

— Пусни ме! — изкрещя неканеният гост. — Имам пистолет! Ще стрелям!

— Хайде, давай! — Не знаех дали съм неуязвим за куршуми. Но гневът, който пулсираше във вените ми като разтопен метал, ме правеше силен и нехаещ. Бях изгубил всичко, което имах за губене. Ако изгубех и розите си, по-добре беше да умра.

Хвърлих го на земята, скочих върху него и започнах да извивам ръцете му, изтръгвайки предметите, които бяха в тях.

— С това ли смяташе да ме застреляш? — изръмжах аз и размахвах лоста, който му бях отнел. После го вдигнах и го насочих към него. — Бум!

— Моля те! Пусни ме! — извика той. — Моля те, не ме изяждай. Ще направя всичко, каквото поискаш.

Едва тогава си спомних как изглеждам. Той ме беше взел за чудовище. Смяташе, че ще натроша костите му и ще се нахраня с него. И може би точно това щях да направя. Притиснах главата му до себе си в мъртва хватка, оставяйки го да рита безпомощно. Улових ръцете му със свободната си лапа и го повлякох по стълбите — първия етаж, втория етаж, докато накрая стигнахме до прозореца на петия етаж. Натиснах главата му през него. Видях лицето му под лунната светлина. Стори ми се познато. Може би просто го бях мярвал на улицата.

— Какво ще правиш с мен? — каза задъхан непознатият.

Нямах представа. Но не исках да го оставям в неведение.

— Ще те хвърля през прозореца, глупако!

— Моля те! Недей! Не искам да умра.

— Като че ли ми пука изобщо какво искаш. — Но въпреки това не се канех да го хвърля. Така щях да докарам тук полицията с всичките им неудобни въпроси, а аз не можех да допусна това. Нито пък можех да се обадя да го арестуват. Но исках той да се страхува, да трепери за живота си. Беше наранил моите рози, единственото нещо, което ми бе останало. Искаше ми се да го накарам да се напикае в гащите си от страх.

— Знам, че не ти пука! — Непознатият трепереше, но не само от ужас. Разбрах, че влиза в абстинентна криза. Наркоман. Пребърках джобовете му за наркотиците, които знаех, че ще намеря там. Извадих ги заедно с шофьорската му книжка.

— Моля те! — продължи да ме умолява той. — Остави ме да живея! Ще ти дам всичко, каквото поискаш!

— И какво по-точно можеш да ми дадеш?

Той се загърчи в ръцете ми.

— Наркотици! Задръж тези! Мога да ти намеря и още — всичко, каквото поискаш! Аз имам много клиенти.

Аха. Бях налетял на търговски пътник с уважаван бизнес.

— Аз не взимам наркотици, червей такъв. — Което беше самата истина. Страхувах се, че когато съм надрусан, мога да направя нещо налудничаво, като например да изляза на улицата. Тикнах го още по-навън през прозореца.

Той изпищя от ужас.

— Тогава пари!

Стиснах го още по-силно за шията.

— И какво според теб да правя с тези пари?
Полузадушен, той изплака:
— Моля те... трябва да има нещо, което искаш!
Още по-силно.
— Ти нямаш нито едно от нещата, които искам.
Той се опита да ме ритне, за да се освободи.
— Искаш ли момиче? — Вече почти не можеше да диша и по лицето му се стичаха сълзи.
— Какво? — За момент разхлабих хватката си, но после забих пръстите си още по-дълбоко в плътта му.
— Момиче! — изкрещя той. — Искаш ли момиче?
— Не си играй с мен. Предупреждавам те...
Но непознатият забеляза интереса ми. Той се отдръпна и аз му позволих да го направи.
— Имам дъщеря.
— И какво за нея?
Намалих малко силата, с която го стисках, и той се прибра вътре — вече не висеше наполовина извън прозореца.
— Моята дъщеря... Можеш да я имаш, ако искаш. Само ме пусни.
— Какво имаш предвид? — Аз се вторачих в него.
— Можеш да я имаш. Аз ще ти я доведа.
Той лъжеше. Лъжеше, за да го пусна. Кой баща би дал дъщеря си? На един звяр. Но въпреки това...
— Не ти вярвам.
— Истина е. Имам дъщеря. И тя е красива...
— Разкажи ми за нея. Каж ми нещо, за да разбера дали наистина казваш истината. На колко е години? Как се казва?
Той се засмя, сякаш зарадван, че е спечелил вниманието ми.
— Тя е на шестнайсет, ако не греша. Казва се Линди. Обича... книгите, обича да чете и други глупави неща. Моля те, вземи я. Прави каквото искаш с нея. Вземи дъщеря ми, но само ме пусни.
Изглежда, беше вярно. Момиче! Шестнайсетгодишно момиче! Наистина ли щеше да я доведе? Възможно ли беше това да е моето момиче — онова, от което се нуждаех? Спомних си думите на Кендра. Понякога се случват неочаквани неща...
— Тя със сигурност ще бъде по-добре без теб — рекох аз.

И в следващия момент осъзнах, че си вярвам. Всяко момиче би било по-добре без такъв баща. Просто щях да ѝ направя услуга. Или поне така си казах.

— Прав си. — Той се смееше и плачеше от облекчение. — За нея така ще бъде по-добре. Затова я вземи.

Аз реших:

— След седмица ми доведи дъщеря си тук. Тя ще остане при мен.

Той вече се смееше с глас.

— Разбира се. На всяка цена. Сега си тръгвам и ще ти я доведа.

Разбирах играта му.

— Но не си мисли, че можеш да се измъкнеш, без да го направиш. — Тикнах отново главата му навън през прозореца, този път още по-напред. Той изкрещя от ужас, че ще го блъсна да падне, но вместо това аз му показах камерите, които бяха монтирани срещу зимната градина. — Имам такива неща из цялата къща, за да докажа какво си направил. У мен са шофьорската ти книжка и наркотиците ти. А имам и още нещо. — Косата му беше дълга и мазна. Хванах го за нея и го повлякох към стария гардероб, където държах огледалото. — Искам да видя дъщеря ти Линди — казах аз.

Уродливото ми отражение постепенно изчезна от огледалото и на негово място се появи момиче, което спеше в леглото си. Образът се окрупни. Видях дълга червена плитка. След това лицето ѝ. Линда. Линда Оуенс от училище, онази с розата... която гледах понякога в огледалото. Линда. Възможно ли беше тя да е момичето?

Мушнах огледалото пред лицето на отрепката.

— Това тя ли е?

— Откъде знаеш...

След това казах на огледалото:

— Искам да видя адреса, на който се намира.

Зрителната точка се отмести към вратата подобно на кинокамера и се насочи към една табела, на която беше написано името на улицата.

— Не можеш да ми избягаш. — Показах му огледалото. — Където и да отидеш, аз ще знам къде си. — Погледнах шофьорската му книжка. — Даниел Оуенс, ако не се върнеш, ще те намеря и последствията за теб ще бъдат ужасни.

Последствията ще бъдат ужасни? Боже, кой изобщо говореше така в наше време?

— Бих могъл да отида в полицията — рече той.

— Но няма да го направиш.

Повлякох го надолу към зимната градина.

— Разбрахме ли се?

Той кимна.

— Ще я доведа. — Даниел Оуенс протегна ръка и разбрах, че иска да си получи обратно пликчето с наркотиците и шофьорската книжка. — Утре.

— След седмица — казах аз. — Трябва ми време да се подготвя. А междувременно ще задържа тези неща, за да съм сигурен, че ще се върнеш.

Изпратих го с поглед и слязох долу. Почти подскачах от възлнение. Линда!

Срещнах Уил на стълбищната площадка.

— Чух някакъв шум — каза той. — Но реших, че няма да имаш нужда от моята помощ.

— Правилно си решил. — Аз се усмихвах. — Скоро ще имаме гост. И ще трябва да купиш някои неща за нея, за да се чувства удобно.

— За нея?

— Да, Уил. За нея. Момичето, което може би ще развали магията и което може... да ме обикне. — Едва не се задавих, изричайки тези думи. Бяха толкова безнадеждни. — Това е единственият ми шанс.

Той кимна.

— Откъде знаеш, че това е тя?

— Защото би трябвало да е тя. — Помислих си за баща й, който беше готов да размени дъщеря си за дрогата и свободата си. Един истински баща би казал не, дори ако бъде арестуван. Но, от друга страна, и моят баща би постъпил по същия начин. — И защото за нея също никой не го е грижа.

— Разбирам — каза Уил. — И кога ще дойде тя?

— Най-много след седмица. — Сетих се за наркотиците, които все още държах в ръката си. — Вероятно и по-скоро. Затова да побързаме. Но всичко трябва да бъде свършено.

- Знам какво означава това — рече Уил.
— Да. Кредитната карта на баща ми.

През следващите няколко дни работих както никога през живота си, украсявайки големия празен апартамент на третия етаж. Стаята на Линда. До този момент тя беше обзаведена като всекидневна, пълна с кресла и празни библиотечни лавици, които ми напомниха, че баща ми никога нямаше да дойде да живее тук. Сега аз я превърнах в съвършена момичешка спалня и библиотека, изпращайки час по час Уил да ми носи каталози за мебели, бои, тапети и какво ли не.

— И ти смяташ, че това е правилно? — каза Уил. — Да я принуждаваш да остане тук? Не знам дали съм готов да участвам в това...

— Отвличане?

— Да, това е точната дума.

— Ти не си виждал баща й, Уил. Той нахълта тук с взлом, сигурно защото са му трябвали пари за дрога. И после, за да се спаси, ми предложи дъщеря си! Може би го е правил и преди — някога замислял ли си се за това? Ето защо казах „да“. Знаеш, че няма да й направя нищо лошо. Аз просто искам... да й дам сърцето си. — *Боже, звучах съвсем като Фантома от операта.*

— И въпреки това не смятам, че е редно, просто защото така те устройва. А какво ще кажеш за нея?

— Какво за нея? Щом баща й е готов да ми я даде, значи може да я даде на всеки друг. Би могъл да я продаде в робство. Или да й причини нещо още по-ужасно, за да се сдобие с наркотици. Знам, че никога не бих й сторил нищо лошо. Можеш ли да бъдеш сигурен за следващия, който ще получи такова предложение?

Уил кимаше с глава, по което можех да предположа, че поне размишлява над думите ми.

— И откъде знаеш, че точно тя е момичето, в което можеш да се влюбиш? — попита Уил. — Ако баща й е такова нищожество...

Защото дълго съм я наблюдавал, искаше ми се да изкрещя.

— Това е единственият ми шанс. Трябва да я обикна — казах на Уил. — Както и тя мен. Иначе не ми остава нищо друго. — *И ако тя*

беше способна да обича такъв неудачник като баща си, навярно имах шанс да погледне отвъд чудовищната ми външност и да обикне и мен.

Изминаха три дни. Подбрах одеялата и пухените възглавници. Представях си как се отпуска в леглото, най-хубавото, което бе имала в живота си. Купих най-изящно изработените ориенталски килими и кристални лампи. Почти не спях и работех от четири сутринта до късно през нощта. Боядисах превърнатия в библиотека кабинет в топло жълто, около тавана оставих бял корниз. За спалнята ѝ избрах тапет, чиито шарки изобразяваха пълзящи рози. Уил и Магда ми помагаха, но само аз работех през нощта. Най-накрая стаите изглеждаха съвършени. Почти отказвайки да повярвам, че тя идва при мен, направих и още нещо. С помощта на огледалото посетих дома ѝ, разгледах гардероба ѝ и след това изкупих онлайн цялата младежка колекция на „Мейсис“^[1], която беше с нейния размер. Подредих всичко в дрешника ѝ. Купих ѝ книги — стотици книги — които наредих по лавиците, стигащи до тавана. Поръчах ги от електронните книжарници, включвайки и всичките си любими заглавия. После може би щях да я попитам какво мисли за тях. Щеше да бъде толкова хубаво да имам някого на моите години, с когото да разговарям, било то само за книги.

Всеки следобед куриерските фирми доставяха нови пратки и всяка сутрин ме заварваше на крак, зает с боядисване, почистване и лепене на тапети. Всичко трябваше да бъде изискано и стилно, ако исках да имам някакъв шанс тя да понесе грозотата ми, да намери някакво щастие тук и може би да ме обикне... Не знаех точно как ще го постигна и избягвах да мисля за съвсем реалната възможност тя да ме намрази. Просто трябваше да направя така, че това да се случи.

През нощта на шестия ден стоях в апартамента, който щеше да бъде неин. Все още не бях поправил зимната градина, моята красива зимна градина. Но за щастие времето беше топло. Щях да се погрижа за това по-късно. Продължих да оглеждам стаите. Подовете навсякъде блестяха и върху тях бяха застлани килими в преливащи се нюанси на зеленото и златното. Въздухът ухаеше на лимон и десетки рози. Бях избрал жълти рози, символизиращи, както бях прочел, радостта, веселието, приятелството и новото начало, и ги бях поставил в кристални вази из целия апартамент. В нейна чест бях засадил нов вид миниатюрни жълти рози, чието име беше „Малката Линда“. Не бях откъснал нито една от тях и смятах да ѝ ги покажа, когато посетеше за

първи път зимната ми градина. Скоро. Надявах се да ги хареса. Знаех, че ще ги хареса!

Тръгнах към вратата на стаята ѝ и с помощта на шаблон и малка четка, натопена в златен бронз, сложих последния завършващ щрих от украсата. Никога в предишния си живот не се бях отличавал с особена изисканост и прецизност, но сега това беше важно. Съвършеният ръкописен надпис на вратата гласеше: Стаята на Линди.

Когато се върнах в стаята си, хвърлих поглед към огледалото, което държах отново до леглото си.

— Искам да видя Линди — казах.

Образът скоро изплува. Тя спеше, защото беше един часът след полунощ. Малък очукан куфар стоеше до вратата ѝ. Тя наистина щеше да дойде при мен. Легнах и спях така прекрасно, както никога през последната година. Това не беше сън на отегчението, поражението и изтощението, а на трепетното очакване. Утре тя щеше да бъде тук. И всичко щеше да се промени.

[1] Търговска верига магазини в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

Някой чукаше. Някой чукаше на вратата! Не можех да отворя. Не исках да я ужася още в първия миг. Останах в стаята си, но видях в огледалото как Уил отваря външната врата.

— Къде е той? — Беше онова нищожество баща й. Но къде беше тя?

— Кого търсите? — попита Уил безкрайно учтиво.

Онзи се поколеба и тогава за пръв път видях, че тя беше зад него, скрита в сянката му. И макар да беше тъмно, видях, че плачеше.

Беше наистина тя. Все още не можех да го повярвам.

Линди. Линда. Тя беше наистина тук.

И розите ужасно щяха да й харесат. В действителност тя беше първата, която ме научи да ги ценя. Може би все пак трябваше да отида да я посрещна, да й покажа стаята и зимната градина.

След това чух гласа й.

— Баща ми си е втълпил смахнатата идея, че тук живее чудовище и че аз трябва да бъда заключена в тъмница.

Чудовище! Точно такъв щеше да ме види тя, ако се качах горе. Не, първо щях да я оставя да разгледа мястото, красивите стаи и розите, преди да й открия ужаса, който въплъщавах.

— Тук няма чудовище, госпожице. Не и такова, което мога да видя. — Уил се подсмихна. — Работодателят ми е млад мъж, както ми е казано, със злополучна външност. И по тази причина не излиза навън. Това е всичко.

— Значи съм свободна да си отида? — попита Линди.

— Разбира се. Но моят работодател е сключил нещо като сделка с баща ви, доколкото знам — вашето присъствие тук в замяна на неговото мълчание по отношение на определени престъпни действия, записани с камера. Което ми напомня за... — Той бръкна в джоба си и извади оттам плика, който бях отнел от баща й. — Наркотиците ви, сър.

Линди грабна торбата от ръцете му.

— Значи това било? Накара ме да дойда тук, за да можеш да си получиш обратно наркотиците.

— Той ме има записан на касета, момиче! Как влизам с взлом.

— И мисля, че това не е единственото ви престъпно деяние — каза Уил и по израза на лицето му разбрах, че вече имаше ясна представа за човека пред себе си благодарение на особеното шесто чувство на слепите хора. — Предполагам, че дори да нямаше друго, наркотиците биха били достатъчни за доста тежка присъда.

Той кимна.

— Между петнайсет години и до живот.

— Доживотна присъда? — Линди се обърна към Уил. — И вие сте съгласен... аз да бъда затворена тук?

Затаих дъх, очаквайки отговора на Уил.

— Работодателят ми си има своите причини. — Уил изглеждаше така, сякаш искаше да сложи ръка върху рамото на Линди или нещо такова, но не го направи. Вероятно беше почувствал, че тя щеше да го отблъсне, ако го стореше. — И той ще се държи по-добре... или поне по-добре, отколкото... Вижте, ако искате да си тръгнете, можете да го направите, но работодателят ми има запис на влизането с взлом и възнамерява да го предаде в полицията.

Момичето погледна баща си. Очите ѝ бяха умоляващи.

— Тук ще ти бъде по-добре — просъска отрепката, грабвайки плика от ръцете ѝ. — Аз ще взема това.

И без да се сбогува с нея, затръшна вратата след себе си.

Линди остана да се взира в празното място, което баща ѝ беше заемал допреди малко. Имаше вид, сякаш всеки момент щеше да се строполи на пода.

— Моля ви, госпожице — обади се Уил. — Мога да предположа, че сте имали много тежък ден, въпреки че е едва десет часът. Елате, ще ви покажа стаите ви.

— Стаите? Те са повече от една?

— Да, госпожице. Те са много красиви. Господарят Ейдриън — младият мъж, за когото работя — положи доста усилия, за да е сигурен, че ще ви харесат. Той освен това ме помоли да ви предам, че ако се нуждаете от нещо, каквото и да е то, стига да не е телефон или достъп до интернет, непременно да се обърнете към мен. Работодателят ми иска да бъдете щастлива тук.

— Щастлива? — каза Линди глухо. — Моят тъмничар иска да бъда щастлива? Тук? Той луд ли е?

В стаята си аз трепнах при думата „тъмничар“.

— Не, госпожице. — Уил се пресегна и завъртя ключа на вратата.

Това беше просто формалност. Разчитах, че ще остане, за да предпази баща си. Но звукът от изщракването на ключа в ключалката ми се стори ужасяващ. Аз бях похитител. Не исках да я отвличам, но това беше единственият начин да я накарам да остане.

— Аз съм Уил. И съм на вашите услуги. Както и Магда, прислужницата, която ви очаква на горния етаж. Да вървим ли?

Той ѝ предложи ръката си. Тя не я прие, но хвърляйки един последен поглед към вратата, го последва по стълбите.

Наблюдавах ги, докато Уил я водеше нагоре и след това отвори вратата. Страните и очите ѝ бяха зачервени от плач. Тя ахна, когато влезе и видя мебелите, картините и стените, боядисани в същия жълт нюанс като този на розите в кристалните вази. Зяпна огромното легло с дизайнерски завивки. Сетне тръгна към прозореца.

— Тук е твърде високо, за да мога да скоча и да избягам, нали? — Тя докосна дебелото стъкло.

— Да, вероятно — отвърна Уил, който беше зад гърба ѝ. — И освен това прозорците са направени така, че да не се отварят достатъчно широко. Може би, ако поне опитате, пребиваването ви тук няма да бъде толкова ужасно.

— Няма да бъде толкова ужасно? Вие някога били ли сте затворник? Или може би сте такъв сега?

— Не, не съм.

В това време аз я изучавах. Спомнях си я от деня на танците. Тогава тя ми се беше сторила семпла с нейната червена коса, лунички и несъвършени зъби. Тези неща не се бяха променили, но тя в никакъв случай не беше обикновена. Радвах се, че не е красива, както твърдеше баща ѝ. Едно красиво момиче никога нямаше да погледне отвъд грозотата ми. А Линди може би щеше да го направи.

— А аз съм била — рече тя. — В продължение на петнайсет години бях затворничка. Но си прокопах тунел, сама. Спечелих

стипендия за едно от най-добрите частни училища в града. Пътувах дотам всеки ден с влака. Богатите деца не ми обръщаха внимание, защото не бях една от тях. За тях бях просто измет. И може би са били прави. Но учех упорито, получавах най-високите оценки. Знаех, че това е единственият начин да се избавя от живота, който имах, да получа стипендия, да отида в колеж и да се махна оттук. Но вместо това, за да спася баща си от затвора, трябва да живея тук като затворник. Това не е честно.

— Разбирам — каза Уил.

От начина, по който ѝ говореше, разбрах, че е впечатлен от нея. Аз също бях забелязал красивата метафора за тунела, която беше използвала. Тя несъмнено беше умна.

— Какво иска той от мен? — извика Линди. — Да работя за него? Или да прави секс с мен?

— Не. Аз не бих участвал в подобно нещо, ако случаят беше такъв.

— Наистина ли? — На лицето ѝ се изписа известно облекчение, но каза: — Тогава какво?

— Мисля... — Уил замълча. — Знам, че той е самотен.

Тя се вгледа в него, но не каза нищо.

— Сега ще ви дам възможност да си починете и да разгледате новия си дом — рече Уил. — Магда ще ви донесе обяд. Тогава и ще се запознаете с нея. Ако имате нужда от нещо, просто кажете и ще го получите.

Сетне той излезе и затвори вратата след себе си.

Наблюдавах Линда, докато обикаляше из стаята, докосвайки различните предмети. Погледът ѝ се задържаше най-дълго върху вазите с рози. Взе една разцъфнала жълта роза, която намирах за най-красивата. Задържа я за момент до лицето си, помириша я и я притисна до бузата си. Накрая я сложи обратно във вазата.

После продължи да обикаля из апартамента, отваряйки врати и чекмеджета. Огромният гардероб не ѝ направи никакво впечатление, но при вратата на библиотеката ахна и се спря. Вдигна глава нагоре и започна да оглежда лавиците с книги, които стигаха чак до тавана. Бях разглеждал домашните ѝ и се бях опитал да купя не само нещата, които обичаше — не само романи, но и книги по физика, религия, философия и съответните копия за мен с намерението да прочета онези

от тях, които щяха да привлекат вниманието ѝ. Бях започнал да работя върху база данни с всички книги, описани по заглавие, автор и тема като в истинска библиотека, но все още не бях приключил с тази задача.

Качи се по стълбата и си избра книга, а след това и още една. Притисна ги до гърдите си като нещо скъпоценно или като щит. Тук поне усилията ми се бяха увенчали с успех. Отнесе книгите в спалнята си, сложи ги на нощната си масичка, строполи се на леглото и се разрида.

Исках да я утеша, но знаех, че няма да мога. Не и сега. Надявах се един ден тя да разбере.

В дванайсет часа Магда занесе на Линди обяд. Аз гледах в огледалото. Понякога Магда купуваше готова храна от улицата, защото я обичах. Но днес я помолих да приготви нещо, което би харесало едно момиче — сандвичи без коричка и някаква изискана супа. По периферията на порцелановата чиния бяха изрисувани светлочервени рози. Кристалната ѝ чаша за вода беше със столче. Ножът и вилицата бяха от чисто сребро. Храната изглеждаше безкрайно вкусна.

Продължих да я наблюдавам в огледалото. Тя не се докосна до нищо и след известно време Магда събра посудата. Малко по-късно Линди се отпусна в леглото си с една от книгите от библиотеката. Погледнах заглавието. Сонетите на Шекспир.

Страхувах се да почукам на вратата ѝ. В някакъв момент трябваше да направя това, но не знаех как да го сторя, без да я ужася. Дали просто да не извикам: „Моля те, пусни ме да вляза и ти обещавам, че няма да те изям“? Може би дори звукът на гласа ми щеше да я уплаши. Но исках да знае, че ако излезеше от стаята си, щях да бъда мил с нея.

Най-накрая ѝ написах бележка:

Скъпа Линди,
 Добре дошла! Моля те, не се страхувай. Надявам се,
 че ще се чувстваш удобно в новия си дом. Ако ти е нужно
 нещо, достатъчно е само да го поискаш. Аз ще се погрижа
 да го получиш незабавно.
 Нямам търпение да се запознаем днес на вечеря.
 Много бих искал да ме харесаш.
 Искрено твой,

Ейдриън Кинг

Махнах последното изречение, разпечатах текста, сетне тръгнах с писмото към стаята ѝ и го мушнах под вратата. Зачаках, страхувайки

се да помръдна, за да не произведа някакъв звук.

Минута по-късно писмото се върна.

Върху листа с големи букви беше написана думата „НЕ“.

Останах там още дълго, замислен. Можех ли да ѝ пиша писма като някакъв романтичен герой и да я накарам да се влюби в мен по този начин. Едва ли. Не ме биваше особено в изящната словесност. И как можех да се надявам да се влюби в мен, при положение че я виждах само в огледалото? Трябваше да я накарам да разговаря с мен. Тръгнах към вратата и почуках, тихо и предпазливо. Недочакал отговор, опитах отново, този път малко по-силно.

— Моля те — чух глас от другата страна. — Нищо не ми е нужно. Просто си върви!

— Трябва да говоря с теб — рекох аз.

— Кой... кой си ти?

— Ейдриън... — *Кайл... господарят на тази къща... звярът, който живее тук.* — Казвам се Ейдриън. Аз съм този, който... — *Този, който те държи тук пленница.* — Искях да се запозная с теб.

— А аз не искам! Мразя те!

— А... харесваш ли дома си? Опитах се да направя така, че да ти е хубаво тук.

— Какви ги говориш? Ти ме отвлеche! Ти си моят похитител.

— Не съм те отвличал. Твоят баща те доведе тук.

— Той беше принуден да го направи!

Това ме извади от равновесие.

— Да, как ли пък не. А знаеше ли, че той проникна в къщата ми с взлом? Той се опита да ме ограби и всичко е записано с камера. А след това, вместо да си понесе достойно наказанието, те доведе тук като изкупителна жертва. Беше готов да те продаде, за да спаси себе си. Аз няма да те нараня, но той не знаеше това. Нито го беше грижа дали няма да те сложа в клетка.

Тя продължи да мълчи. Зачудих се какво ли ѝ беше разказал и дали едва сега научаваше истината.

— Каква отрепка! — промърморих аз и понечих да си тръгна.

— Мълчи! Ти нямаш право! — Тя удари силно вратата, може би с юмрук или нещо друго като обувка.

Боже, възможно ли беше да съм толкова тъп? Това едва ли беше най-умното нещо, което можех да измисля. Винаги едно и също!

Писано ли ми беше да изричам постоянно такива глупости? Може би, но винаги ми се беше разминавало. Докато не срещнах Кендра.

— Виж, извинявай. Не исках да кажа това. — *Глупак! Глупак! Глупак!*

Тя не отговори.

— Чуваш ли ме? Казах, че съжалявам.

Пак нищо. Почуках на вратата. Извиках името ѝ. Най-накрая си тръгнах.

Час по-късно тя беше все още в стаята си, а аз крачех нервно из моята, мислейки си къде бях сбъркал. И какво, ако я бях отвлякъл? Тя не беше оставила нещо, за което да тъгува. Тази къща беше много похубава от всичко, което беше имала или изобщо си беше представяла, че може да има, но беше ли благодарна? Не! Не знам какво бях очаквал, но не и това.

Отидох при Уил.

— Искам тя да излезе — казах аз. — Можеш ли да я накараш?

— И как точно предлагаш да го направя? — попита Уил.

— Кажи ѝ, че искам да излезе и че е длъжна да се подчини.

— Тоест, че ѝ заповядваш? Както заповяда на баща ѝ да ти я даде. Тогава тази тактика проработи... но наистина ли искаш да ѝ кажа това?

Нещата не се развиваха точно както ги бях замислял, но кимнах утвърдително.

— Да.

— И как смяташ, че ще се почувства тя?

— Как ще се почувства тя? А как се чувствам аз? Блъсках се цяла седмица, за да ѝ създам всички удобства, за да ѝ е хубаво тук, а това неблагоприятно момиче... тя дори отказва да излезе и да се запознае с мен!

— Да се запознае с теб? Тя просто не иска да види човека, който я е отвлякъл от дома ѝ и я е откъснал от баща ѝ. Ейдриън, та ти я държиш като пленница, за бога!

— Баща ѝ е просто едно нищожество. — Не бях казал на Уил за огледалото и за това как бях видял баща ѝ да я удря. — На нея ѝ е по-добре без него. И аз не искам да я държа затворена. Аз искам...

— Знам какво искаш, но тя не го иска. Тя не вижда розите във вазите, нито красиво боядисаните стени. Тя вижда само едно

чудовище, без дори още да те е погледнала.

Вдигнах инстинктивно ръка към лицето си, макар да знаех, че Уил говореше за поведението ми.

— Чудовище — продължи Уил, — което я е довело тук бог знае с каква цел. Да я убие в съня ѝ. Или да я държи като робиня. Тя е уплашена, Ейдриън.

— Добре, схванах. Но как да я накарам да разбере, че нямам такива намерения?

— Наистина ли искаш моя съвет?

— Да виждаш някой друг наоколо?

Уил се намръщи.

— Не. Не виждам никой друг. — След това той протегна ръка към мен. Намери рамото ми и сложи длан върху него. — Не я карай да прави каквото и да е било. Ако иска да стои в стаята си, нека си стои. Накарай я да разбере, че ти уважаващ нейното право на избор.

— Но ако тя стои в стаята си, никога няма да имам шанс да я накарам да ме обикне.

Уил ме потупа по рамото.

— Просто опитай.

— Благодаря. Помогна ми, няма що. — Обърнах се и понечих да се отдалеча.

— Ейдриън. — Обърнах се. — Понякога помага да преглътнеш гордостта си.

— Отново в десетката — отвърнах аз. — На този етап не ми е останала абсолютно никаква гордост.

Но час по-късно аз отново почуках на вратата на Линди. Щях да заместя гордостта си с разкаяние. Но това нямаше да е никак лесно, защото няхах никакво намерение да я оставя на мира. Просто не можех.

— Махай се! — извика тя през вратата. — Това, че ме държиш тук, не означава, че ще правя...

— Знам — казах аз. — Но мога ли просто... би ли ме изслушала за минута?

— Имам ли избор? — попита тя.

— Да. Да, имаш избор. Имаш най-големия избор на света. Можеш да ме изслушаш или да ми кажеш да се разкарам. Можеш да

ме пренебрегваш завинаги. Да, ти си права. Ти изпълни дълга си, идвайки тук. Никъде не е казано, че трябва да бъдем приятели.

— Приятели? Това ли са твоите представи за приятелство?

— Това е, което бих искал да... — Замълчах.

Щеше да бъде твърде патетично да ѝ кажа, че това е, на което се надявам. Че нямам никакви приятели и че бих искал, толкова много бих искал да поговори с мен, да бъде с мен, да ми каже нещо, на което да се засмея, да ме върне в реалния свят. Пък било то и между нас да няма нищо друго. Колко жалък щях да бъда, ако ѝ признаех това.

Спомних си какво ми беше казал Уил за гордостта.

— Надявам се, че можем да бъдем приятели един ден. Бих те разбрал, ако ти не искаш това и ако бъдеш... — Задавих се и не можах да продължа. Не можах да ѝ кажа, че не бих се изненадал, ако бъде отвратена, отблъсната и ужасена от мен! — Виж, трябва да знаеш нещо, аз не ям хора или нещо такова. Аз съм човешко същество, макар да не изглеждам като такъв. И няма да те карам да правиш нещо, което ти не желает, освен че ще те задържа тук. Освен това се надявам, че скоро ще решиш да излезеш от стаята си.

— Ненавиждам те!

— Да, вече спомена това. — Думите ѝ бяха като камшици, но аз продължих: — Уил и Магда работят тук. Уил може да ти бъде частен учител. А Магда ще ти приготвя храната. Ще чисти стаята ти, ще ти купува нещата, които са ти нужни, ще пере дрехите ти и въобще всичко каквото поискаш.

— Аз... не искам нищо. Искam само живота си обратно.

— Знам — рекох аз, спомняйки си какво беше казал Уил за чувствата ѝ. Бях мислил за това в продължение на час, допускайки възможността тя действително да обича своя ужасен баща. Но тъй или иначе, повече ме беше грижа за собствените ми чувства, по дяволите! — Надявам се... — Замълчах замислен и след това реших, че Уил е прав. — Надявам се някога да излезеш оттам, защото... — Не намерих сили да изрека следващите думи.

— Защото какво?

Зърнах за миг отражението си в един от прозорците в коридора и замълчах. Просто не можех да ѝ кажа това.

— Нищо.

Час по-късно вечерята беше готова. Магда беше сготвила превъзходен arroz con pollo^[1]. По мое настояване тя почука на вратата на Линда, носейки поднос.

— Не искам никаква вечеря — дойде отговорът на Линда. — Шегувате ли се?

— Нося ви поднос с храна — рече Магда. — Искате ли да вечеряте в стаята си?

Последва мълчание. И след това:

— Да. Да, моля ви. Би било чудесно. Благодаря ви.

Както винаги, вечерях с Магда и Уил и след като приключих, ги уведомих:

— Лягам си. — Хвърлих поглед към Уил, чийто смисъл беше: „Направих всичко, каквото ми каза, но не проработи“.

И макар да не можеше да ме види, той каза:

— Търпение.

Но тази нощ сънят бягаше от мен. Знаейки, че е два етажа над мен, аз чувствах омразата ѝ да прониква през отворите на климатика, през стените и през подовете. Не това исках! Всичките ми надежди бяха напразни. Аз бях звяр и щях да умра като звяр.

[1] Пиле с ориз, традиционно испанско ястие. — Б.пр. ↑

— Измислих нещо, което може да помогне — каза Уил на другия ден след пристигането ѝ.

— Какво е то? — попитах аз.

— Мълчание. Ако я оставиш на мира, тя може би най-накрая ще излезе от стаята си.

— Точно това може би е причината момичетата да не се тълпят около теб.

— Но говоренето с нея не помогна, нали?

Трябваше да призная, че беше прав и реших да го послушам. Най-много ме плашеше това, че все още не ме беше видяла. Какво щеше да каже, когато това станеше?

През следващите дни аз мълчах. Линди стоеше в стаята си. Наблюдавах я в огледалото. Единствените неща, които харесваше, бяха книгите и розите. Четях всяка книга, която четеше и тя. Стоях до късно през нощта, прелиствайки страниците, за да не изоставам от нея. Дори не се опитах да разговарям с нея отново. И всяка нощ, когато се уморях толкова много, че книгата да падне от ръцете ми, аз лежах в леглото си, чувствайки омразата ѝ да броди като фантом из нощните коридори. Може би това беше лоша идея. Но какво друго ми оставаше?

— Аз я подцених — казах на Уил.

— Да, така е.

Погледнах го изненадан.

— И ти ли мислиш така?

— Винаги съм мислил така. Но кажи ми, Ейдриън, как стигна до този извод?

— Смятах, че ще я впечатля с нещата, които купих за нея, изисканите мебели, дрехите... Тя е бедна и си мислех, че ако ѝ купя разни скъпоценности и красиви неща, тя ще ми даде поне някакъв шанс. Но в действителност Линди не прояви интерес към нито едно от тях.

Уил се усмихна.

— Да, така е. Тя просто иска свободата си. Не е ли вярно това и за теб?

— Да. — Замислих се за „Татъл“, за танците и за онова, което бях казал на Трей, че училищните балове са просто форма на легализирана проституция. Всичко това ми изглеждаше толкова отдавна. — Никога не съм срещал човек, който не може да бъде купен. И това в известен смисъл ме кара да я харесвам.

— Искан ми се проумяването на този факт да беше достатъчно да развали магията. Гордея се с теб.

„Гордея се с теб.“ Никой не ми беше казвал нещо подобно и за момент ми се прииска да прегърна Уил, просто за да почувствам досега с друго човешко същество. Но си давах сметка, че това би изглеждало твърде странно.

Тази нощ останах буден по-дълго от обикновено, заслушан в звуците на старата къща. „Нищо необичайно“, биха казали някои хора. Но ми се стори, че чувам стъпки от горните етажи. Може би нейните стъпки? Невъзможно — през два етажа! Но въпреки това не можах да заспя.

Най-накрая станах, отидох във всекидневната на втория етаж и включих спортния канал съвсем тихо, така че да не я безпокоя. Сложих си джинси и риза, макар в такива случаи обикновено да носех само боксерки. Въпреки че се беше зарекла да не излиза от стаята си, не исках да рискувам да види нещо повече от лицето ми. То и без това беше достатъчно ужасно.

Скоро ми доскуча и почти се бях унесъл, когато чух да се отваря врата. Възможно ли беше да е тя? Навън в коридора? Вероятно беше просто Магда или Пилот. И въпреки това ми се струваше, че звукът идва от горния етаж, от този на Линди. Заставих се да не поглеждам и да държа погледа си прикован в телевизора, за да не я изплаша с лицето си в тъмнината. Чаках.

Беше тя! Чух я в кухнята да изплаква някакви чинии и прибори и след това да ги слага в съдомиялната. Исках да ѝ кажа, че не е нужно да го прави, че това беше задължение на Магда, за което ние ѝ плащаме. Въпреки това запазих мълчание. Но когато чух стъпките ѝ във всекидневната, толкова близо, че нямаше начин да не ме види, вече няхах избор.

— Аз съм тук — казах тихо. — Искам да знаеш това, за да не се стреснеш.

Тя не отговори, но очите ѝ се стрелнаха към мен. Светлината в стаята беше приглушена и идваше само от телевизора. Въпреки това ми се прииска да сложа възглавница пред лицето си, за да се скрия. Но не го направих. Тя все някога трябваше да ме види. Кендра беше съвсем ясна по този въпрос.

— Ти слезе тук — казах аз.

Тя ме погледна, сетне извърна очи и отново ме погледна.

— Ти си чудовище. Баща ми... той каза... но си помислих, че е само надрусан. Той често казва разни смахнати неща... Но ти наистина си такъв. О, боже мой. — Тя извърна глава. — О, боже мой!

— Моля те... няма да те нараня — казах аз. — Знам как изглеждам, но... но никога не бих те наранил, Линди.

— Аз не знаех... Мислех си, че си някакъв извратен тип, който... Но след това, когато не разби вратата и не нахълта при мен... Но как е възможно да си...

— Радвам се, че дойде тук, Линди. — Опитвах се да сдържам гласа си. — Толкова много се страхувах от първата ни среща. Но сега това вече се случи и може би ще свикнеш с мен. Безпокоях се, че може би никога няма да излезеш от стаята си.

— Така и трябваше да направя. — Тя въздъхна дълбоко. — Понякога се разхождах през нощта. Не можех повече да стоя в онези стаи. Чувствах се като животно. — Линди замълча за кратко. — О, боже!

Не обръщах внимание на нейната нервност. Може би ако се държах като човешко същество, щях да ѝ покажа, че действително съм такъв.

— Пикадилото^[1], което Магда приготви за вечеря, беше добро, нали? — казах аз, без да я поглеждам.

— Да, хубаво беше. Даже превъзходно.

Тя не ми благодари. Аз и не очаквах да го направи. Знаех, че това не е нужно.

— Магда е страхотна готвачка — отбелязах аз с намерението да поддържам разговора на всяка цена, пък било то и говорейки за съвсем незначителни неща. — Когато живеех с баща ми, той не ѝ разрешаваше да готви никакви латиноамерикански ястия. Кухнята ни

беше сведена предимно до месо и картофи. Но след като той ни остави, вече не ме беше грижа какво ям и Магда започна да приготвя разни такива неща. Мисля, че така е по-лесно за нея, а е и по-вкусно. — Спрях да бръщолевя и се опитах да сменя темата.

Но тя ме изпревари.

— Как да ви е оставил? Къде е сега баща ти?

— Живея с Магда и Уил — казах аз, извъръщайки глава. — Уил ми е частен учител. Той може да преподава и на теб, ако искаш.

— Да ми преподава?

— Да, също като в училище. Понеже аз не мога да ходя на училище... Както и да е, той ми помага с уроците вкъщи.

— На училище? Но в такъв случай ти... на колко години си тогава?

— На шестнайсет. Също като теб.

Разбрах по лицето ѝ, че е изненадана и че през цялото време ме е мислила за някакъв стар перверзник. Най-накрая каза:

— На шестнайсет. Къде са тогава родителите ти?

А твоите къде са? И двамата бяхме в едно и също положение, изоставени от добрите си стари бащи. Но запазих тези мои наблюдения за себе си. „Мълчание“, беше казал Уил. Вместо това обаче реших да играя открито.

— Майка ми си тръгна преди много години. А баща ми... да речем, че не можа да се справи с това как изглеждам. Той е привърженик на нормалността.

Линди кимна и в очите ѝ имаше съчувствие. Но аз не се нуждаех от подобно нещо. Ако ме съжаляваше, тя можеше да ме вземе за някакво окаяно създание, готово да я завлече насила в стаята си, за да я подчини на волята си, също като Фантома от операта. И въпреки това съжалението беше по-добро от омразата.

— Той липсва ли ти? — попита тя. — Баща ти?

Казах ѝ истината:

— Старая се да не ми липсва. Искам да кажа, че не е хубаво да страдаш за хора, които не ги е грижа за теб, нали?

Тя кимна.

— Когато стана почти невъзможно да се живее с баща ми, сестрите ми се изнесоха при гаджетата си. Аз им бях ужасно сърдита,

защото просто ме зарязаха... и не ми помогнаха. Но въпреки това още ми липсват.

— Съжалявам. — Темата за нейния баща беше доста рискована. — Би ли искала Уил да ти преподава? Той ме учи всеки ден. Ти вероятно си по-умна от мен. Аз не съм много добър ученик, но се обзалагам, че няма да бъде нещо ново за теб да имаш около себе си хора, които не са особено интелигентни... Имам предвид опита ти от училище.

Тя не каза нищо и аз продължих:

— Той може да ти преподава и отделно от мен, ако искаш. Знам, че си ми ядосана. И имаш пълното право да бъдеш такава.

— Да, имам.

— Но въпреки това бих искал да ти покажа нещо.

— Да ми покажеш? — Долових в гласа ѝ нотки на предпазливост, като спускаща се завеса.

Затова побързах да кажа.

— Не! Не е това, което си мислиш. Ти не разбираш. Говоря за зимната ми градина. Сам я построих по чертежи, които купих от едно архитектурно бюро. И в нея растат само рози. Ти обичаш ли рози? — попитах аз, макар да знаех отговора на този въпрос. — Уил ме запали по тях. Смяташе, че се нуждае от някакво хоби. Любими са ми градинските рози, онези, които пълзят. Те не са така натруфени като хибридните чайни рози. Искам да кажа, че нямат толкова много листенца. Но могат да растат много нависоко и понякога достигат до три метра, стига да имат подходяща опора. Което пък е моята грижа.

Замълчах, давайки си сметка, че звуча като онези побъркани манияци в училище, които постоянно бръщолевят за бейзболни звезди или говорят за „Властелинът на пръстените“ така, сякаш Фродо им е първи братовчед.

— Розите в моята стая... — каза тя. — Те от теб ли са? От твоята градина?

— Да. — Непосредствено преди Линди да дойде, бях накарал Магда да махне жълтите рози и да сложи на тяхно място бели, олицетворяващи чистотата. Надявах се един ден да заменя белите рози с червени, които бяха символ на любовта. — Приятно ми беше да знам, че розите ми украсяват твоите стаи. Преди нямаше на кого да ги давам, освен на Магда. Но имам десетки други в градината. Ако искаш да

дойдеш да ги видиш или ако искаш да учим заедно, мога да накарам Уил и Магда да бъдат с нас през цялото време, за да не се притесняваш, че ще ти направя нещо.

Не изтъкнах очевидното — че беше сама с мен в този момент, че живееше дни наред в дома ми и че можеше да разчита единствено на един слепец, една възрастна жена и една слаба врата, която можех да разбия за секунди. Но въпреки това не ѝ бях сторил нищо. Тайно обаче се надявах, че ще си даде сметка за това.

— Така ли изглеждаш наистина? — попита тя накрая. — Това на лицето ти не е някаква маска? Искам да кажа, както правят похитителите? — Нервен смях.

— Бих искал да е така. Ще заобиколя канапето, за да видиш сама.

Тръгнах към нея и се свих в краката ѝ, за да може да ме разгледа по-добре. Радвах се, че съм максимално навлечен с дрехи, но въпреки това трепнах под изпитателния ѝ поглед. Помислих си за Есмералда, която не можеше да погледне Квазимодо. Аз бях чудовище. Чудовище!

— Можеш да го докоснеш... лицето ми... за да се убедиш, че е истинско — казах аз.

Линди поклати глава.

— Вярвам ти.

Сега, когато бях близо до нея, очите ѝ обходиха тялото ми от горе до долу, спирайки се на ръцете ми, които завършваха с дълги нокти. Най-накрая тя кимна и разбрах по лицето ѝ, че се е изпълнила със съжаление към мен.

— Мисля, че бих искала Уил да ми бъде учител. Бихме могли да опитаме да ни преподава и на двамата едновременно, за да му пестим времето. Но ако си твърде глупав и започнеш да изоставаш, ще трябва да направим някакви промени. Свикнала съм да посещавам часове за напреднали.

Виждах, че се шегува, но в известна степен говореше сериозно. Искаше ми се да я попитам още веднъж за градината и дали утре би слязла долу, за да закуси заедно с мен, Уил и Магда. Но се страхувах, че може да я притесня и затова казах:

— Учим в моята стая, която е до розовата градина. Тя е на първия етаж. Обикновено започваме в девет. Сега четем сонетите на Шекспир.

— Сонети?

— Да. — Опитах се да си спомня някоя строфа, за да я изрецитирам. През безбройните часове на моето самотно изгнаничество бях научил десетки стихотворения наизуст. Това беше шансът ми да я впечатля. Но в настъпилата пауза, докато напразно си блъсках главата, мълчанието ми стана толкова оглушително, че най-накрая казах: — Шекспир е страхотен.

Шекспир е страхотен! Е, няма що, със сигурност бях блеснал в очите ѝ. Но тя се усмихна.

— Да. Харесвам пиесите и поезията му. — Отново нервен смях и се запитах дали и тя чувстваше същото облекчение след първата ни среща, каквото изпитвах и аз. — В такъв случай трябва да си лягам, за да мога да стана утре рано.

— Да.

Тя се обърна и тръгна нагоре по стълбите. Изпратих я с поглед, докато се качваше и след това останах заслушан в стъпките ѝ на горния етаж.

Едва когато чух вратата ѝ да се отваря и затваря, аз се оставих на моите диви инстинкти и затанцувах необуздан животински танц из стаята.

[1] Ястие от чушки, доматиен сос, маслини, бульон, риган и лук, популярно в Латинска Америка и Филипините. — Б.пр. ↑

Събудих се преди изгрев-слънце, за да окастрия сухите листа на розите, да премета зимната градина и да поля цветята. Искях да свърша доста преди началото на уроците, за да може всичко да изсъхне. Не исках кал. Избърсах дори орнаментите от ковано желязо в зимната градина, макар да си бяха чисти.

В шест часа всичко беше свършено. Дори наместих някои от розовите стъбла да се изкачват още по-нависоко, сякаш искаха да избягат. След това събудих Уил, чукайки силно на вратата му.

— Тя идва! — съобщих му аз.

— Коя тя? — Гласът му беше все още замаян от съня.

— Шт! — прошепнах аз. — Ще те чуе. Линди идва на нашите занимания.

— Чудесно — каза Уил. — До които... ако не се лъжа, остават още пет часа.

— Три. Казах ѝ да дойде в девет. Не можех да чакам повече. Но се нуждаю от помощта ти преди това.

— Каква помощ, Ейдриън?

— Трябва да ми кажеш всичко, което ще учим, предварително!

— Какво? И защо трябва да правя това, вместо да спя?

Почуках отново на вратата.

— Ще отвориш ли най-накрая? Не мога да стоя тук и да водя този разговор с теб. Тя може да чуе.

— Тогава защо не отидеш да си доспиш? Така няма да те чуе.

— Моля те, Уил — зашепнах аз. — Много е важно!

Накрая го чух да обикаля из стаята. Малко по-късно се показва на вратата.

— Какво е толкова важно?

Пилот, който лежеше зад него, зарови глава в лапите си.

— Трябва да ми преподадеш материала още сега.

— Защо?

— Не чу ли какво ти казах. Тя ще дойде за урока!

— Да. В девет. И в момента вероятно спи.

— Но аз не искам тя да ме мисли за глупав, отгоре на това, че съм и грозен. Трябва да вземем материала предварително, за да мога да блесна пред нея.

— Ейдриън, просто бъди такъв, какъвто си. Всичко ще бъде наред.

— Да бъда такъв, какъвто съм! Ти май забравяш, че аз съм звяр!

— Когато произнасях думата звяр, гласът ми беше преминал във френетичен рев. — Тя за първи път ще ме види на дневна светлина. Отне ми цяла седмица, за да я накарам да излезе от стаята си. И сега искам поне да изглеждам умен в очите ѝ.

— Но ти си умен. Както и тя. Убеден съм, че би искал да разговаряш с нея, а не просто да повтаряш онова, което си чул от мен.

— Но тя беше от отличниците на „Татъл“. Спечелила е стипендия. А аз бях само един некадърник, който се фукаше с парите на баща си.

— Ти си се променил оттогава, Ейдриън. Мога да ти подам няколко меки паса, ако настояваш, но се съмнявам, че ще ти е нужно. Ти си умно момче.

— Ти просто искаш да се върнеш в леглото си.

— Да, искам да се върна в леглото си. Но не просто искам да се върна в леглото си. — Той тръгна да затваря вратата.

— Знаеш ли, вещицата каза, че ще ти върне зрението, ако успея да разваля тази магия.

Уил се спря.

— Ти ли поиска това от нея?

— Да. Исках да направя нещо за теб, защото ти беше наистина добър с мен.

— Благодаря ти.

— Точно затова е толкова важно да се представя на ниво. И в този смисъл е добре поне да ми загатнеш какво ще учим днес. Тя каза, че ако се окажа глупав, ще иска да учи отделно от мен. А това ще удвои работата ти.

Уил вероятно беше мислил за това, защото бързо каза:

— Добре, прегледай 54-ти сонет. Мисля, че ще ти хареса.

— Благодаря ти.

— Но, Ейдриън, понякога е добре и тя да може да изглежда умна. Той затвори вратата.

След дълги главоблъсканици паркирах стола си пред френските врати на розовата градина в очакване на пристигането ѝ. Отне ми време да реша дали ще изглеждам по-добре, когато зад мен се виждаха прелестните рози, или те само щяха да подчертават грозотата ми. Но в крайна сметка си казах, че би било добре в стаята да се вижда нещо красиво и това определено нямаше да бъде аз. Въпреки че не беше юли, носех риза „Ралф Лорен“ с дълги ръкави, джинси и маратонки с чорапи. Истински звяр от подготвително училище за колеж! Държах томче със сонетите на Шекспир в ръката си и бях прочел сонет 54 около двайсет пъти. На заден план се чуваха приглушено „Четири сезона“ на Вивалди.

Всичко обаче рухна, когато тя почука на вратата. Уил още го нямаше и аз трябваше да стана, разваляйки по този начин живописната картина, която бях подготвил. (Или да речем, не толкова отблъскващата картина.) Но не можех да я оставя да стои там и затова се втурнах към вратата и я отворих. Бавно. За да не я шокирам.

Сега, когато беше утрин, забелязах, че тя избягваше да спира погледа си върху мен, за разлика от предишната вечер. Дали гледката, която представлявах, беше прекалено отблъскваща за нея, като сцена от някакво престъпление? Или просто се опитваше да бъде учтива и да не ме зяпа? Стори ми се обаче, че беше преодоляла омразата си към мен, трансформирайки я в съжаление. Но как можех да превърна съжалението в обич?

— Благодаря ти, че дойде — казах аз, махвайки с ръка към стаята, но без да я докосвам. — Аз седя ей на онзи стол. — Бях преместил една маса от тъмно дърво до френските прозорци, които водеха навън към градината. Дръпнах кавалерски един стол, за да ѝ помогна да седне. В предишния си живот никога не бях правил подобно нещо за момиче.

Но тя беше вече при вратите към градината.

— О! Толкова е красиво! Може ли да изляза?

— Да. — Озовах се мигом зад нея и протегнах ръка към ключалката. — Ще ми бъде приятно. Никога не съм имал посетител преди, никога не съм споделял градината си с някого, освен с Уил и Магда. И се надявах...

Замълчах. Линди беше вече навън. Звуците на Вивалди се преливаха около нея и в момента, в който пристъпи между цветята, вървеше онази част, която се казваше „Пролет“.

— Божествени са! Само вдишай аромата им... да имаш такава прелест в дома си!

— Това е и твой дом. Моля те, идвай тук, когато искаш.

— Обичам градините. Преди ходех често в Ягодовите полета^[1] в Сентръл парк след училище. Седях там с часове и четях. Не обичах да се прибирам вкъщи.

— Разбирам. Бих искал да мога да разгледам тази градина. Виждал съм снимки от нея по интернет. — В предишния си живот бях минавал хиляди пъти покрай нея, хвърляйки й само бегъл поглед. А сега копнеех да отида там и не можех.

Тя беше коленичила до една леха с миниатюрни рози.

— Толкова са прелестни!

— Момичетата обикновено харесват малките неща. Аз лично предпочитам пълзящите рози. Те винаги се стремят нагоре към светлината.

— Те също са красиви.

— Но тази... — Коленичих, за да посоча една крехка жълта роза, която бях посадил преди малко повече от седмица. — Тази специално се казва „Малка Линда“.

Тя ме погледна учудено.

— Всичките ти цветя ли си имат имена?

Засмях се.

— Аз не съм този, който ги кръщава. Когато градинарите създадат някаква нова разновидност, те й дават име. И тази се казва „Малка Линда“.

Тя протегна ръка към розата. В този момент пръстите й случайно ме докоснаха и аз почувствах по тялото ми да пробягват ледени тръпки като електрически ток.

— Но е силна. — Отдръпнах ръката си, преди да се изпълни с отвращение от досега ни. — Някои от миниатюрните рози са по-здрави от чайните. Искаш ли да откъсна няколко от тях за стаята ти? Все пак са твои съименнички.

— Би било много жалко за тях. Може би... — Тя замълча, държейки малкия цвят между двата си пръста.

— Какво?

— Може би ще дойда пак да ги видя.

Тя каза, че ще дойде пак. Но може би.

Точно тогава Уил влезе.

— Познай кой е тук, Уил — казах аз, сякаш не бяхме говорили за това по-рано. — Линди!

— Чудесно — рече той. — Добре дошла, Линди. Надявам се, че ти ще пооживиш нещата. Доста е скучно само с Ейдриън.

— Когато нещо е скучно, вината обикновено е и на двамата.

След това, както се очакваше, той каза:

— Днес ще говорим за сонетите на Шекспир. Реших да започнем с 54-ти.

— Носиш ли си книгата? — попитах я аз. Когато тя поклати отрицателно глава, аз предложих: — Можем да те изчакаме да я донесеш. Нали, Уил? Или ако искаш, и двамата ще ползваме моята.

От време на време Линди продължаваше да поглежда замечтано към розите.

— О, мисля, че можем да работим с една книга. А утре ще си донеса моята.

Тя каза „утре“.

— Добре.

Побутнах книгата, така че да бъде по-близо до нея. Не исках да си мисли, че се опитвам да търся някаква близост с нея. Въпреки че до този момент не се бяхме озовавали толкова близо един до друг. Можех да я докосна съвсем невинно и да се престоря, че е станало случайно.

— Ейдриън, искаш ли да го прочетеш на глас? — попита Уил.

Това беше обещаният мек пас. Учителите винаги ме бяха хвалили за моето четене. И освен това бях прочел стихотворението десетки пъти.

— Разбира се — отвърнах аз.

*Красивото ний повече ценим,
щом слее красота със вярна дума —
на розата цветът ни е любим,
защото му е сладостен парфюма.*

Но, разбира се, при положение че седеше толкова близо до мен, аз се запънах леко, на „щом слее красота със вярна дума“, но въпреки това продължих:

*И шипката разтваря розов цвят
над стъбълце, обсипано с бодили,
тя също тъй сред пролетния свят
кокетничи с листенцата си мили,
но нейното е външно и до век
и никому затуй не е приятно;
със розите е иначе — човек
от тях извлича масло ароматно.
Аз твойта вярност също изцедих —
увехнеш ли, ще лъхаш в моя стих.*^[2]

Свърших и вдигнах глава. Линди обаче не гледаше към мен. Проследих погледа ѝ и видях, че се взираше в розите отатък френския прозорец. *Моите рози*. Дали тяхната красота оневиняваше моята грозота?

— Ейдриън? — Уил казваше нещо, може би за втори или трети път.

— Съжалявам, какво?

— Попитах какво символизира розата в това стихотворение.

Прочел стихотворението най-малко два пъти, аз смятах, че знам какво олицетворява тя. Но въпреки това се въздържах да кажа какво мисля. Вместо това се обърнах към Линди с думите:

— Ти как мислиш?

— Според мен тя символизира истината. Шекспир казва, че красивото има по-висока стойност, когато върви ръка за ръка с истината. И освен това загатва, че уханието на розите може да трае дълго след като цветът умре.

— А каква е тази шипка, за която се говори в сонета, Уил?

— Шипката в случая е някакво подобие на розата, лишено обаче от нейния сладостен аромат.

— Значи тя само изглежда добре, но не е истинска — отбелязах аз. — Както каза Линди, това, че нещо е красиво, не означава, че е

добро. Това е главното послание.

Линди ме погледна така, сякаш току-що е открила, че съм умен, макар и грозен.

— Но онова нещо, което има вътрешна красота, живее вечно — каза тя. — Също като уханието на розата.

— Но дали уханието на розата остава завинаги? — обърна се Уил към Линди.

Линди сви рамене.

— Веднъж получих една роза. Сложих я в книга. Но след време тя спря да мирише.

Вторачих се в нея, досещайки се за коя роза говори.

Сутринта мина бързо и макар да не бях се готвил предварително по другите предмети, съумявах да избягам от образа на пълния идиот и винаги правех така, че тя да изглежда малко по-умна от мен.

В дванайсет и половина Уил каза:

— Ще обядваш ли с нас, Линди?

Зарадвах се, че той бе задал въпроса вместо мен. Затаих дъх. Мисля, че и Уил направи същото.

— Нещо като училищна кафетерия, а? — рече Линди. — Да, с удоволствие.

Ако някой си мисли, че не бях подготвил Магда за това, греши. Бях събудил и нея в шест сутринта — макар тя да беше по-отзивчива от Уил — и двамата обсъдихме възможното меню, което не трябваше да включва супи, салати и разни сложни блюда, които можех да разсипя с моите животински дълги нокти. Освен че бях звяр, аз бях и принуден да се храня като звяр, което допълнително ме угнетяваше. Въпреки това се представих относително добре по време на обяда и следобед учихме пак.

Тази нощ лежах до късно буден в леглото, припомняйки си момента, когато ръката ѝ докосна моята. Мислех си какво би било, ако докосването не беше случайно, а тя ми беше позволила да я докосна.

Мистър Андерсън: Благодаря ви, че дойдохте. Тази седмица ще говорим за трансформации и храна.

ЧудовищеNYC: Но аз исках да говорим за това момиче. Аз имам момиче. Ние сме приятели, но мисля, че бихме могли да бъдем нещо повече.

МомчетоГризли влиза в чата.

Жабока: здравей, Гризли.

МомчетоГризли: Имам новини! Аз съм човек! Вече не съм мечок!

ЧудовищеNYC: Човек

Жабока: Поздравления!

ЧудовищеNYC: <— Завиждам ти, Гризли

МомчетоГризли: Името на момичето е Белоснежка, но не онази Белоснежка. Тя ме последва в гората, когато заминавах за тяхната лятна къща. После видях злото джудже, което ме омагьоса и ми помогна да го убия.

Жабока: Ти си убил джудже?!?

МомчетоГризли: Зло джудже.

Жабока: Но все пак...

МомчетоГризли: Не беше престъпление да убия онова джудже, защото го направих, докато бях мечок.

БезмълвнаДевойка влиза в чата.

БезмълвнаДевойка: Страхувам се, че имам много лоши новини.

Жабока: МомчетоГризли отново е човек!

БезмълвнаДевойка: Това е прекрасно. Но се опасявам, че при мен нещата не се развива така добре.

ЧудовищеNYC: Какво се случи, Безмълвна?

БезмълвнаДевойка: Ами, мислех си, че всичко върви много добре. Той каза, че му напомням за момичето, което му спасило живота (това, разбира се, бях аз) и въпреки че родителите му искали от него да се среща с онова другото момиче с богатите родители, той предпочитал да бъде с мен.

МомчетоГризли: Това е чудесно, Безмълвна. Сигурен съм, че нещата ще се наредят.

ЧудовищеNYC: Той няма да се интересува от другата.

БезмълвнаДевойка: Точно това е проблемът. Че се интересува! Родителите му казали, че другото момиче поне можело да говори и го изпратили да се срещне с нея. И няма да повярвате, но сега той е убеден, че *тя* е спасила живота му. И тъй като не мога да говоря, аз не мога да му кажа, че това не е така.

Мистър Андерсън: Съжалявам, Безмълвна.

БезмълвнаДевойка: Видях ги да се целуват. Той вече ходи с нея. Аз се провалих!

ЧудовищеNYC: #@!

ЧудовищеNYC: Съжалявам. Има ли някакъв начин да развалиш тази магия, Безмълвна?

БезмълвнаДевойка: Сестрите ми се опитаха да накарат Морската вещица да ме освободи от магията. Те й дадоха косите си и й предложиха всичко, каквото поиска. Но тя каза, че единственият начин да разваля магията е като го убия.

Жабока: И ще го направиш ли?

ЧудовищеNYC: Помоли МомчетоГризли да ти помогне. Той вече има опит в тези работи.

МомчетоГризли: Не е смешно, Чудовище.

ЧудовищеNYC: Извинявай, Гризли. Лично за мен сарказмът е единственото спасение, когато съм разстроен.

БезмълвнаДевойка: Разбирам, Чудовище. Вие всички ми бяхте много добри приятели.

Жабока: „Бяхте“. Това означава ли, че няма да го направш?

БезмълвнаДевойка: Не мога, Жабок. Аз не мога да го убия. Обичам го прекалено много. Аз сама направих своя избор и сгреших.

ЧудовищеNYC: Чакай да си изясня нещо — и сега ти ще се превърнеш в морска пяна?

БезмълвнаДевойка: Казано ми е, че ако чакам 300 години, морската пяна, която ще бъда всъщност аз, ще отлети на небето.

Жабока: 300 годни! Това не е нищо.

МомчетоГризли: Жабока е прав. Те ще минат като ден-два. Ще видиш.

БезмълвнаДевойка: Мисля, че трябва да тръгвам вече. Благодаря ви за всичко. Сбогом.

БезмълвнаДевойка напусна чата.

ЧудовищеNYC: Уф, направо не мога да повярвам!

Жабока: аз също...

МомчетоГризли: Днес не съм в настроение да участвам повече в този чат.

Мистър Андерсън: Може би да отложим темата си за следващия път.

[1] Градински мемориален комплекс на територията на Сентръл парк в Ню Йорк, посветен на Джон Ленън. — Б.пр. ↑

[2] Превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

ЧАСТ 5
ВРЕМЕТО МИНАВА, ЕСЕН И ЗИМА

Навън зад затворените прозорци листата започваха да капят, но вътре в къщата всичко си оставаше непроменено. Всичко, с изключение на Линди и мен. Ние се променяхме. Учехме заедно и аз виждах, че макар тя да беше умна, аз самият не бях фрапантно глупав. Мисля, че вече не ме ненавиждаше. И дори може би ме харесваше.

Една нощ имаше силна буря със светкавици, които разсичаха небето като метал, и гръмотевици, които тътнеха съвсем наблизо. Те разтърсваха света, леглото ми трепереше и скоро се събудих. Качих се, препъвайки се, на горния етаж и когато влязох във всекидневната, открих, че не съм сам.

— Ейдриън! — Линди седеше в тъмното на канапето и гледаше към нощното небе, което цялото припламваше, чак докъдето стигаше поглед. — Бях уплашена. Помислих си, че това са изстрели.

— Изстрели? — Замислих се дали се беше случвало да чува изстрели през нощта в квартала, в който беше живяла. — Това са само гръмотевици и тази стара къща е изключително солидна. Тук си в безопасност.

Осъзнах колко нелепо звучеше да твърдя, че е в безопасност, при положение че я държах като затворничка. Но тя каза:

— Местата, където съм живяла преди, не бяха особено безопасни.

— Забелязах, че седиш възможно най-далече от прозореца.

— И смяташ, че това е глупаво?

— Не. Аз също се стреснах от шума. Смятам да изпека малко пуканки и да видя дали дават нещо интересно по телевизията. Ти искаш ли?

Тръгнах към кухнята. Бях предпазлив. Не исках да я плаша с присъствието си. За първи път бяхме сами след онзи ден в розовата градина. Докато учехме, с нас беше винаги Уил, а когато се хранехме, ни прислужваше Магда. И сега, когато наоколо нямаше никой друг, исках тя да знае, че може да ми има доверие. Не можех да допусна да проваля всичко изведнъж.

— Да, ако обичаш. Може ли да изпечеш даже две пликчета? Наистина много обичам пуканки.

— Добре. — Влязох в кухнята и тръгнах към микровълновата печка.

Линди превключваше каналите на телевизора и се спря на един стар филм, „Принцесата невеста“.

— Този е добър — казах аз, когато пуканките започнаха да подскачат.

— Никога не съм го гледала.

— Мисля, че ще ти хареса. В него има по нещо за всеки — боеве с мечове за мен и принцеси за теб. — Първата торбичка с пуканки беше готова и аз ги извадих. — Извинявай. Извинявай, това май беше малко сексистко изказване.

— Няма нищо. Аз съм момиче. И всички момичета в определен момент от живота си искат да бъдат принцеси. Освен това обичам историите, които завършват с думите „... и те живели щастливо до края на дните си“. — Тя остави телевизора на този канал.

Аз стоях пред микровълновата печка, гледах как торбичката се издува и се чудех дали да сложа пуканките в купа, както едно време правеше Магда, когато на гости ми идваха разни момичета, или да ги оставя в торбичката.

— Да ги сложа ли в купа? — извиках най-накрая през отворената врата. Но истината беше, че няхах никаква представа къде Магда държи купите.

— О, не, не си прави труда.

— Няма проблем, но щом така предпочиташ.

Извадих торбичката, отворих я и след това заедно с двете торбички в ръка тръгнах към всекидневната. Тя може би беше поискала нейните пуканки да бъдат отделно, за да избегне случайното докосване на ръцете ни. Не я винях за това. Седнах на дивана на цяла ръка разстояние от нея и се загледах във филма. Това беше моментът, когато пиратът Уестли отправи предизвикателство към убиеца Вичини да премерят сили кой от двамата е по-умен.

— Ти допусна класическа грешка! — каза Вичини от екрана. — Никога не се изправяй срещу един сицилианец, когато залогът е смъртта.

Когато Вичини се строполи мъртъв, аз бях свършил пуканките си и оставих торбичката на масата. Ядеше ми се още. Звярът в мен като че ли беше вечно гладен. Понякога се питах дали ако върнех предишния си вид, щеше да се окаже, че съм дебел.

— Искаш ли от моите? — попита тя.

— Не. Нали каза, че обичаш пуканки?

— Обичам. Но можеш да си вземеш малко, ако искаш. — Тя поднесе торбичката си към мен.

— Добре.

Приближих се няколко сантиметра към нея. Тя не изпищя и не се отдръпна от мен. Взех си шепа пуканки, надявайки се да не ги изгърва. Чу се оглушителен грохот на гръмотевица и тя подскочи, разсипвайки половината от онова, което беше останало.

— О, съжалявам — рече.

— Няма проблем. — Събрах пуканките, които видях, и ги пуснах в празната ми торбичка. — Ще се погрижим за останалите утре сутринта.

— Просто много се плаша от гръмотевици и светкавици. Когато бях малка, баща ми излизаше през нощта, след като заспивах. И ако някакъв шум ме събудеше, откривах, че го няма и ужасно се страхувах.

— Сигурно ти е било много тежко. Когато аз ставах през нощта, родителите ми обикновено ми крещяха. Казваха ми, че трябва да бъда смел, което означаваше да ги оставя на мира. — Подадох ѝ пуканките. — Ето ти останалите.

— Благодаря. — Тя ги взе. — Харесва ми...

— Какво?

— Нищо. Просто... благодаря за пуканките.

Тя беше толкова близо, че чувах дишането ѝ. Искях да се приближа още към нея, но не намирах смелост. Седяхме под синкавобялата светлина на телевизора и гледахме мълчаливо филма. Едва когато свърши, видях, че е заспала. Искаше ми се просто да седя до нея и да я гледам как спи, както се любувах на моите рози. Но ако се събудеше, вероятно щеше да сметне поведението ми за странно. А тя и без това ме намираше за доста странен.

Затова изгасих телевизора. В стаята стана тъмно като в рог и аз я взех на ръце, за да я отнеса в стаята ѝ.

Тя се събуди наполовина, докато се качвах по тъмното стълбище.

— Какво става...?

— Ти заспа. Нося те към стаята ти. Не се безпокой. Няма да ти сторя нищо. Обещавам. Можеш да ми имаш доверие. И няма да те изпусна. — Почти не усещах тежестта ѝ в ръцете си. Звярът беше твърде силен.

— Мога да вървя — промърмори тя.

— Добре, щом искаш. Но не си ли уморена?

— Да. Малко.

— Тогава ми се довери.

— Добре. Мислех си, че ако си искал да ме нараниш, отдавна можеше да го направиш.

— Не мога ти кажа причината, поради която си тук, но не е, за да те нараня — рекох аз, потръпвайки при мисълта какво си мисли за мен.

— Разбирам.

Тя се отпусна до гърдите ми. Стигнах до края на стълбите и завъртях облата дръжка на вратата ѝ. В този момент гласът ѝ дойде от тъмнината:

— Никой не ме е носил досега, или поне не помня такъв случай.

Притиснах я до себе си.

— Аз съм много силен — казах.

Линди не ми отговори. Беше заспала. Тя ми имаше доверие. Вървях през тъмната стая, мислейки си, че Уил навярно винаги се чувства по този начин, предпазлив, надявайки се да не срещне неочаквани препятствия. Когато стигнах леглото ѝ, я сложих внимателно на него и я захвих с мекото одеяло. Исках да я целуна, там в мрака. Толкова отдавна не бях докосвал никого, искам да кажа истински. Но би било грешно да се възползвам от нейната безпомощност и ако се събудеше, може би никога нямаше да ми прости.

— Лека нощ — казах накрая и понечих да си тръгна.

— Ейдриън — чух гласа ѝ, когато бях стигнал вратата. — Лека нощ.

— Лека нощ, Линди. Благодаря ти, че беше с мен. Беше ми много приятно.

— Приятно. — Чух шум от леглото ѝ, може би се обръщаше на другата страна. — Знаеш ли, в тъмното гласът ти ми се струва толкова познат.

Ставаше все по-студено и по-влажно и аз вече не се тревожех за всяка своя дума, когато разговарях с Линди. Един ден след уроците тя ме попита:

— А какво има на петия етаж?

— Ъ? — Бях я чул, но исках да спечеля малко време, за да измисля какво да ѝ отговоря. Не бях се качвал на петия етаж от деня, в който беше дошла. За мен петият етаж означаваше безнадеждност, тъжно виждане през прозореца, четене на „Парижката Света Богородица“ и чувство на самота като това на Квазимодо. Не ми се искаше да се качвам там.

— Петият етаж — повтори Линди. — Ти си на първия, кухнята и всекидневната са на втория, аз съм на третия, а Уил и Магда са на четвъртия. Но когато дойдох тук, забелязах, че етажите са пет.

Но аз вече бях готов.

— О, нищо особено. Стари кашони и вещи.

— О, звучи много интересно. Можем ли да се качим там? — Линди тръгна към стълбите.

— Но там има само разни кутии и сандъци. Откъде този неочакван интерес? Само ще се разкихаш от праха.

— А знаеш ли какво има в тези сандъци? — Когато поклатих глава, тя каза: — Точно това ми е интересно. Възможно е там да има скрито съкровище.

— В Бруклин?

— Е, може би не точно съкровище, а нещо много любопитно, като например стари писма и снимки.

— Искаш да кажеш вехтории.

— Не е нужно да идваш. Мога да разгледам нещата и сама, стига да не са твои лични вещи.

Но аз я придружих. Въпреки че идеята за петия етаж да събуди у мен чувство на страх, което заседна в стомаха ми като парче сурово месо, тръгнах с Линди, защото исках да бъда с нея.

— О, виж, има канапе до прозореца.

— Много е приятно да седиш там и да гледаш хората, които минават долу. Искам да кажа, че сигурно е било приятно на онзи, който е живял някога тук.

Тя седна точно до прозореца, моето място до прозореца. Изведнъж почувствах пристъп на угризение. Тя сигурно ужасно тъгуваше, че не може да излиза навън.

— Напълно си прав. Оттук се вижда цялата улица чак до метрото. Коя е тази станция всъщност?

Но вместо да ѝ отговоря, аз казах:

— Можеш да гледаш как хората отиват на работа с влака и следобед се връщат по домовете си. — Тя ме погледна въпросително и аз добавих: — Не че някога съм правил това.

— А аз бих го правила. Обзалагам се, че са го правили и хората, които са живели на този етаж. Оттук можеш да наблюдаваш целия живот.

Тя се наведе напред, взирайки се към улицата. Аз стоях до нея, загледан в червената плитка върху гърба ѝ, която изглеждаше като златна под слънцето, и луничките върху бялата ѝ кожа. Каква беше тайната на луничките? Наведнъж ли идваха, или една по една?

Най-накрая спрях погледа си върху очите ѝ, светлосиви, обградени от лъскави мигли. Те излъчваха доброта, но можеше ли нечий очи да бъдат достатъчно добри, за да простят моята чудовищност.

— А сандъците? — Аз махнах с ръка към купчините с вехтории в ъгъла.

— О, да, прав си. — Но тя изглеждаше разочарована, че трябва да се откъсне от наблюдателния си пост.

— На прозореца става по-интересно към пет. Когато хората започнат да се прибират от работа. — Тя ме погледна. — Е, може би и аз съм сядал на това място... един-два пъти.

— Разбирам.

Първият кашон, който Линди отвори, беше пълен с книги и макар да имаше стотици книги в библиотеката си, тя се изпълни с трескава възбуда.

— Виж! „Малката принцеса“! Това е любимата ми книга от пети клас! — Приблжих се и надникнах зад гърба ѝ. Винаги съм се чудил как е възможно момичетата да се вълнуват от такива глупави неща?

После Линди изпищя още по-силно. Втурнах се към нея, за да видя дали не се е наранила, но в този момент тя възкликна:

— „Джейн Еър“! Това е най-любимата ми книга!

Спомних си, че четеше точно тази книга първия път, когато я бях видял в огледалото.

— Ти имаш много любими книги. Нямах ли и тази в библиотеката си?

— Имам я, но виж само това издание!

Посегнах към книгата и я взех от ръцете ѝ. Миришеше някак странно, горе-долу като в подземните станции на метрото. Беше издадена през 1943 г. и имаше черно-бели илюстрации, които заемаха целите страници. Отворих я на рисунка, която изобразяваше мъж и жена, прегърнати под едно дърво.

— Никога не съм виждал книга за възрастни с такива рисунки — казах аз. — Страхотна е!

Линди взе книгата обратно.

— Влюбена съм в тази книга. Харесва ми начинът, по който внушава, че понякога двама души са обречени да бъдат заедно и че винаги ще бъдат, дори нещо да ги раздели. Че във всичко това има някаква магия.

Замислих се как бях срещнал Линди на танците, после я бях видял в огледалото и сега тя беше тук. Магия ли беше това? Подобна на тази на Кендра? Или просто късмет? Знаех, че нищо от това не е случайно, но не знаех как ще свърши.

— Вярваш ли в такива неща? — попитах аз. — Искам да кажа във вълшебства?

Лицето ѝ се помрачи, сякаш мислеше за нещо друго.

— Не знам.

Погледнах отново книгата.

— Харесвам тези илюстрации.

— Не смяташ ли, че улавят съвършено духа на книгата?

— Не знам. Никога не съм я чел. Това не е ли някакъв роман за момичета?

— Никога не си го чел? Наистина ли? — Знаех, че ще се стигне до това. — Е, добре, на всяка цена трябва да го прочетеш. Това е най-прекрасната книга на света — любовна история. Четях я всеки път

когато ни спираха тока. Това е съвършената книга за светлината на свещ.

— Спирали са ви тока?

Линди сви рамене.

— Случваха се и такива неща, предполагам по-често, отколкото на други хора. Баща ми просто не успяваше винаги да плати сметката ни за електричество навреме.

Да, защото е бил зает със смъркане и венозни игли. Всеки си има своите приоритети. Замислих се отново колко много си приличахме с Линди. И колко много общи черти имаше между бащите ни — наркотикът на моя баща беше работата.

Отново посегнах към книгата в ръцете ѝ. Знаех, че ще прекарам нощта с нея.

След това отново се заехме със сандъците. Вторият беше пълен с албуми и изрезки, всичките посветени на някоя си актриса на име Ида Дънлийви. Извадих няколко афиша: Ида Дънлийви в ролята на Порция във „Венецианският търговец“. Ида Дънлийви в „Училище за скандали“^[1].

Имаше също и рецензии.

— Чуй това — рече Линди. — Ида Дънлийви ще бъде запомнена като една от големите театрални актриси на своето време.

— Май са сбъркали. Никога не съм чувал за нея. — Погледнах датата на изрезката. 1924 г.

— Виж колко е била хубава. — Линди ми показва друга изрезка, на която имаше снимка на красива тъмнокоса жена в старомодни дрехи.

Следващата изрезка беше от някаква сватба. Текстът гласеше: „Актрисата Ида Дънлийви се омъжва за известния banker Станфорд Уилямс“.

След това на мястото на изрезките, посветени на пиеси и постановки, дойдоха други, в които се съобщаваше за раждането на бебета. Страниците на албумите с изрезките бяха покрити с красив старинен почерк. На няколко места бяха залепени златни детски къдрици.

В една изрезка от 1930 г. пишеше: „Bankerът Станфорд Уилямс слага край на живота си“.

— Той се е самоубил — каза Линди, четейки материала. — Скочил е от прозореца. Бедната Ида.

— Вероятно е бил един от онези хора, които са загубили всичко по време на борсовия крах през 29-а година.

— Смяташ ли, че са живели тук? — Линди опипваше пожълтялата хартия със златист оттенък.

— А може би тук са живели децата и внуците им.

— Толкова е тъжно.

Тя прелисти останалите страници на албума с изрезки. Имаше още няколко статии за Станфорд, снимка на две малки момчета на около три или четири години и след това нищо друго. Линди бутна албума настрани и разрови нещата под него. Извади една дървена кутия, отвори я и махна двата ката копринена хартия под капака, която се разпадна на прах в ръцете ѝ. Най-накрая извади някаква рокля от зелен сатен, чийто цвят беше нещо средно между листата на мента и доларовите банкноти.

— Виж, това е роклята на Ида от снимката. — Линди държеше роклята пред себе си. Изглеждаше ѝ съвсем по мярка.

— Трябва да я пробваш — предложих аз.

— О, никога няма да ми стане. — Но аз забелязах, че тя притискаше роклята до себе си, играейки си с пожълтялата дантела отпред. Няколко мъниста бяха увиснали на кончетата си, но като изключим това, всичко си ѝ беше съвсем наред.

— Пробвай я — настоях аз. — Слез долу, ако се притесняваш от мен.

— Не, не е това. — Но Линди вдигна роклята високо и се завъртя с нея игриво. След това изтича надолу по стълбите.

Аз тръгнах към сандъка. Искях да намеря нещо много любопитно, което да ѝ покажа, когато се върне. Натъкнах се на някаква кутия с шапки, в която имаше цилиндър. Пробвах го, но той непрекъснато се изхлузваше от животинската ми глава. Скрих го зад канапетото. Намерих също чифт ръкавици и вечерен шал. Ръкавиците ми станаха с известно усилие. Станфорд навярно бе имал големи ръце. Отворих друг сандък, в който имаше стар грамофон „Виктрола“ и няколко плочи. Тъкмо се канех да ги извадя, когато Линди се върна.

Бях прав за роклята. Прилепваше по тялото ѝ, сякаш беше шита по него — нейното тяло, което не смятах за нещо особено, защото до

този момент винаги го беше крила под разни пуловери и провиснали джинси. Но сега, когато сатенът и дантелите подчертаваха всяка нейна извивка, не можех да откъсна поглед от нея. А очите ѝ, които винаги бях мислил, че са сиви, сега бяха със същия зелен цвят като този на роклята. Дали защото напоследък около мен нямаше много момичета, но тя изглеждаше наистина страхотно. Някаква метаморфоза ли беше станала с нея, също както и с мен? Или винаги си е била такава и аз просто не съм я забелязвал?

— Разпусни си плитката — казах аз, преди да се замисля какво правя. Бяха ли я стреснали думите ми?

Тя направи физиономия, но се подчини, разпускайки косите си, които се разпиляха по раменете ѝ като огнен водопад.

Аз я гледах смаяно.

— Боже! Ти си красива, Линди — прошепнах аз.

Тя се засмя.

— Да бе. Мислиш си така, само защото... — Тя се прекъсна.

— Защото съм грозен? — завърших вместо нея.

— Не исках да кажа това. — Но лицето ѝ беше пламнало.

— Не се притеснявай, че ще нараниш чувствата ми. И сам знам, че съм грозен. Бих ли могъл да пропусна да забележа това?

— Но аз наистина няхах предвид това. Исках да кажа, че ме мислиш за красива само защото не познаваш други действително красиви момичета.

— Ти си красива — повторих аз, представяйки си какво би било да я докосна, да прокарам ръце по гладкия студен сатен и да усетя топлината на тялото ѝ.

Трябваше да спра да мисля за това. Трябваше да се владее. Ако разбереше колко много я желая, това можеше да я ужаси. Подадох ѝ огледало — всъщност моето огледало. И докато тя се оглеждаше в него, аз тайно се любувах на начина, по който червените ѝ коси се виеха по раменете ѝ. Беше си сложила и грим, черешово червило и розов руж. Никога не я бях виждал така преди. Но, разбира се, си казах, че го е направила заради роклята, а не заради мен.

— Видях стар грамофон в един от сандъците — подхвърлих аз. — Трябва да видим дали работи.

— О, страхотно! — Тя запляска с ръце.

Показах ѝ старата „Виктрола“, която се навиваше с лостче. На нея имаше малка винилова плоча, на която пишеше „Синият Дунав“.

— Мисля, че това се поставя така. — Сложих игличката върху плочата. — След това завъртаме лостчето. — Но не последва никакъв звук.

Линди изглеждаше разочарована, но след това се засмя:

— Аз и без това не знам как се танцува валс.

— Аз пък знам. Приятелят ми... — Прекъснах се. Щях да ѝ кажа, че навремето, когато бяхме на единайсет, приятелят ми Трей ме беше влачил на някакви уроци по танци, на които ходеше в техния местен клуб по настояване на майка му. Но се въздържах. — Гледах веднъж уроци по класически танци по телевизията. Лесно е. Ще ти покажа.

— Лесно е за теб.

— И за теб ще е лесно. — Извадих ръкавиците и шала от сандъка. Копнеех да я докосна, но не исках да я изпълня с отвращение с моите животински лапи. Протегнах ръката си в ръкавица към нея.

— Мога ли да получа този танц?

Тя сви рамене.

— Аз какво трябва да правя?

— Хвани ръката ми.

Линди го направи. Аз обаче стоях като окаменял.

— А другата ръка? — подкани ме тя.

— Ъ-ъ, върху рамото ми. А моята... — Плъзнах ръката си върху кръста ѝ, гледайки в това време през прозореца. — Просто прави онова, което правя аз. — Показах ѝ простите стъпки на валса. — Напред, настрани, към мен.

Тя опита и не се получи.

— Ето така.

Дръпнах я по-близо, отколкото трябваше, така че единият ѝ крак се долепи до моя. Почувствах всеки нерв, всеки мускул в тялото ми да се напрягат и се надявах, че няма да усети ускорения ритъм на сърцето ми. Продължих да я водя и след още няколко опита тя хвана стъпките.

— Но няма музика — рече Линди.

— Напротив, има.

Започнах да тананикам „Синият Дунав“ и се понесох с нея в свободното пространство, отдалечавайки се от сандъците. Телата ни

бяха леко притиснати в танца, дори малко повече, отколкото трябваше. Но аз нямах нищо против. Усещах парфюма ѝ и уханието му, заедно с мелодията, която тананиках, ме накараха да се почувствам леко замаян. Въпреки това продължих да се плъзгам с нея в широк кръг, както ни беше учил учителят по танци. Не исках това да свършва, но скоро установих, че повтарям отново и отново един и същи мотив и трябваше да спра.

— Ти танцуваш божествено, моя малка Ида! — казах аз.

Господи какъв кретен бях!

Тя прихна и пусна ръката ми, но не се отдръпна от мен.

— Никога не съм познавала някой като теб, Ейдриън.

— Хм. Обзалагам се, че е така.

— Не, искам да кажа, че никога не съм имала приятел като теб.

Приятел. Тя каза *приятел*, което беше по-добре от думите, които използваше преди. *Похитител. Тъмничар.* Но това не беше достатъчно. Аз исках повече и не само заради магията. Аз исках всичко! Безпокоеше ли ме фактът, че единствената причина, поради която не се целувахме, единствената причина, поради която тя не ме желаше, беше видът ми? Определено. Но може би ако положех усилия, тя щеше да превъзмогне това препятствие и щеше да види истинската ми същност. Макар самият аз да не знаех вече каква е истинската ми същност. Бях преживял пълна трансформация — не само тялото, но и душата ми.

— Аз те ненавиждах заради това, че насила ме принуди да дойда тук — продължи Линди.

— Знам. Но аз нямах избор, Линди. Не можех повече да бъда сам. Това беше единственият начин да...

— Смяташ, че не разбирам това? Представям си колко си бил самотен. Знам това много добре.

— Наистина ли?

Тя кимна. Макар това да не ме зарадва особено. Копнеех да я пусна да си върви и тя да каже: „Не. Ще остана. Не защото ме принуждаваш и не защото те съжалявам, а защото просто искам да бъда с теб“. Но знаех, че това беше невъзможно. Учудвах се, че не ме моли да я пусна да си върви. Възможно ли беше вече да не го желае? Възможно ли беше да е щастлива тук? Не смеех да се надявам. Но

въпреки това усещах парфюма ѝ — парфюма, който не си беше слагала никога досега. Може би...

— Ейдриън, защо си... такъв?

— Какъв?

— ... Не, нищо. — Тя се извърна. — Извинявай. Спомних си моята измислена история, която трябваше да ми служи като прикритие.

— Винаги съм бил такъв. Много ли ужасно изглеждам?

Известно време тя не каза нищо, не ме погледна. За момент ми се стори, че и двамата сме забравили да дишаме и че всичко е изгубено. Изгубено!

Но най-накрая Линди каза:

— Не.

Отново си поехме дъх.

— Външността ти не означава нищо за мен — продължи тя. — Свикнах с нея. Ти беше много добър с мен, Ейдриън.

Кимнах.

— Аз съм ти приятел.

Останахме там до късно следобед и не учихме нищо.

— Ще помоля Уил да започнем по-късно — казах на Линди. — Той ще ме послуша.

Към края на деня Линди съблече зелената рокля, сгъна я и я прибра обратно в кутията. Но същата нощ аз се промъкнах тайно горе под сиянието на луната, взех роклята и я скрих под възглавницата си. Ясно долавях лекото ухание на парфюма ѝ и си спомних, че някъде бях чел, че обонянието е най-силно свързано с паметта от всичките сетива. Спах с роклята до лицето си и сънувах, че я държа в прегръдките и че тя ме желае. Колкото и невъзможно да беше това. Тя каза, че аз съм неин приятел.

Но на следващата сутрин, когато Линди слезе за закуска, косата ѝ беше разпусната и блестеше на слънцето. Отново долових парфюма.

И малко по малко надеждата започна да се прокрадва в ума ми.

[1] Пиеса от английския драматург от ирландски произход Ричард Шеридан (1751 — 1816). — Б.пр. ↑

Стаята на Линди беше два етажа над моята. Нямах покой, знаейки, че тя е там горе, спяща, сама. През нощта ми се струваше, че усещам тялото ѝ да се вмъква при мен под хладните бели завивки. Искях да опозная всяка златна луничка по кожата ѝ. Но ме гнетеше безпокойство. Копнеех за нея, докато се въртах в леглото, представяйки си как тя лежи в своето. Заспах с мисълта за нея и се събудих, прогизнал в пот, одеялото се беше усукало около краката ми. Видях в ума си как я притискам силно до себе си и как тя ме обгръща. Искях да я докосна. Бях забелязал нейната мекота в деня, в който пробва роклята. Някак си знаех, че е достатъчно нежна, за да изкупи моята грубост.

— Бих искала да можехме да ходим на училище заедно — рече Линди един ден след края на уроците. — Имам предвид, че би било хубаво, ако можеше да учиш в моето училище, моето предишно училище.

По думите ѝ можеше да се заключи, че тя все още желае да си отиде, но би искала и аз да бъда с нея.

— Щеше ли да ми хареса?

Беше късен следобед. Бях отворил капаците на прозорците, светлината струеше в косите ѝ и те грееха като златни. Толкова исках да ги докосна, но не намерих смелост.

— Вероятно не. Всички там са богати и самовлюбени. Самата аз нямах място сред тях.

Но аз имах своето място сред тях. И това сега ме изуми.

— Какво биха казали приятелите ти, ако видеха някой като мен?

— Аз нямах приятели. — Тя се усмихна. — Но предполагам, че някои родители от Училищното настоятелство не биха погледнали на теб с добро око.

Засмях се на шегата ѝ. Аз, разбира се, се досещах за какво говореше тя. Ставаше дума за онези маниакални родители, които

посещаваха всички събрания на Училищното настоятелство и постоянно се оплакваха от разни неща. Те несъмнено нямаше да бъдат особено благосклонни към мен.

Помогнах на Линди да събере книгите си.

— „Не искам никакви чудовища в училището, в което учи детето ми!“ Това биха казали те. „Плащам добри пари за това училище. Не можете да допускате тук всякаква паплач.“

Линди се засмя.

— Именно.

Тя остави книгите си на масата и тръгна към зимната градина. Това се беше превърнало в нещо като наш ритуал. След края на уроците обядвахме и после четяхме и обсъждахме прочетеното — домашни занимания за хора, които никога не напускаха дома си. След това се разхождахме в градината и тя понякога ми помагаше в поливането и другата работа.

— Можем да учим и тук сега, когато е по-хладно — предложих аз.

— Би било хубаво.

— Искаш ли още цветя? — питах я аз всеки ден. Когато розите в стаята ѝ повехнеха, аз ѝ откъсвах нови. Това беше единственият дар, който можех да ѝ дам, и единственото нещо, което тя приемаше от мен. Бях ѝ предлагал и други подаръци, но винаги ми отказваше.

— Да. Ако няма да ти липсват.

— Ще ми липсват. Но в същото време съм щастлив, че мога да ги дам на теб, Линди. Щастлив съм, че има някой, на когото мога да ги дам.

Тя се усмихна.

— Разбирам те, Ейдриън. — Спряхме се за момент пред една бяла чайна роза. — Знам какво е да си самотен. Била съм самотна през целия си живот, докато... — Тя замълча.

— Докато какво? — попитах аз.

— Нищо. Забравих какво исках да кажа.

Усмихнах се.

— Добре. Какъв цвят да бъдат този път? Мисля, че последния път бяха червени, но те не траят много дълго, нали?

Тя се наведе напред, докосвайки леко една бяла роза.

— Знаеш ли, навремето бях страшно увлечена по едно момче в училище.

— Наистина? — Думите ѝ се забиха в ума ми като ледени остриета и се запитах дали Линди говореше за някого, когото познавах. — Какъв беше той?

— Съвършен. — Тя се засмя. — Типичното момче, в което можеш да се влюбиш. Красив, популярен... Мислех си, че е и умен, но може би само така ми се е искало. Тревожеше ме фактът, че мога да харесвам някого само заради външността му. Знаеш какво имам предвид.

Извърнах глава, за да не виждам животинската си ръка върху стъблата на розите. Красотата на цветята и спомените ѝ за това съвършено момче ме караха да се чувствам особено отблъскващ в този момент.

— Но е странно все пак — продължи Линди. — Хората отдават толкова голямо значение на външността, а след известно време, когато свикнат с някого, тези неща престават да бъдат толкова важни, не е ли така? Просто приемаш нещата такива, каквито са.

— Мислиш ли? — Приблжих се леко към нея, представяйки си какво би било чувството да проследя очертанието на ухото ѝ с животинския си пръст, да вдишам уханието на косата ѝ. — И как се казваше това момче?

— Кайл. Кайл Кингсбъри. Забележително име, нали? Баща му е водещ в една от популярните телевизии. Понякога го гледах на екрана и си мислех за Кайл. Те толкова много си приличат.

Скръстих ръце на гърдите си, за да прикрия онова, което чувствах.

— Значи си харесвала този Кайл заради невероятната му външност, богатия му баща и забележителното му име?

Тя се засмя, сякаш осъзнавайки колко плиткоумно би било това.

— Е, не само заради това. Той беше толкова самоуверен и дързък, тоест всичко онова, което аз не съм. Но, разбира се, дори не подозираше за моето съществуване. С изключение на един-единствен случай... Но това е много глупаво.

— Не, разкажи ми — подканих я аз, макар да знаех какво ще чуя.

— Късах билетите на една танцова забава. Мразех да върша това, защото се чувствах глупава и бедна, но тези неща... се насърчават от

училищното ръководство, когато си на стипендия. Но както и да е, той беше там с приятелката си — едно отвратително зло момиче на име Слоун Хейгън. Помня, че той носеше една разкошна бяла роза за корсажа на роклята ѝ. — Тя докосна розите пред себе си. — Слоун му вдигна скандал, че не ѝ е донесъл орхидея и че розата не е достатъчно престижна. Тогава си помислих, че ако мога да получа такава роза от момче като Кайл Кингсбъри, бих била безкрайно щастлива завинаги. И докато тази мисъл още се въртеше в главата ми, той се приближи към мен и ми я подаде.

— Наистина ли? — Всеки момент щях да се задавя от вълнение.

Тя кимна.

— Предполагам, за него това не е било кой знае какво, но аз никога преди това не бях получавала цвете. Никога. През цялата нощ я гледах, любувах се на чашката ѝ, която се полюшваше леко като някаква мъничка ръка. Тя имаше дори малка капсула с вода, за да живее по-дълго. А уханието ѝ! Докато пътувах с метрото, ароматът ѝ ме беше обгърнал като облак, а когато се прибрах вкъщи, я сложих между страниците на една книга, за да я имам завинаги.

— И все още ли я пазиш?

Линди отново кимна.

— Горе е, в една книга. Взех я, когато тръгнах за тук. Онзи понеделник исках да намеря Кайл и да му благодаря още веднъж за нея, но той не дойде на училище. Беше се разболял през уикенда и не се появи повече до края на годината. После чух, че бил отишъл да учи в някакъв пансион. Не го видях никога повече.

Тя изглеждаше толкова тъжна и си помислих как бих се изсмял в лицето ѝ, ако беше дошла тогава при мен, за да ми благодари за онази стара счупена роза. За пръв път бях доволен, че не бях отишъл на училище през онзи понеделник. Кендра я беше предпазила от мен.

— Да откъснем ли няколко сега? — попитах аз.

— Аз обичам розите, които ми даваш, Ейдриън.

— Честно?

— Никога не съм имала красиви неща — отговори тя, кимвайки.

— Но ми е мъчно да гледам как умират. Жълтите рози живеят най-дълго, но пак времето, което имат, е прекалено кратко.

— Точно затова построих тази зимна градина. За да мога да им се радвам през цялата година. Тук никога не е зима, въпреки че скоро

земята ще бъде отрупана със сняг.

— Но аз обичам зимата. Вече е почти Коледа. Понякога ми е мъчно, че няма да мога да изляза навън, за да докосна снега.

— Съжалявам, Линди. Бих искал да мога да ти дам всичко, което искаш.

И това беше самата истина. Бях положил толкова усилия да направя нещата свършени за нея, носех ѝ рози, четях поезия. Някогашният Кайл Кингсбъри можеше да я накара да го обикне с ослепителната си външност. Ако беше затворена тук с него, щеше да бъде щастлива. Но докато беше с мен, мислеше за него. И въпреки това аз не желяех да бъда предишният човек, с всичките последствия от това, дори и да можех. Не исках да живея като баща си, който нямаше нищо друго в живота си, освен представителния си вид и парите. И поради това беше нещастен, без дори да знае защо.

Ако Кендра не ме беше омагьосала, никога нямаше да разбера какво пропусках в живота си.

Сега поне знаех. Дори да останех звяр завинаги, пак щеше да бъде по-добре, отколкото преди.

Извадих ножица от джоба си, избрах най-свършената от белите рози и ѝ я подадох. Копнеех да ѝ дам всичко, дори и свободата ѝ.

Обичам те, помислих си аз.

Но не го изрекох. Не се боях, че ще се изсмее в лицето ми. Тя беше прекалено благородна, за да го направи. По-скоро се страхувах, че няма да ми отвърне със същото.

— Тя никога няма да ме обикне — казах на Уил по-късно в стаята му.

— Защо мислиш така? Всичко вървеше толкова добре. Учебните ни занимания преминават чудесно и аз усетих химията между вас.

— Това е защото сме имали час по химия. Но тя не ме желае. Тя иска нормално момче, с което може да отиде на дълга разходка в снега. Някой, с когото да излезе от тази къща. Аз съм чудовище. А тя иска човешко същество.

Уил потупа Пилот по врата и му прошепна нещо. Кучето се приближи към мен.

— Ейдриън — каза Уил, — мога да те уверя, че си повече човек от много други хора. Ти се промени толкова много.

— Но не и достатъчно. Аз не изглеждам като човек. Ако изляза навън, хората ще се разпищят още щом ме зърнат. Външността означава много за повечето хора. Така стоят нещата в този свят.

— Не и в моя свят.

Погалих Пилот по главата.

— Аз харесвам твоя свят, Уил, но той не е особено населен. Смятам да я пусна на свобода.

— И си убеден, че тя иска това.

— Убеден съм, че никога няма да ме обикне и...

— Какво?

— Знаеш ли какво е да копнееш да докоснеш някого с цялото си сърце и да не можеш да го направиш? Щом никога няма да ме обикне, не бих искал да продължавам да се измъчвам.

Уил въздъхна.

— Кога ще й кажеш?

— Не знам. — Гърлото ми се беше стегнало до болка, когато произнесох тези две думи. Би било нечестно да искам от нея да ме посещава понякога. Тя може би щеше да го прави само от съжаление. Аз бях имал моя шанс да я накарам да ме обикне и се бях провалил. — Но ще бъде скоро.

— Ще я пусна да си отиде — казах на Кендра в огледалото.

— Какво? Да не си полудял?

— Не. Просто ще я оставя да си отиде.

— Но защо?

— Не е честно да я държа тук като моя пленница. Тя не е направила нищо лошо. И трябва да има свободата да постъпва както намери за добре, да разполага с живота си и да се разхожда когато поиска в глупавия гаден сняг. — Мислех си за плаката, който бях видял в стаята на едно познато момиче — картина на пеперуда, под която пишеше: „Ако обичаш нещо, пусни го на свобода“. Не е нужно да казвам, че някога това ми се беше сторило супер тъпо.

— Сняг? — рече Кендра. — Махни зимната градина и ще има сняг.

— Да. Но на нея ѝ липсва, че не може да излиза навън в истинския свят.

— Това е твоят живот, Кайл. И той е по-важен от...

— Не Кайл, а Ейдриън. И нищо не е по-важно за мен от онова, което иска тя. Ще го направя днес на вечеря.

Кендра изглеждаше угрижена.

— Това означава, че вероятно никога няма да можеш да развалиш магията.

— Знам. Никога няма да мога да я разваля и без това.

Тази вечер отделих време да вчеша косата си и да се измия за вечеря. Чух Магда да ме вика, но въпреки това продължих да се размотавам. Не исках да слизам, защото това можеше да бъде последната ни вечеря заедно. Надявах се Линди да пожелае да прекара тук нощта и да си тръгне чак на сутринта. Или може би дори да остане още няколко дни, докато приготви нещата си — книгите, дрехите и парфюмите, които ѝ бях купил. Какво щях да правя, ако заминеше без тях? Само щяха да ми напомнят за нея, сякаш щеше да е мъртва.

Аз, разбира се, таях плаха надежда, че тя ще каже „О, не, Ейдриън, никога не бих те напуснала. Обичам те прекалено много. Но е толкова мило и благородно от твоя страна да ми позволиш да си отида, че бих искала да те целуна“. И после тя щеше да ме целуне, магията щеше да бъде развалена и щях да я имам завинаги.

Но всичко това едва ли щеше да се сбъдне.

— Ейдриън! — Магда чукаше на вратата. Бях закъснял вече с цели пет минути за вечеря.

— Влез.

Тя се втурна в стаята ми.

— Ейдриън. Аз имам идея.

Опитах се да се усмихна.

— Ти не нужно да пускаш мис Линди да си отива. Аз мисли как може ти да я оставиш да бъде по-свободна. Може би трябва да дадеш всичко, което тя иска.

— Но аз не мога да излизам навън с нея. — Спомних си момичето на празника на Хелоуин. — Това е просто невъзможно.

— Не и тук — каза тя. — Но чуй. Аз измислила начин.

— Магда, недей...

— Ти я обичаш, нали?

— Да, но какво от това?

— Това момиче също има нужда от обич. Аз вижда това. — Тя ми даде знак да седна на стола до вратата. — Чуй ме поне веднъж.

Два дни по-късно, в четири часа през нощта, аз чаках на долния етаж, докато Магда събуди Линди и я изпрати при мен. Навън беше тъмно и аз се вирах с празен поглед през прозореца в пустите улици. Градът, който никога не спеше, беше потънал в дълбок сън. През нощта беше валило малко и по тротоарите все още нямаше следи от стъпки. Дори боклукчийските камиони все още не бяха тръгнали.

— Къде отиваме? — попита Линди, когато слезе долу.

— Имаш ли ми доверие? — Затаих дъх в очакване на отговора ѝ. Тя имаше всички основания да не ми вярва. Аз бях нейният похитител, нейният тъмничар и въпреки това по-скоро бих умрял, отколкото да допусна и косъм да падне от главата ѝ. Надявах се да го знае след петте месеца, през които бе живяла с мен.

— Да — рече Линди, изненадана не по-малко от мен от собствените си думи.

— Отиваме на едно страхотно място. Мисля, че ще ти хареса.

— Трябва ли да си приготвя някакъв багаж?

— Взел съм всичко, което ще ти бъде нужно.

Уил пристигна и аз поведох Линди към обезопасения вход на сградата. Държах я за китката, но без да прилагам сила. Ако побегнеше, нямаше да я спра.

Но тя не побягна. Искрено се надявах, че това беше продиктувано от собственото ѝ желание да остане с мен, но може би тя просто не знаеше дали няма да я задържа. Поведох я към лимузината, която чакаше наблизко.

Заслугата за нея беше, разбира се, на баща ми. След като разговарях с Магда, му се обадох в работата. Изгубих известно време заради телефонната система на студиото, но най-накрая чух небезизвестния глас, пълен с бащинска загриженост.

— Кайл, след малко излизам в ефир. — Беше пет без петнайсет.

— Няма да ти отнема много време. Нуждая се от помощта ти. Дължиш ми го!

— Аз ти дължа нещо?

— Чу ме много добре. Държиш ме заключен в Бруклин повече от година, но аз не се оплаках. Не отидох във „Фокс Нюз“, за да разкажа историята за чудовищния син на Роб Кингсбъри. Трябва да признаеш, че си ми длъжник.

— Какво искаш, Кайл?

Обясних му. Когато свърших, той каза:

— Искаш да кажеш, че при теб живее момиче?

— Без да имам сексуални отношения с нея, ако това имаш предвид.

— Мисли за възможните последствия, Кайл.

Знаеш ли, татко, в момента, в който ме заряза под грижите на една случайна прислужница, ти се лиши от правото да контролираш поведението ми.

Но аз не му казах това, защото все пак очаквах да получа нещо от него.

— Добре, татко. Аз не й причинявам нищо. Знам, че ти не по-малко от мен би искал да се отърва от това проклятие. — Опитах се да си представя какво би казал Уил в тази ситуация. Той беше толкова умен. — Затова е наистина важно да ми помогнеш сега. Колкото по-бързо се измъкна от това положение, толкова по-малък е шансът някой да научи.

Съзнателно представих нещата така, за да изглежда, че правя това в негов интерес.

— Добре — каза баща ми. — Ще видя какво мога да направя. А сега трябва да изляза в ефир.

И той действително се погрижи за повечето неща — за избора на мястото, за превоза и така нататък. За всичко, с изключение на човек, който да гледа розите ми. Това беше моя грижа. Сега наблюдавах как главата на Линди клюма близо до рамото ми, докато лимузината пътуваше по Манхатънския мост. Чувствах се като човек, на когото са хвърлили въже, докато стои на ръба на скала. Имаше шанс планът да проработи, но ако не се получи, щях да се сгромолясам долу, при това тежко. Макар Линди да спеше, аз не можех да се унеса. Гледах първите коли, които се движеха по улиците и чезнещите светлини на града. Не беше студено. До обяд лекият сняг щеше да се превърне в кална киша, но скоро щеше да застудее, а идваше и Коледа, която очаквах с нетърпение заедно с още много други неща. Магда и Уил

спяха на отсрещната седалка. Шофьорът без малко не припадна, когато видя Пилот. „Той е куче водач“, беше обяснил Уил. „Означава ли това, че няма да се изака в колата?“ — попита шофьорът и аз едва сдържах смеха си. Бях се облякъл отново като бедуин, но сега, когато между мен и шофьора имаше преграда, свалих маскировката си. Погалих косата на Линди.

— Ще ми кажеш ли сега къде отиваме? — попита тя, когато излязохме от тунела „Холанд“.

Зяпнах я, сепнат.

— Не знаех, че си будна. — Отдръпнах ръката си от косата ѝ.

— Няма нищо. Беше ми приятно.

Знае ли тя, че я обичам?

— Виждала ли си някога изгрева? — Посочих на изток, където няколко червени ивици пълзяха бавно по сградите.

— Красиво е — отвърна тя. — Напускаме града?

— Да. — *Да, любима.*

— Сигурно няма да ми повярваш, но никога не съм излизала извън града.

Тя не попита повече къде отиваме. Вместо това се сви на възглавницата, която бях взел за нея, и отново заспа. Наблюдавах я в бледата светлина. Пътувахме бавно на север, но въпреки това Линди нямаше да скочи от колата. Тя не искаше да бъде другаде. Когато навлязохме в моста „Джордж Вашингтон“, и аз самият заспах.

Когато се събудих отново, беше почти девет и се намирахме на Северната магистрала. В далечината се мержелееха покрити със сняг планини. Линди гледаше през прозореца.

— Съжалявам, че не можем да спрем за закуска — казах аз. — Но това може да предизвика паника. Магда обаче носи хляб и някои други неща за ядене.

Линди поклати глава.

— Погледни хълмовете в далечината. Също като в онзи филм... „Звукът на музиката“^[1].

— Това всъщност са планини и ние пътуваме именно към тях.

— Наистина ли? Още ли сме в Съединените щати?

Засмях се.

— Все още сме в щата Ню Йорк, колкото и да е невероятно. Отиваме да видим снега, Линди, истински сняг, а не онази сивкава

киша по градските улици. И там, където отиваме, ще можем да излизаме навън и да се търкаляме в снега колкото си искаме.

Тя не отговори, а продължи да се взира в далечните планини. От време на време виждахме някоя къща в полето с по някой кон или няколко крави.

— Живеят ли там хора? — попита Линди след малко.

— Разбира се.

— О! Сигурно са много щастливи, че живеят на такова място и могат да се разхождат на воля.

Внезапно ме обзе угризение заради това, че я бях държал затворена през всичките тези месеци. Но сега щях да ѝ се реванширам.

— Ще бъде страхотно, Линди.

Час по-късно се отклонихме от Шосе 9 и спряхме пред една къща — най-добрата в околността според мен — заобиколена от отрупани със сняг борове.

— Това е.

— Какво?

— Това е мястото, където ще отседнем.

Линди зяпна от изненада, докато се взираше в покрития със сняг покрив и червените капаци на прозорците. Зад къщата имаше хълм, за който знаех, че се спуска към замръзнало езеро.

— И това е твое! — възкликна тя. — Цялото това имение?

— Всъщност е на баща ми. Идвали сме тук само няколко пъти, когато бях малък. Това беше преди да започне да се държи така, сякаш ще бъде свален от ефир, ако отсъства дори и един ден от работа. След това започнах да идвам тук с приятели да караме ски през коледната ваканция.

Изведнъж замълчах, стъписан от факта, че неволно се бях издал. Чудовищата не карат ски. Чудовищата нямат приятели. Или ако имаха, това повдигаше определени въпроси, при това много. Беше странно, защото се чувствах така, сякаш можех да ѝ кажа абсолютно всичко. Можех да ѝ кажа неща, които не бях признавал пред никого друго, дори и пред себе си. Но въпреки това предпочетох да замълча.

Но Линди като че ли не забеляза нищо. Тя вече беше изскочила от колата и тичаше по наскоро изчистената от снега пътека по розовия си халат и пухкавите си пантофки.

— О, как е възможно някой да не идва тук... В тази страна на чудесата!

Засмян, аз слязох несръчно от колата, изпреварвайки Магда и Уил. Пилот изглеждаше уплашен и като че ли му се искаше да тича и да лае срещу всички снежни преспи.

— Линди, не можеш да излизаш навън по халат — извиках аз. — Студено е.

— Не е студено.

— Затоплена си от колата. Навън е под нула градуса.

— Наистина? — Тя се завъртя на пръсти, розова точица върху белотата на снега. — Значи не е добра идея да се потъркаляме в този прекрасен пухкав сняг.

— Изобщо не е добра идея. — Тръгнах с тежки стъпки към нея. Не беше студено. Гъстата ми козина ме топлеше. — Прекрасният пухкав сняг скоро може да стане студен и мокър и ако се разболееш, няма да можем да излизаме навън. — *Но аз мога да те стопля.* — Взел съм подходящи дрехи.

— Какви например?

— Например наполеонки — пошегувах се аз.

В този момент видях шофьора да изважда куфарите от багажника и дръпнах бедуинския шал над главата си. Посочих червения куфар.

— Този е твойт. Ще го отнеса в стаята ти.

— Толкова е голям. Колко време ще останем тук?

— Ако искаш, цялата зима. Ние не ходим на работа, нито на училище. Това е място за летни почивки. Някои хора идват тук да карат ски през уикендите, но през останалото време не можеш да видиш жив човек наоколо. Затова и мога да излизам спокойно навън. Тук съм в безопасност.

Линди се вгледа в мен за момент, сякаш почти беше забравила с кого е. Възможно ли беше наистина да е така? Сетне тя отново започна да се върти в кръг.

— О, Ейдриън! Цялата зима. Виж ледените висулки по дърветата! Те са като скъпоценни камъни. — Тя се спря, взе шепа сняг, направи снежна топка и ме замери с нея.

— Внимавай! Не започвай война със снежни топки, която не можеш да спечелиш — предупредих я аз.

— О, мога!

— Така както си по халат?

— Предизвикваш ли ме?

— Сега не е време за предизвикателства — рече Уил, който вървеше след Пилот към къщата. — Първо да приберем куфарите, да облечем някакви прилични дрехи и да закусваме.

Аз взех куфара на Линди.

„Прилични дрехи“, каза тя само с устни, имитирайки Уил.

„Наполеонки“, отвърнах аз по същия начин и двамата прихнахме.

Баща ми беше подготвил всичко, каквото поисках. Къщата беше чиста, дървото блестеше и въздухът ухаеше на свежо. В камината гореше огън.

— Толкова е топло! — каза Линди.

— Значи все пак ти е било студено навън, госпожице — пошегувах се аз.

Занесох куфара в стаята ѝ, която отново я накара да се разпищи и да заподскача от радост, защото тя си имаше собствена камина, ръчно тъкан юрган и широк еркереен прозорец, който гледаше надолу към езерото.

— Толкова красиво, а наоколо не живее абсолютно никой. Не видях жива душа през последния половин час, докато пътувахме.

— Хм. — Чудех се какво ли означава това. Дали тя не търсеше някакъв начин да избяга.

И сякаш отговаряйки на неизречения ми въпрос, Линди каза:

— Бих могла да бъда щастлива тук завинаги.

— Аз *искам* да си щастлива.

След закуска облякохме якета и ботуши и излязохме навън.

— Казах на Уил, че ще учим главно през уикендите — рекох аз. — Защото ако някой идва изобщо тук, това е тогава. А сега готова ли си все още за един хубав бой със снежни топки?

— Да. Но може ли преди това да направим нещо друго?

— Каквото кажеш. Аз съм на твоите услуги.

— Никога не съм правила снежен човек. Можеш ли да ми покажеш как става?

— Мина доста време, откакто съм правил за последен път. — Кое то си беше самата истина. Смътно си спомнях, че може би някога съм имал приятели, с които сме правили снежен човек. Ако изобщо

бях имал приятели. — Най-напред оформяш малка снежна топка и тук идва трудната част — ти не хвърляш тази топка по мен!

— Добре. — Тя направи снежна топка с ръкавиците си. — Опа! — И ме удари с нея по главата.

— Казах ти, че това е трудната част.

— Беше прав. Ще опитам пак. — Тя започна да прави нова топка. И отново ме замери с нея. — Извинявай!

— О, това е вече обявяване на война. — Грабнах шепа сняг от земята. Не ми трябваха ръкавици, защото лапите ми бяха свършени за правене на снежни топки. — Аз съм световен шампион по бой със снежни топки. — Хвърлих една по нея.

Нещата прераснаха в ожесточена война със снежни топки, която между другото спечелих. Най-накрая Линди направи една снежна топка и ми я подаде, за да се заемем със снежния човек.

— Много добре — рекох аз. — Преди края на зимата ще бъдем вече опитни майстори на ледени скулптури.

Но онова, което исках да ѝ кажа, беше: *Обичам те*.

— Сега започни да я търкаляш по земята, за да стане по-голяма — напътствах я аз. — Това ще бъде основата на нашия снежен човек.

Линди се зае със задачата. Лицето ѝ беше пламнало и зелените ѝ очи сияеха, подчертавайки цвета на яркозеленото яке, което бях избрал за нея.

— Нещо такова?

— Да. Само че трябва да сменяш непрекъснато посоката. Иначе топката ти ще заприлича на руло.

Тя се подчини и започна да търкаля топката насам-натам. След нея оставаше само лека следа в дълбокия до коляно сняг. Когато снежната топка нарасна, аз се присъединих към нея и започнахме да бутаме рамо до рамо.

— Добър тандем сме — отбеляза тя.

— Да — потвърдих аз, усмихнат.

Сменяхме посоката едновременно с учудващ синхрон, докато най-накрая основната топка беше достатъчно голяма.

— Средната топка е най-сложна — казах ѝ аз. — Тя трябва да е голяма, но не и прекалено голяма, така че да не можеш да я качиш върху първата.

Направихме съвършения снежен човек, а след това и снежна жена, защото никой на света не трябваше да бъде сам. Отидохме при Магда за морков и другите необходими неща и след като сложи носа на снежния човек, Линди каза:

— Ейдриън?

— Да?

— Благодаря ти, че ме доведе тук.

— Това беше най-малкото, което можех да направя.

Но всъщност исках да ѝ кажа: *Остани. Ти не си моя пленница. Можеш да си тръгнеш винаги когато поискаш, но остани. Защото те обичам.*

Тази нощ се прибрах в стаята си, без да заключа входната врата. Не казах това на Линди, но тя можеше да го открие и сама. Легнах си рано. И докато лежах в леглото, чувах стъпките ѝ, знаейки, че ако се приближеше към вратата и я отвореше, нямаше да я последвам. Ако някога бъдеше моя, това щеше да бъде по нейна воля, а не защото аз съм я принудил. Останах до късно буден, гледайки как електронният часовник отброява минутите. Стана дванайсет, след това един. Стъпките вече не се чуваха. В два се промъкнах безшумно като животно в коридора и тръгнах към стаята ѝ. Завъртях леко дръжката на вратата. Нямах никакво оправдание, ако ме хванеше в този момент.

Вратата ѝ имаше ключалка и аз очаквах да я намеря заключена. В началото в Бруклин Линди демонстративно се заключваше, в случай че вляза с намерението да направя „нещо отвратително с нея“, както се изразяваше тя. После престанах да чувам шумното превъртане на ключа, но въпреки това предполагах, че вратата ще бъде заключена.

Но грешах. Ключалката не ме спря и в този момент ми примая, защото знаех, че ако вратата е отворена, това би трябвало да означава, че нея я няма. Вероятно се беше измъкнала, докато съм бил задрямал за кратко. Ако отворех вратата, щях да откроя нещо, което вече знаех — че си е отишла. С живота ми беше свършено.

Пристъпих вътре и в тишината на тази затрупана със сняг земя, където нямаше никакви човешки същества на цели мили разстояние, чух дишане, тихо като самия сняг. Това беше тя. Спеше. Останах там за момент. Не смеех да помръдна и ми се искаше да я погледам. Линди беше още тук. Можеше да си тръгне, но не беше го направила. Аз ѝ имах доверие, както и тя на мен.

Линди се размърда в леглото си и аз замръзнах на място. Беше ли чула вратата да се отваря? Беше ли чула ударите на сърцето ми? Макар и странно, но аз като че ли исках да отвори очи. Исках да види, че я гледам. Но тя не го направи. Ръката ѝ придърпа завивките малко по-нагоре. Беше ѝ студено. Тръгнах с тихи стъпки към коридора и намерих килера, където държахме допълнителните одеяла. Избрах едно, върнах се обратно в стаята и го метнах внимателно върху нея. Тя се сгуши сладко под него. Гледах я дълго под лунната светлина, която огряваше червената ѝ коса, карайки я да блести като злато.

Прибрах се в стаята си и заспах дълбоко, както може да се спи само в студена зимна нощ в топло легло.

На сутринта Линди беше все още там. Излезе от стаята си с допълнителното одеяло и въпросителен израз на лицето, но не каза нищо.

След тази нощ повече никога не заключвах входната врата. Всяка нощ лежах буден в леглото и се питах какви ще бъдат последствията от това. И всяка сутрин отново откривах, че Линди не си е тръгнала.

[1] Прочут мюзикъл от 1959 г. — Б.пр. ↑

Седмица след пристигането ни в зимната къща намерихме шейната. Всъщност Линди я откри една ранна утрин високо в килера и нададе писък, принуждавайки всички ни да излетим от стаите си, за да видим какво животно я е нападнало. Вместо това я заварихме да сочи нещо с пръст.

— Вижте!

Погледнах в указаната посока.

— Това е шейна.

— Знам. Аз никога не съм имала шейна! Само съм чела за тях.

След това тя заподскача нетърпеливо на място, докато не ме накара да ѝ я сваля от рафта. Това беше голяма шейна от красиво полирано дърво и с почти неизползвани плазове. Върху нея бяха изписани думите *Леката птица*.

— „Леката птица“ — прочете Линди. — С нея човек може наистина да полети по хълм като този, който е зад къщата!

Усмихнах се. През последните дни бяхме направили армия от снежни човеци (Линди ги наричаше „снежни хора“), а вчера бях станал рано сутринта, за да разчистя част от езерото, така че да можем да се попързалиме. Линди дойде часове по-късно, заварвайки ме с лопатата. Работата беше тежка, но реших, че си струва, когато тя възкликна: „Ще се пързалиме с кълки по езерото! Чувствам се като Джо Марч^[1]!“. Не беше трудно да се досетя какво има предвид, защото преди няколко седмици тя ме беше накарала да прочета романа „Малки жени“, въпреки че беше момичешка книга.

Сега се вирах в шейната, връщайки се мислено назад в миналото. Беше ми я купил баща ми, когато бях още малък, може би пет-шестгодишен. Беше голяма шейна, от онези, на които можеше да се качи повече от един човек. Аз стоях на билото на хълма, който ми изглеждаше почти безкраен, но ме беше страх да се спусна сам. Беше уикенд и няколко други момчета вече се пързалиха с шейните си, но те бяха по-големи от мен. Видях един баща и син. Бащата седна на шейната, сложи сина си пред себе си и го обгърна с ръце.

— Можем ли да се спуснем заедно? — попитах аз.

— Хайде, Кайл, не е кой знае какво. Виж какво правят тези момчета.

— Но те са големи. — Запитах се защо ме беше довел тук, щом не искаше да се пързеляме.

— А ти пък си по-добър и по-силен от тях. Можеш всичко, каквото правят и те.

Той ме сложи на шейната и аз се разплаках. Другите деца ме зяпаха. Баща ми ми каза, че ме гледат, защото се държа като бебе, но аз знаех, че в действителност ме съжаляваха и категорично отказах да се пързелям сам. Най-накрая баща ми предложи пет долара на едно по-голямо момче, за да се спусне с мен. След първия път всичко беше наред. Но аз не се качих на шейна години след това.

Върнах се отново към реалността и погалих шейната с ръка.

— Облечи се. Тръгваме веднага.

— Ще ми покажеш ли как се прави?

— Разбира се. Нищо не може да ме направи по-щастлив. — *Нищо не може да ме направи по-щастлив.* Бях забелязал, че откакто живеях с нея, говорех по-различно — някак по-превзето и красиво, като герой от любимите ѝ книги или като Уил. И все пак беше вярно! Нищо не можеше да ме направи по-щастлив от това да стоя с Линди на билото на снежния хълм, да ѝ помогна да се качи на шейна и... може би да се спусна с нея надолу, ако нямаше нищо против.

Тя носеше розов плюшен халат и се наведе да излъска плазовете на шейната с края на колана си.

— Хайде — подканих я аз.

Час по-късно бяхме на върха на същия хълм, на който бях ходил с баща ми. Показах ѝ как да легне на шейната с лицето напред.

— Така е най-вълнуващо — казах аз.

— Но и най-страшно.

— Искаш ли да се спусна с теб?

Затаих дъх в очакване на отговора ѝ. Ако кажеше да, ако се качах с нея на шейната, тя трябваше да ми позволи да я обгърна с ръцете си. Нямаше друг начин.

— Да. — Заедно с отговора от устата ѝ дойде облаче пара. — Ако може.

— Добре — промълвих аз.

Избутах шейната до последното равно място, преди хълмът да започне да се спуска надолу, и се настаних на нея. Дадох ѝ знак да седне пред мен. Сключих ръце на корема ѝ и изчаках да видя дали ще изпищи. Но тя не го направи. Вместо това тя се притисна по-силно към мен и в този момент почти имах чувството, че мога да я целуна. И че тя е почти готова да ми позволи да го сторя.

— Ти си отпред и затова ти ще управляваш шейната — казах вместо това аз. С носа си усещах мекотата на косата ѝ, вдишвах шампоана, който бе използвала, и парфюма ѝ. Долавях през якето ударите на сърцето ѝ. Осъзнаването на факта, че е жива, че е истинска и че е до мен, ме правеше щастлив.

— Готова ли си? — попитах.

Сърцето ѝ заби още по-лудо.

— Да.

Забих крака в снега, прегърнах я силно и двамата се понесохме надолу по хълма, заливайки се от смях.

Същата вечер накладох огън, едно от многото неща, които бях научил, откакто се превърнах в чудовище. Бях избрал меко борово дърво за разпалка, което нацепих на малки съчки. Пъхнах под тях няколко парчета вестник и отгоре наместих по-големите цепеници. Драснах клечка кибрит и я приближих към хартията, наблюдавайки как огънят се разпалва. Постоях така известно време, после се настаних до Линди на дивана. Ден по-рано може би щях да предпочета да седна на отделно кресло. Но сега, съвсем скоро, аз я бях държал в прегръдките си. Въпреки това оставих известна дистанция между нас и изчаках да видя дали ще възрази.

— Красиво е — рече тя. — Зимен сняг и пламтящ огън. Никога не бях виждала истински огън в камина, преди да те срещна.

— Специално за вас, милейди.

Тя се усмихна.

— Къде са Уил и Магда?

— Бяха уморени и си легнаха.

Всъщност аз ги бях помолил да се приберат в стаите си, защото исках да остана насаме с Линди. Мислех си, че може би — само може би — това може да е нощта.

— Хм — рече тя. — Толкова е тихо. Не съм била на толкова спокойно място. — Сетне се обърна и коленичи върху дивана, за да погледне през прозореца. — И е тъмно. Сигурна съм, че в този момент може да се види всяка звезда на небето. Виж!

Аз също се извърнах и се приближих незабележимо към нея.

— Красиво е. Мисля, че мога да живея тук завинаги и градът никога няма да ми липсва. Линди?

— Да?

— Ти не ме мразиш вече, нали?

— А ти как мислиш? — Тя гледаше звездите.

— Мисля, че не. Но би ли била щастлива да останеш с мен тук завинаги? — Затаих дъх.

— В известен смисъл сега съм по-щастлива от всякога. Животът ми преди беше единствено борба. Баща ми никога не се е грижил за мен. Парите вечно не ни достигаха, още откакто бях дете. А когато станах по-голяма, един мой учител ми каза, че съм умна и че образованието е единственият начин да се измъкна от положението, в което се намирах. И така започнах поредната борба.

— Ти наистина си умна. — Беше ми трудно да говоря и едновременно с това да сдържам дъха си.

— Но тук с теб за първи път в живота си имах шанса да играя като дете. — Усмихна се.

Цепениците в камината започваха да се разпалват.

Бях успял.

— Значи си щастлива? — промълвих аз.

— Ужасно съм щастлива. Има само едно нещо...

— Какво е то, Линди? Само ми кажи какво е то и ще го получиш!

Тя се загледа някъде в далечината.

— Баща ми... Тревожа се за него, тревожа се какво може да му се случи, когато не съм наблизо. Той е болен, Ейдриън, и аз съм единствената, която се грижеше за него. И той ми липсва. Знам, че това може би ти изглежда глупаво, защото как е възможно да те е грижа за някой, който е бил толкова лош с теб и те е изоставил, без дори да погледне назад... Но все пак ми липсва.

— Не, разбирам те. Родителите са си родители, каквито и да са те. Дори да не отвръщат на обичта ти, те са всичко, което имаш.

— Да, така е.

Тя се обърна и седна отново на дивана, оставайки загледана в огъня. Последвах примера ѝ.

— Ейдриън, аз съм щастлива тук. Само... само ако мога да разбера дали той е добре.

Постановка ли беше всичко това? Дали се държеше мило, просто защото искаше да получи нещо от мен? Спомних си я на шейната, притисната до гърдите ми. Не беше възможно всичко това да е лъжа. Въпреки това главата ми като че ли беше стегната в огнен обръч и всеки момент можеше да експлодира.

— Ако можех да го зърна само за миг...

— И тогава би останала с мен?

— Да! Наистина. Само ако можех...

— Можеш. Почакай тук.

Оставих я там, усещайки погледа ѝ върху гърба си. Входната врата беше отключена. Трябва да беше забелязала това. Можеше да изчезне в нощта и аз нямаше да я спра. Но нямаше да го стори. Защото беше казала, че е щастлива. И щеше да остане с мен само ако научеше как е баща ѝ. В момента, в който видеше, че той се забавлява със своите приятели наркомани, всичко щеше да бъде наред. Знаех как се чувства тя. Самият аз гледах баща си по телевизията по-често, отколкото съм склонен да призная. И тя също можеше да види своя.

Линди все още седеше на дивана, когато се върнах.

Подадох ѝ огледалото.

— Какво е това? — Тя се вгледа в сребристия му гръб и след това го обърна, за да види лицето си.

— Вълшебно е — казах аз. — Показва всеки човек, когото назовеш, където и да е по света.

— Да, как ли пък не.

— Не те лъжа. — Взех го от ръцете ѝ и го вдигнах. — Искам да видя Уил.

Миг по-късно чудовищното ми лице изчезна от гладката повърхност и на негово място се появи Уил, който четеше в стаята си, осветена единствено от луната. Подадох го обратно на Линди. Тя се вгледа в него и се разкикоти.

— Наистина работи! Значи мога да поискам да ми покаже всеки човек, когото пожелае?

След като кимнах, тя каза:

— Искам да видя... Слоун Хейгън. — В отговор на въпросителния ми поглед Линди обясни: — Тя беше най-надутото момиче в моето училище.

В огледалото моментално се появи Слоун, която на свой ред също се гледаше в огледало, борейки се с някаква пъпка на лицето си. Беше голяма и от нея се процеди белезникава слюз.

— Уф, отвратително! — засмях се аз.

Линди също се усмихна.

— Много е забавно. Може ли да видя някой друг?

Понечих да кажа да и тогава си спомних, че навремето е била влюбена в мен. Какво щеше да се случи, ако пожелаеше да види именно мен в този момент. Щеше ли огледалото да ни покаже в тази стая?

— Каза, че искаш да видиш баща си. Можем да оставим другите неща за по-късно. Можеш да видиш дори президента. Аз самият го видях веднъж в тоалетната в Овалния кабинет.

— О, ти май си опасност за националната сигурност — прихна Линди. — Добре, ще оставим това за после. Но първо... — Тя се вгледа в огледалото. — ... искам да видя баща си.

Картината в огледалото отново се промени и този път се появи уличен ъгъл, тъмен и мръсен. Там лежеше някакъв наркоман, който беше почти неотличим от всеки друг бездомник в Ню Йорк. Огледалото приближи образа. Мъжът кашляше и трепереше. Изглеждаше болен.

— О, боже! — Линди вече плачеше. — Какво е станало с него? Ето докъде е стигнал без мен!

Тя ридаше. Прегърнах я предпазливо, но ме отблъсна. Знаех защо. Тя ме обвиняваше. Аз бях този, който я беше принудил да остане.

— Трябва да отидеш при него — казах аз.

— Да отида при него? — Линди вдигна глава към мен.

— Да. Утре сутринта. Ще ти дам пари и можеш да хванеш още първия автобус.

— Да отида при него? Но... — Тя спря да плаче.

— Ти не си в затвор. Не искам да стоиш тук като затворник. Ако останеш, бих искал да е заради... — Загледах се в огъня. Той гореше буйно и силно, но знаех, че ако не добавя нови дърва, скоро щеше да угасне. — Искам да заминеш.

— Да замина?

— Отиди при него. Той ти е баща. Върни се когато поискаш, ако искаш... като мой приятел, а не като затворник. — Аз също плачех, но говорех много бавно, страхувайки се, че гласът ми може да потрепери. Тя не видя сълзите ми. — Аз не те искам като моя пленница. Достатъчно беше само да поискаш да си тръгнеш. И ти го направи.

— А какво ще стане с теб?

Това беше добър въпрос, на който нямах отговор. Но се налагаше да измисля нещо.

— Всичко с мен ще бъде наред. Ще остана тук до края на зимата. Обичам да излизам навън и наоколо да няма хора, които да зяпат. А напролет ще се върна в града при моите цветя. През април. Ще дойдеш ли да ме видиш тогава?

Линди все още изглеждаше неуверена, но малко по-късно каза:

— Да. Ще дойда да те видя тогава. Но ще ми липсваш, Ейдриън. Ще ми липсва времето, което прекарахме заедно. Тези месеци... Ти си първият истински приятел, който съм имала.

Приятел. Думата се стовари върху мен като брадвата, с която цепех дърва. *Приятел.* Това беше всичко, което можехме да бъдем. Но в такъв случай това беше още една причина да я оставя да си отиде. Приятелството не беше достатъчно, за да се развали магията. Но въпреки това аз копнеех за това приятелство, щом не можех да имам друго.

— Трябва да заминеш. Утре ще повикам такси да те откара до автобусната спирка. Ще си бъдеш вкъщи привечер. Но, моля те... — Аз извърнах глава.

— Какво има, Ейдриън?

— Не очаквай от мен утре да се сбогувам с теб. Ако дойда да го направя, може просто да не те пусна да си отидеш.

— Не трябва да си отивам. — Тя погледна приятно припукващия огън в камината и след това мен. — Ако това ще те натъжи толкова много, не трябва да си отивам.

— Не, беше твърде егоистично от моя страна да те задържа тук. Отиди при баща си.

— Не беше егоистично. Никой друг не е бил толкова мил към мен през целия ми живот. — Тя грабна ръката ми, моята отвратителна животинска лапа с дълги нокти. И видях сълзи в очите ѝ.

— Тогава бъди мила с мен и си тръгни бързо. Това е желанието ми. — Отдръпнах ръката си от нейните, но не грубо.

Тя срещна погледа ми и понечи да каже нещо, но после само кимна и избяга от стаята.

Излязох навън сред снега. Бях само по джинси и тениска, а времето беше толкова мразовито, че студът достигна до костите ми само за секунди, въпреки дебелия ми обвивка. Но аз исках да ми е студено, за да не усещам загубата и празнотата, които ме бяха обзели. Вдигнах глава, очаквайки да видя как Линди запалва лампата горе в стаята си. Наблюдавах тъмния ѝ силует, който се движеше зад завесата. Нейният прозорец беше единственото светло петно на фона на черната неприветлива нощ. Вдигнах поглед още по-нагоре, търсейки луната. Беше скрита зад дърветата, но видях звезди, зад които имаше още звезди и зад тях още милиони други звезди — повече отколкото бях виждал през целия си живот в Ню Йорк, повече от всички светлини по света. Но аз не исках звезди. Техният безчетен брой и студена красота бяха непосилни за мен. Исках единствено самотната тиха луна. Най-накрая осветлението в стаята на Линди угасна. Изчаках, докато се уверих, че е заспала. Не можех да си представя какво би било усещането да спя до нея. Дори самата мисъл за това беше непоносима. Откъснах очи от прозореца и след малко съгледах луната зад върхарите на дърветата. Наведох се, отметнах глава назад и завих. Завих като звяра, който бях и какъвто винаги щях да бъда.

[1] Героиня от романа „Малки жени“ от Луиза Мей Олкът. — Б.пр. ↑

Следващият ден беше събота. Денят, в който обикновено учехме заедно. Но вместо това се оказа денят, в който Линди замина. Повиках ѝ такси и проверих разписанието на автобусите. След това се прибрах в стаята си, за да я погледам в огледалото. Мислех си да ѝ го подаря, за да ме вижда понякога в него и да си спомня за мен, но реших, че не мога да се разделя с него. Щом не можех да я имам, не исках да губя възможността поне понякога да я зървам. Ако ѝ го бях дал, тя можеше никога да не пожелае да ме види в него. Можеше просто да предпочете да ме забрави. И мисълта за това беше непоносима.

И така, сега я гледах как събира нещата си. Взе книгите, които бяхме чели заедно, и една снимка на нашия първи снежен човек. Мои снимки тя нямаше. Най-накрая спрях да се самоизтезвам и отидох да закусвам. Когато се върнах в стаята си, там беше Уил.

В ръцете си държеше книгата, която четяхме, но заговори за друго:

— Току-що бях в стаята на Линди и тя ми каза най-странното нещо.

— Че си заминава?

— Да. — Уил ме погледна въпросително.

— Аз ѝ казах да го направи. А сега да сменим темата и да говорим за нещо по-жизнерадостно. Например за „Клетниците“, която несъмнено е ободряваща книга.

— Но, Ейдриън, всичко вървеше толкова добре. Мислех си, че...

— Тя искаше да си отиде. Обичам я твърде много, за да я държа тук насила. Освен това ми обеща, че ще се върне напролет.

Уил като че ли искаше да каже още нещо, но после се отказа и вдигна книгата.

— Добре, кажи ми какво мислиш за инспектор Жавер?

— Мисля, че от него би излязъл чудесен герой в бродуейски мюзикъл — рекох аз и се засмях, макар да не ми беше смешно.

Погледнах часовника. Таксито на Линди щеше да пристигне всеки момент. Автобусът ѝ тръгваше след около час. Ако това беше

филм, някоя от онези женски романтични комедии, скоро щеше да последва драматична сцена, в която аз бягам към автобусната спирка и я моля да остане, а Линди най-накрая открива истинските си чувства към мен и ме целува. Така аз щях да си върна истинската външност и двамата щяхме да живеем щастливо до края на дните си.

Но в истинския ми живот Уил ме попита какво мисля за политическите възгледи на Виктор Юго в „Клетниците“ и аз му отговорих, макар да не помня точно какво. Но помня минутата (9:42), в която таксито спря пред входната врата. Почувствах пристигането ѝ на автобусната спирка (10:27) и после как автобусът потегли (11:05). Не видях тези неща в огледалото. Просто знаех, че се случват. Историята не свърши като на филм. Просто всичко свърши.

Тази зима не се върнах в града. Вместо това останах далече от него. Всеки ден правех дълги разходки до места, където можеха да ме видят само зверовете, дивите зверове. Оpozнах начина, по който летяха различните зимни птици, научих скривалищата на катеричките и зайците и реших, че ще правя това всяка зима. Прекрасно беше да живееш на открито. Питях се дали така не беше започнала историята и на прочутия Снежен човек. Никога преди не бях вярвал на такива неща. А сега бях сигурен, че всичко е истина.

Признавам, че понякога шпионирах Линди. Сега, когато бях лишен от розите си, това занимание се превърна в мания, моята единствена идея фикс.

Като оправдание мога да кажа, че си позволявах да я гледам само по един час на ден. Така научих, че е намерила баща си, че са се преместили в още по-мизерен апартамент в един още по-лош квартал в Браунсвил и че посещава някакво неугледно училище. Знаех, че вината за това е моя, защото именно заради мен беше изгубила стипендията си в „Татъл“, когато я изтръгнах от предишния ѝ живот. Гледах я как отива на училище, вървейки покрай полуразрушени сгради, покрити с графити, разнебитени коли и деца без надежда. Наблюдавах я в коридорите на училището, тесни и шумни, с редици от заключени метални шкафчета и плакати по стените, които казваха: „Ти можеш да успееш!“. Опитвах се да си представя колко много ме ненавижда.

Дойде март. Престанах да извиквам образа ѝ в огледалото през деня. Но когато я гледах вечер, се чувствах още по-нещастен, защото нищо не подсказваше, че мисли за мен или че ѝ липсвам. Тя просто четеше уроците си, както беше правила и преди.

Най-накрая започнах да я гледам само нощем, докато спеше. Всяка нощ в дванайсет аз посягах към огледалото. В този час можех да си фантазирам, че ме вижда в съня си. Аз самият я сънувах всяка нощ. Когато не се върна през април, знаех, че всичко е свършило.

Снегът лежеше на малки островчета по земята и заледеното езеро се топеше. Под повърхността му се носеха ледени блокове, които стряскаха жабите долу. Снегът по планинските била също се топеше, което означаваше скорошни спускания със салове и начало на туристическия сезон.

— Мислел ли си да се прибереш у дома? — попита ме един ден Уил, докато вечеряхме.

Беше събота. Бях спрял да се разхождам навън и прекарвах по-голямата част от деня, зяпайки през прозореца, като бързах да се наведа, когато покрай къщата минеше случайна кола.

— Какъв дом? — попитах аз. — Домът е там, където е семейството ти. Аз нямам дом. Или може би аз самият съм си моят дом. — Погледнах Магда, която седеше срещу мен. През последните месеци тя до голяма степен беше престанала да бъде моя прислужница. — Извинявай — казах ѝ аз. — Знам, че ти никога не виждаш семейството си. И сигурно си мислиш, че съм неблагодарен...

— Не мисля такова нещо — прекъсна ме тя. — Ти толкова много се промени през тези две години.

Сковах се при думите „две години“. Те още не бяха изтекли, но краят им беше съвсем скоро. Моят край беше съвсем скоро. Или може би вече беше дошъл, защото от тук нататък нямах нищо, на което да се уповавам.

— Преди ти беше жестоко момче, което живееше, за да огорчава другите хора. А сега си мил и внимателен.

— Да, „мил и внимателен“. — Свих рамене. — От което, разбира се, ми става много по-добре.

— Ако има някаква справедливост, ти ще се избавиш от тази ужасна магия и няма да се налага да правиш това невъзможно нещо.

— Не беше невъзможно. — Играех си с лъжицата за супа. Вече си служех доста ловко с кухненските прибори, въпреки животинските си лапи. — Просто се оказа, че не е по силите ми.

Обърнах се към Уил.

— И да отговоря на въпроса ти, обмислях дали да не остана тук. Където и да съм, ще бъда затворник. Но ако се върна в града, това само ще ми напомня за онова, което съм изгубил.

— Но, Ейдриън...

— Тя никога няма да дойде при мен, Уил. Знам го. — Никога не му бях казвал за огледалото и нямаше как да му обясня, че понякога я наблюдавам и до този момент не бях забелязал никакви признаци, че ѝ липсвам. — Не искам да отивам там и да чакам ден подир ден кога ще се върне.

Тази вечер, когато взех огледалото за нощния ми ритуал, който се състоеше в това да гледам как Линди спи, в него се появи Кендра.

— И така, кога ще се върнеш в града?

— Защо всички ми задават този въпрос? Тук ми харесва. В града няма нищо, което да представлява интерес за мен.

— Там е Линди.

— Както вече казах, градът не ме интересува.

— Имаш все още месец.

— Няма как да успея. Всичко свърши. Провалих се. И завинаги ще си остана звяр.

— Обичаш ли я, Ейдриън?

За първи път тя ме беше нарекла Ейдриън и затова се вгледах в причудливите ѝ зелени очи.

— Като че ли забелязвам някаква промяна в прическата ти? Стои ти добре.

Тя се засмя.

— Някогашният Кайл Кингсбъри никога не би забелязал косата ми.

— Някогашният Кайл Кингсбъри непременно би я забелязал, за да те засегне по някакъв начин. Но аз не съм някогашният Кайл

Кингсбъри. Аз изобщо не съм Кайл Кингсбъри.

Тя кимна.

— Знам. И точно затова ми е мъчно, че носиш бремето на неговото проклятие. Кое то ме връща към въпроса, който ти избягваш толкова ловко. Обичаш ли я?

— Защо е нужно да ти казвам това?

— Защото нямаш на кого друг да го кажеш. Сърцето ти се къса от мъка и нямаш никого, с когото да споделиш болката си.

— Значи очакваш сега да излея сърцето си? Пред теб? Ти съсипа живота ми. А сега искаш и душата ми. Добре. Обичах я. Обичам я. Тя беше единственият човек в живота ми, който разговаряше искрено с мен, който ме познаваше истински, без да се интересува от външността ми и прочутия ми баща. Единственият човек, който го беше грижа за мен... макар да съм чудовище. Но въпреки това не ме обичаше. — Вече не гледах огледалото. Не можех, защото макар тонът ми да беше саркастичен, казвах самата истина. — Без нея нямам нито надежда, нито живот. Ще продължа да бъда нещастен и ще умра в самота!

— Ейдриън...

— Не съм свършил.

— Мисля, че това е достатъчно.

— Добре, права си. Аз съм свършен. Ако бях поне нормален, можех да имам някакъв шанс с нея. Нямам предвид да бъда такъв, какъвто бях някога, но не можеш да очакваш едно момиче да прояви интерес към някой, който дори не е човешко същество. Това е откачено!

— Ти си човешко същество, Ейдриън. Имаш още месец. Не искаш ли все пак да се върнеш? Само за един месец? Толкова ли малко вярваш в нея?

Поколебах се за момент.

— Предпочитам да остана тук. Където поне не стряскам хората с вида си.

Замислих се над думите си. Аз се бях предал, бях приел мисълта, че завинаги ще остана чудовище. Щеше да бъде трудно отново да събудя надеждата в сърцето си, било то само за месец. Но без надежда няхах нищо. Ако я изгубех напълно, нямаше да има повече какво да очаквам, освен да се примиря с това, че съм звяр, затворен в уединена

къща до края на дните си. Същата съдба навярно ме очакваше и в старата каменна сграда в Бруклин, където щях да торя розите си, за да растат по-добре, и щях да прочета всички книги от каталога на Градската библиотека на Ню Йорк, докато накрая смъртта сложеше край на жалкото ми съществуване.

— Добре, само за месец — съгласих се аз.

Върнах се в Ню Йорк. Човекът, който трябваше да се грижи за розите ми, беше пълен бездарник. Половината растения бяха мъртви, а останалите отчаяно се нуждаеха от подрязване и имаха само по един цвят.

— Друг звяр на мое място би изял този тип — споделих с Уил.

Но в действителност не бях толкова вбесен. Розите бяха мои и аз бях този, който трябваше да се грижи за тях. Катастрофалният резултат от моето отсъствие само доказваше, че те се нуждаеха от мен. Хубаво беше някой да има нужда от теб. Замислих се дали да не си взема домашен любимец, може би котка, защото тях не се налагаше да ги разхождаш навън.

Може би накрая щях да се превърна в един от онези смахнати старци, които имат по шейсет котки в дома си. И един ден съседите ще се оплачат, че от къщата ми се разнася лоша миризма и ще се окаже, че аз съм умрял и котките са ме изяли.

Но може би щеше да е хубаво да си имам котка. Стига да не ровеше в розите ми.

На този етап реших да демонтирам зимната градина. Смятах да прекарвам зимите на север, а напролет да се връщам в града и да седя в моята градина с висока ограда, радвайки се на слънчевата светлина.

Бях започнал да планирам живота си, който очевидно щях да прекарам като звяр.

И въпреки това всяка нощ взимах огледалото и гледах как Линди спи. Питам се дали сънува, дали сънува мен, както аз сънувах нея.

Предполагам, че Уил се тревожеше за мен, защото един ден ме попита:

— Имаш ли някакви новини от Линди, откакто се върнахме?

Беше четвърти май, месец след завръщането ни в града и по-малко от два дни до *последния* ден. Бях в градината с Уил. Току-що бяхме свършили с четенето на „Джейн Еър“. Не му бях казал, че бях чел книгата още преди месеци, след онзи ден с Линди на петия етаж. Мислех си за този ден през цялото време, въпреки че зелената рокля,

която бях скрил под възглавницата, отдавна да беше изгубила уханието й. Беше прекрасен ден, в който у мен се бе събудила плахата надежда, че тя може да се влюби в мен.

— Никога не съм допускар, че ще ми хареса книга, която се казва „Джейн Еър“ — казах на Уил, за да сменя темата. — Особено ако някой ми беше казал, че в нея се разказва за някаква храбра английска гувернантка.

— Понякога ние сами изненадваме себе си. Какво точно ти хареса в книгата?

— Ще ти кажа какво не ми хареса — Джейн беше прекалено съвършена. Тя обичаше Рочестър и си нямаше никого на света, нито семейство, нито приятели, нито пари. И мисля, че тя не трябваше да напуска Рочестър.

— Но той имаше луда жена, скрита на тавана.

— Никой не знаеше за това. И освен това той беше нейната истинска любов. Ако има такава любов, не трябва да позволяваш на нищо да се изпречи на пътя ти.

— Понякога човек е принуден да прави неща, които са против най-съкровенията му желания. Но аз не знаех, че си такъв романтик, Ейдриън.

— Не че имам причина да бъда такъв.

Уил прелисти копието на „Джейн Еър“ в скута си и остана в очакване.

— Отговорът е не — казах аз. — Нямам никакви новини от Линди.

— Съжалявам, Ейдриън.

— Но така стигам до онова, което ми хареса в книгата — рекох аз и тръгнах към мястото, където бях засадил моите миниатюрни рози. Малките Линди несъмнено се връщаха към живота. — Хареса ми моментът, когато Рочестър и Джейн бяха разделени и той се приближи към прозореца и извика името й: „Джейн! Джейн! Джейн!“. И тя го чу и дори му отговори. Такава трябва да бъде истинската любов — любимият човек трябва да е част от душата ти и ти трябва да знаеш какво чувства той през цялото време.

Откъснах една роза от храста и я доближих до лицето си. Изведнъж ми се прииска да видя Линди още в този момент, дори ако трябваше да зарежа Уил по средата на разговора ни, дори и тя да не ме

обичаше и да не ѝ липсвах. Нямаше никакъв смисъл да продължавам да тъна в самосъжаление. Погледнах към Уил.

— Добре, коя ще бъде следващата книга, която ще четем? Нещо за войната, надявам се? Или може би „Моби Дик“.

— Съжалявам, Ейдриън.

— Да. Аз също.

Следващата нощ. Пети май. Десет и половина. Оставах по-малко от два часа. През тези две години бях изгубил всичките си приятели, момичето, което смятах, че обичам, и баща си. Но бях намерил истински приятели в лицето на Уил и Магда. Имах любимо занимание. Бях открил и истинската любов, макар и да беше несподелена.

И въпреки това лицето ми, моето ужасно лице, си оставаше същото. Не беше честно. Не беше честно!

Днес имаше пълнолуние, както през онази нощ преди няколко месеца, когато бях казал на Линди да замине. Но това беше градът и тук нямаше талази от звезди и после още други звезди зад тях. Тръгнах към прозореца и го отворих с намерението да завия срещу луната като през онази нощ. Но вместо това неочаквано извиках името ѝ:

— Линди!

Зачаках, но не последва отговор.

Погледнах часовника си. Беше почти единайсет. Но макар да знаех, че няма надежда, не можах да се въздържа и тръгнах към огледалото си. Вдигнах го.

— Искам да видя Линди.

И дори преди образът ѝ да се появи, въздухът беше разцепен от писък.

Това беше нейният глас! Бих го познал дори и след сто години. А си бях мислил, че няма да го чуя никога повече. Стори ми се, че е съвсем наблизо и затова се втурнах към прозореца, за да я потърся с очи.

В следващия момент разбрах, че гласът беше дошъл от огледалото.

Грабнах го отново и се взрях в него. Беше тъмно почти като в рог и виждах само смътно мястото и момичето, което едва сега осъзнах, че

бе изкрещяло името ми.

— Помогни ми! О, моля те, помогни ми, Ейдриън!

Постепенно очите ми свикнаха с тъмнината в огледалото и започнах да различавам някакви форми и очертания на сгради. Бях виждал квартала, в който живееше, само през деня. Нима Линди ходеше по тези улици нощем? Очевидно! Но когато напрегнах очи, разбрах, че не е сама. До нея вървеше някаква тъмна фигура, вероятно на мъж. Той беше извил ръката ѝ отзад и я принуждаваше насила да върви по стълбище на тухлена къща, чиито врати и прозорци бяха затворени.

Вече бях излетял навън и тичах по улицата, без дори да се замисля какво правя. Наблизо не се виждаха никакви таксито, пък и знаех, че никой не би ме взел. Затова се насочих към метростанцията, която бях наблюдавал толкова често, все още държейки огледалото. Булевардът беше добре осветен от пълната луна и уличните лампи и макар да беше късно, аз си пробивах път през тълпа от народ, която се движеше в противоположната посока по тротоара.

— Какво беше това? — извика някой и всички погледнаха след мен, но аз бях вече тъмна сянка в далечината.

Тичах с всичка сила след гласа на единствения човек на света, който можеше да извика името ми и аз да го чуя.

Не си бях направил труда да си сложа яке и бях само по джинси и тениска. Тичах надолу по улицата, съзнавайки ясно, че в очите на този свят аз бях звяр. Надявах се да решат, че това е само костюм. Какви ли не странни неща се случваха в този град. Но въпреки това някой изпищя, друг ме посочи с ръка. Продължих да бягам и най-накрая изчезнах в земята.

Бях успял! Часът пик отдавна беше минал и по това време през летните нощи в метрото обикновено нямаше много хора. Прескочих въртящата се преграда. Имах късмет — влакът беше там. Трябваше да е празен, но за моя неприятна изненада вагоните бяха пълни с фенове на „Метс“^[1], които се прибираха у дома след мача.

Влетях през вратата и видях вътре тълпи от народ. Всички места бяха заети, родители седяха с деца в скутовете си, хората се държаха за металните лостове и за седалките. Помислих си, че мога да се скрия сред тълпата. Опитах се да се слея с множеството. И след това чух писък.

— Чудовище!

Беше малко момче, чието лице се беше вкаменило от ужас.

— Опитай се да заспиш, миличък. — Майка му го помилва нежно по гърба.

— Но, мамо! Там има чудовище!

— Не ставай глупав, скъпи. Няма такива неща като...

Тя вдигна глава. Очите ѝ срещнаха моите.

И след това към мен се насочиха още десетки, стотици очи.

— Това трябва да е маска — рече майката.

Нечии ръце отзад се протегнаха към лицето и главата ми. Започнаха да ме дърпат. Нямах избор. Вдигнах въоръжените си с нокти лапи, за да се защитя. Обърнах се към тях.

И тогава започнаха писъците.

— Звяр!

— Това е чудовище!

— На влака се е качило животно!

— Обадете се на Транспортната сигурност!

— Обадете се в полицията!

И скоро попаднах в епицентъра на неистови крясъци — крясъците, от които се бях крил през последните две години. Навсякъде около мен имаше тела, някои се опитваха да ме докопат, други бягаха от мен. Държах ги на разстояние с ноктите и зъбите си. Някои посягаха към мобилните си телефони. Дали щяха да ме арестуват? Или може би щяха да ме хвърлят в затвора или зоопарка?

Не можех да го допусна. Трябваше да намеря Линди.

Линди.

Линди се нуждаеше от мен. Крясъците продължаваха. Усетих юмруци, които ме налагаха по гърба. Откраднах един миг, за да погледна отново огледалото. Опитах се да запомня улицата и сградата, където я бяха отвели, да видя адреса. В същото време си пробивах път към вратата. Още писъци и тела, които ме смазваха в горещата майска нощ.

— Не ме изяждай!

— Идва ли полицията?

— Не мога да се свържа. Получават твърде много обаждания от едно място!

— Не го пускайте да избяга! — изкрещя мъжки глас.

— Не! По-добре да го изтласкаме навън, преди да е изял някого!

— Да! Да го изхвърлим на релсите!

Стоях, парализиран от ужас, сред разгневената тълпа. Това не можеше да е краят. Не можех да умра точно сега, когато бях толкова близо до това да я видя. И да я спася! Тя ме викаше. И аз я чух, колкото и смахнато да беше това. Трябваше да я намеря. А после вече нямаше да има значение какво ще се случи с мен.

Знаех какво трябва да направя.

В момента, в който влакът потръпна и спря, се втурнах към изхода. Някакъв мъж се опита да се изпречи на пътя ми. Потърсих оръжие и намерих единственото, с което разполагах. Огледалото! Вдигнах го и го стоварих силно върху главата му. Чух как стъклото се разби. Или беше изхрущял черепът му. Или и двете.

Парчетата стъкло се посипаха по земята, хората се щураха във всички посоки. Още писъци! Толкова силни, че вече не можех да си спомня тишината, която беше част от живота ми в продължение на толкова много месеци. Пуснах огледалото да падне, съзнавайки, че никога повече нямаше да мога да видя Линди в него. Изгубих последния си шанс да я намеря.

Обръчът на тълпата отново започна да се затяга около мен и аз се хвърлих към тях, надавайки мощен рев, който ги разпръсна. После паднах на четири крака, стойка, която ме правеше по-бърз и по-силен, и благодарение на това успях да стигна до изхода.

— Бутнете го на релсите! — изкрещя някой отново.

— Да! Бутнете чудовището на релсите!

Хората настъпваха към мен. Усещах потта и миризмата им. Вратите се затвориха и влакът потегли. Те продължаваха да ме изтласкват назад и знаех, че когато и последният вагон ни подмине, щяха да ме блъснат на релсите. Или щяха да ме задържат на разстояние до идването на полицията. Или на следващия влак.

И аз бях готов да приема неизбежното, ако не беше Линди.

Времето, когато се опитвах да обуздавам животинската си ярост и да крия извитите си нокти, беше отминало. Оголих хищно зъбите си. Ноктите ми бяха готови да разкъсват. Хвърлих се към тълпата. Аз не бях човек — бях лъв, мечка, вълк. Бях звяр. Ревът ми разтърси станцията, заглушавайки всякакъв друг звук — виковете на хората и грохота на влаковете. Ноктите ми се забиваха в плът, множеството се

разпръсна. Ако ме хванеха, със сигурност щяха да ме убият. Пробивах си път през човешката маса — не, по-скоро напредвах като звяр с големи подскоци към стълбите, които се оказаха пусти, и сетне към улицата.

Навън беше тихо. Но това нямаше да продължи за дълго. Продължих да галопирам на четири крака, защото това беше най-бързият и най-сигурен начин. Наближаваше полунощ и по улиците имаше малко хора. Но дори най-закоравелите бандити се отдръпваха от пътя ми само при вида ми.

Не разполагах вече с огледалото, което да ме води. Можех да разчитам само на паметта си и на животинския си инстинкт. Помнех мястото, където бяха отвели Линди. Помнех писъците ѝ. Отново и отново ги чувах в ума си. И ги следвах. Още една пряка. И след това още една. Все още имах чувството, че ме преследват. Но това нямаше значение. Никой не можеше да ме хване. Виковете на Линди ме водеха от улица на улица, от врата на врата, докато изкачих някакво стълбище и влязох в някаква стая.

Там се спрях.

[1] Става дума за бейзболния отбор на „Ню Йорк“, „Метс“. — Б.пр. ↑

Бях се вторачил в тях. Мъжът я държеше за ръката.

— Нямах пари, а? — изръмжа той. — Баща ти ме предупреди, че така ще кажеш. Но щом нямаш пари, има и други начини да си платиш.

— Не! Пусни ме!

— Линди?

Мъжът и жертвата се обърнаха. И това наистина беше Линди. Инстинктите ми, макар и животински, не ме бяха подвели. Мъжът — чудовището! — я държеше за косата. Беше насочил пистолет към главата ѝ.

— Линди! — Тръгнах към нея.

— Ти си тук!

— Не мърдай или ще стрелям!

Мъжът притисна дулото на пистолета в главата ѝ. Но той не можеше да я нарани. Не бях стигнал чак дотук, за да му позволя да я нарани. Без да съзнавам какво правя, аз издадох глухо ръмжене — като животно, което се готви за скок.

— Казвам ти! — рече той. — Не...

Мъжът замлъкна. Той ме видя и неговите животински очи срещнаха моите животински очи. Звярът в мен подуши страха му.

— Какво е това...?

— Ако я нараниш — казах аз с глас, който далеч не беше човешки, — ще те убия.

— Не ме изяждай! — изкрещя той.

И насочи оръжието към мен.

Точно от това се нуждаех. Хвърлих се към него. Зъбите ми потънаха в ръката му, а ноктите ми в шията му. Отекна изстрел. Зъбите ми бяха забити в гърлото му.

И след това той остана неподвижен.

Захвърлих го на земята и се строполих.

Кървях. Въпреки че не трябваше да кървя. Извърнах глава. Кървенето не спираше. Вероятно кожата ми не можеше да се

възстановява след огнестрелна рана. В това имаше някаква логика. Но болката беше силна.

Линди се втурна към мен, препъвайки се в ранения мъж на земята.

— Ейдриън, ти си тук!

— Аз съм тук — повторих.

Светът около мен ставаше тъмен, мъглив и чист. И ухаеше сладко като роза.

— Но как разбра? — извика тя. — Как разбра къде съм?

— Просто знаех. — Усещах болка в корема си там, където беше попаднал куршумът. — Разбрах с помощта на... — *Магия. Обич. Животински инстинкт. Както Джейн разбра за Рочестър.* — Просто знаех.

— Трябва да се обадя в полицията. Или да повикам линейка? — Тя понечи да тръгне.

Спомних си тълпата в метрото. Представих си как полицията идва тук, намира ме и ме отвежда. И после издъхвам в полицейската кола сам, изгубвайки отново Линди, когато най-накрая я бях намерил. Сграбчих ръката ѝ.

— Моля те! Моля те, недей. Остани с мен. Бъди с мен!

— Аз исках да бъда с теб — изхлипа тя. — Ти ми каза да дойда през пролетта и аз исках да го направя. Баща ми беше загазил както винаги и ми обеща, че ще постъпи в клиника и после ще си намери работа. Но се задържа на работа само седмица. Каза ми, че не е длъжен да работи само защото така ми се иска. Бях чувала такива неща и преди, но сега беше по-различно.

— Защо? — Опитвах се гласът ми да звучи нормално. Ако тя знаеше колко много ме болеше, сигурно щеше да хукне да търси помощ. А болката беше наистина ужасна. Сякаш самият живот изтичаше от раната ми. Не поглеждах надолу, защото знаех, че онова, което ще видя, ще бъде кървава каша.

— Защото живях с теб. Преди бях единствено нечия дъщеря, живеех от ден за ден и чаках всичко това да свърши. Но сега знам какво е да имаш някой, който да разговаря с теб, да държи на теб... да бъде с теб... и...

— Да те обича? — изпъшках аз и с крайчеца на окото си видях, че стрелките на часовника ми се движеха неумолимо. 11:59. Бях го

сверил сутринта. Всичко беше свършило. Но аз бях с Линди. И това беше достатъчно. — Защо не се върна?

— Исках да го направя, но изгубих адреса ти. Баща ми ме беше довел в къщата ти насила и сега отказа да ми каже къде живееш. Лъжеше ме, когато го питах, или твърдеше, че е забравил. Но аз помнех, че домът ти е близо до станция на метрото. Тя се виждаше от прозореца, помниш ли?

Кимнах.

— Затова реших да проуча станциите в Бруклин една по една и след това да търся наблизко къща със зимна градина. Всеки ден след училище слизах на различна станция. Но вървеше твърде бавно и тази вечер бях решила да те намеря на всяка цена. Ако трябваше щях да обходя всяка педя от Бруклин, викайки името ти, но щях да те открия.

— Викайки името ми?

— Да, също като в „Джейн Еър“. Миналата седмица я препрочетох и си мислех за теб... как двамата влюбени бяха разделени и...

— „Двамата влюбени“?

Толкова трудно беше да държа очите си отворени. Тя беше с мен. Сега всичко можеше да свърши.

— Не! — изкрещя тя. — Трябва да повикам линейка. Ако нещо се случи с теб, аз...

Надигнах се с усилие.

— Обичам те, Линди.

Беше полунощ. Това беше краят! Щях да остана чудовище завинаги. Но Линди се беше върнала. Тя беше тук.

— Знам, че съм прекалено грозен да ме обикнеш — промълвих аз. — Но винаги...

— Аз също те обичам, Ейдриън. Но моля те, позволи ми да...

Сграбчих ръката ѝ и я задържах.

— Тогава ме целуни. Нека да имам спомена за твоята целувка, дори в смъртта.

Беше твърде късно. Беше твърде късно, но въпреки това тя се наведе напред и ме целуна, очите ми, страните ми и накрая моята лишена от устни уста. Вече потъвах в мрака, но все пак я вкусих, почувствах я. Това беше всичко, което исках. Линди. И сега можех да умра щастлив.

В този момент зърнах някаква сянка в ъгъла.

— Внимавай, Линди! — извиках аз. Силата ми като че ли изведнъж се беше възвърнала. Неочаквано долових във въздуха някакво странно ухание на рози. Но това вероятно беше само въображението ми. — Зад теб!

Видях мъжа. Искях да се спусна, да стигна до него и да забия зъбите си в плътта му, както бях направил преди това. Но цялото ми тяло беше вцепенено, изтръпнало и някак натежало, сякаш вече бях умрял. Видях Линди да се хвърля към пистолета на пода. Последва сборичкване, четири ръце се мъчеха да докопат един предмет. Изстрел, звук на разбито стъкло. Сянката побягна към вратата.

Линди се обърна към мен. Държеше димящия пистолет.

— Ейдриън?

Тя се вираше в тъмнината, сякаш не ме виждаше. Светът беше черен и се въртеше шеметно. Въздухът със сигурност беше изпълнен с наситено ухание на рози. В следващия момент усетих нещо под пръстите си. Листенца от рози. Те бяха навсякъде, под ръцете ми, по тялото ми и дори в косата на Линди. Откъде бяха дошли?

— Тук съм, любов моя. — Наистина ли казах „любов моя“? Аз? Изведнъж осъзнах колко прекрасно се чувствам, сякаш нищо не можеше повече да ме нарани. Болката беше изчезнала. Мъртъв ли бях вече?

Линди продължи да се вира някак странно в мен. И най-накрая каза:

— Кайл Кингсбъри? Но... къде е Ейдриън?

„Къде е Ейдриън?“ Сигурно ми се беше причуло.

— Ти си Кайл Кингсбъри, нали? От „Татъл“? Може би не си спомняш, но веднъж ми даде една роза. — Тя замълча, оглеждайки се трескаво. — Роза... Ейдриън!

— Линди...

Вдигнах ръка към нея и тогава видях, че това е човешка ръка. Ръка на човешко същество. Толкова съвършена. Докоснах лицето си. Моето човешко лице!

— Линди, това съм аз.

— Не разбирам. Къде е момчето, което беше тук преди малко? Името му е Ейдриън и той беше...

— Грозен? Отблъскващ?

— Не! Той беше ранен. Аз трябва да го намеря! — Тя тръгна към вратата.

— Линди!

С усилие се изправих на крака. Силата ми се възвръщаше и когато погледнах надолу, там нямаше нито кръв, нито рана. Бях напълно изцелен.

Линди се втурна към вратата и аз се затичах след нея, защото бях вече по-добре. Бях жив, изпълнен със сила и хванах ръката ѝ.

— Моля те, почакай.

— Не мога, Кайл. Ти не разбираш. Тук имаше едно момче и то беше...

— Това бях аз. — Сграбчих и другата ѝ ръка. — Това бях аз...

— Не! — Тя се помъчи да се освободи, но аз задържах ръцете ѝ. — Ти си друг!

— Моля те. — Притеглих я към себе си. Бях по-висок и по-силен от някогашния Кайл. Притиснах я силно до гърдите си, така че да не може да се освободи.

Тя вдигна ръце и започна да ме удря и рита.

— Моля те, Линди, просто затвори очи и ще разбереш, че ти казвам истината. — Прегърнах я с едната си ръка и сложих другата пред очите ѝ.

След малко тя престана да се боричка.

— Една нощ — казах аз — имаше буря с гръмотевици. Ти слезе долу изплашена и си направихме пуканки, две торбички, и гледахме „Принцесата невеста“. — Замълчах.

Тя стоеше като вкаменена.

— Познаваш ли гласа ми, Линди? Когато филмът свърши, ти беше заспала. А аз те взех на ръце и те отнесох в стаята ти.

Сега тя се отпусна на мен, сякаш се нуждаеше от опора.

— Ти се събуди в мрака — продължих аз — и ми каза нещо. Каза, че гласът ми ти звучи познато. Моят глас. Това бях аз. Кайл. Ейдриън. Ние сме едно и също нещо. Винаги ще помня този ден, защото тогава за пръв път у мен се събуди надежда, за пръв път ти говорех, без ти да забелязваш моята чудовищност. И за пръв път си помислих, че все пак някой ден можеш да ме обикнеш.

Тя се обърна към мен.

— Ейдриън? Но как...?

— С магия. Една вещица ме омагьоса... Щях да кажа „зла“ вещица, но това нямаше да е вярно, защото благодарение на нея намерих теб.

— И как беше развалена магията?

— С друга магия. Друга магия, чието име е любов. Обичам те, Линди. — Наведох се и я целунах.

И тя отвърна на целувката ми.

— Ейдриън!

— Да — потвърдих аз засмян. Щастieto преливаше в гърдите ми.

— Ще ме отведеш ли сега у дома? — рече тя. — В твоя дом.

Кимнах.

— Ще хванем метрото. — Погледнах дрехите си, широките провиснали дрехи на чудовището, което доскоро бях. — Знам, че изглеждам малко странно, но може би никой няма да забележи.

Мистър Андерсън: Добре дошли в тазвечерния чат.

МомчетоГризли: Здравейте, всички. Тук има едни хора, с които искам да ви запозная.

Белоснежка: Здравейте, аз съм Белоснежка. Но не онази Белоснежка.

Червенорозка: Ти винаги казваш това. Звучи доста глупаво.

Белоснежка: Теб просто те е яд, защото аз спечелих момчето!

Мистър Андерсън: Дами, дами...

МомчетоГризли: Както и да е, това е Белоснежка. И ние сме сгодени.

ЧудовищеNYC: Здравейте, всички. Тук има един човек, когото искам да ви представя. Това е Линди. Тя развали магията, която тегнеше над мен. И аз вече не съм чудовище!!!

МалкатаЛинда: Здравейте, всички. Радвам се, че съм тук.

Белоснежка: Поздравления!

Червенорозка: Това е страхотно!

Мистър Андерсън: Искях да поговоря с теб, Чудовище. Чух за някакъв звяр, който вилнял в тунелите на метрото. Това ти ли беше?

ЧудовищеNYC: Разбира се, че не!

МалкатаЛинда: Хората си измислят какво ли не :-(

ЧудовищеNYC: Но ние действително се намерихме точно този ден.

МалкатаЛинда: Така че сами си вадете изводите.

Жабока: И аз имам нвини.

ЧудовищеNYC: Какво ново около теб, Жабок?

Жабока: Срещнах една принцеса.

МомчетоГризли: Наистина ли? И тя те целуна или пък направи каквото там е нужно, за да развали твоята магия?

Жабока: Не стигнахме толкова далече, но казва, че ще го направи.

ЧудовищеNYC: Това е страхотно, Жабок! Как се запозна с нея?

Жабока: Тя си играше с своя тетрис и го изпсна в моето езеро. Аз ѝ го изсуших & тя каза, че ще ме целуне.

Мистър Андерсън: Чудесно, Жабок!

Жабока: Но аз не се надявам много. Принцесите могат да бъдат доста ненадеждни.

Мистър Андерсън: Получава се много интересно. Изглежда, че всички вие намирате истинската си любов.

ЧудовищеNYC: Не всички.

МомчетоГризли: Той има предвид БезмълвнатаДевойка.

ЧудовищеNYC: Да, тя ми липсва.

Мистър Андерсън: Както винаги казвам...

Жабока: О, бже! Принцеста е тук. Тръбва да вървя. Пжелайте ми късмет.

Жабока излезе от чата.

Мистър Андерсън: Е, може би е добре да приключваме. Честито на щастливите двойки. Ще има ли

скоро сватбени камбани?

Белоснежка: Определено. Искам да кажа, ако помогнеш на някого да убие джудже, после той трябва да се ожени за теб.

Червенорозка: Тя винаги е била такава — все гледа да докопа нещо за себе си.

ЧудовищеNYC: Не и в нашия случай. Ние още ходим на училище. Но някой ден...

МалкатаЛинда: Някой ден...

ЧудовищеNYC: Е, лека нощ. И благодаря на всички за подкрепата.

ЧудовищеNYC излезе от чата.

ЧАСТ 6
И ЖИВЕЛИ ДЪЛГО И ЧЕСТИТО

Минута по-късно, когато излизахме от сградата, видяхме полицейски коли да обграждат района. Беше се струпала тълпа от народ, репортери и хора с камери и фотоапарати от всички медии, включително и от телевизията на баща ми. Там беше и онзи дребен наркотрафикант, похитителят на Линди, който обясняваше трескаво какво се е случило.

— Това е той! — извика мъжът. — Чудовището, което ме нападна.

Над тълпата се люшна вълна от приглушен шепот, но сетне видяха, че аз не съм никакво чудовище.

— Това ли е чудовището? — попита една репортерка от телевизията на баща ми.

— Той беше различен тогава. Имаше дълги зъби и нокти... и целият беше обрасъл с козина.

Репортерката се обърна към Линди, очевидно с надеждата да спаси историята си:

— Мис, вие видяхте ли чудовище?

— Разбира се, че не. — Линди вдигна глава и ме погледна. Докосна косата ми. — Не съм виждала никакво чудовище. Но този човек... — Тя се обърна към дребния бандит. — Той ме нападна. И сигурно щеше да ме убие, ако не беше това момче, което ми се притече на помощ и ме спаси.

— Казвам ви! — извика бандитът. — Той е чудовище. Но се е превърнал в човек с помощта на магия.

— Магия! — Линди се засмя, макар и малко пресилено. Мнозина сред тълпата последваха примера ѝ. — Магиите и чудовищата съществуват само в приказките... или в халюцинациите на наркоманите. Но героите и престъпниците са истински.

После микрофонът беше тикнат към моето лице.

— Вие видяхте ли чудовище?

— Не, не съм виждал чудовище. — Взех микрофона от репортерката, авторитетен и важен, какъвто би изглеждал и баща ми в

такава ситуация. — Но ако наистина някой е видял чудовище, това може да е бил съвсем обикновен човек с някаква аномалия. Може би той се нуждае просто от малко разбиране. Може би съдим за хората твърде много по външния им вид, защото така е по-лесно, вместо да забелязваме нещата, които наистина са важни.

Репортерката грабна микрофона си обратно.

— Е, това беше малко сантиментално. — Тя ми обърна гръб и заговори към камерата: — На този етап няма никакви нишки, които да водят към загадъчното чудовище, което хвърли в ужас пътниците на Бруклинското метро тази вечер.

Тълпата започна да се разпръсва. Един полицаи сграбчи наркотрафиканта.

— Не бързай толкова, приятел. Направихме справка за теб и, изглежда, че има заповед за задържането ти... И освен това намерихме пистолета, за който тя говореше. — Той се обърна към Линди и мен. — Имате ли нещо против да дойдете в участъка и да дадете показания за случилото се?

— Ни най-малко, сър — отвърнах аз, мислейки си с наслаждение как ще се отрази всичко това на баща ми. Той и без това сигурно беше изплашен до смърт от историята за „Чудовището в метрото“, още повече като се имаше предвид, че тя беше отразена от собствената му телевизия. Сигурно вече стоеше във всекидневната на къщата ми и ме чакаше.

— Готова съм да отида навсякъде — рече Линди, — стига той да дойде с мен.

Полицаят завъртя очи нагоре.

— Очевидно някои тук са влюбени...

Той може би промърмори още нещо, но аз не го чух, защото бяхме вече твърде заети с това да се целуваме.

Часове по-късно се прибрахме вкъщи и заварихме там баща ми да гледа сутрешните новини по CBS. На слайда зад репортера се виждаше някакво подобно на вълк създание и надписът гласеше: ЧУДОВИЩЕ В МЕТРОТО. Баща ми беше махнал вратовръзката си и изглеждаше изпомачкан.

— Знаеш ли нещо за това, Кайл? — Той махна с ръка към телевизора, изглежда, все още не бе забелязал промяната у мен.

— Откъде мога да знам? — казах, свивайки рамене. — Аз, очевидно, не съм чудовище.

Тогава той вдигна глава.

— Разбира се, че не си... Кога стана това?

Той имаше предвид дали промяната е дошла преди или след инцидента в метрото. Но аз не му отговорих.

— Татко, това е Линди.

Той я удостои със своята ослепителна новинарска усмивка, забелязвайки междувременно тениската ѝ със силуета на Джейн Остин, старите ѝ маратонки и обикновените ѝ джинси, но пропускайки напълно лицето ѝ. Типично. Нямах да получа инфаркт, ако беше срещнал погледа ѝ.

— Е, това си е повод за празник. Искате ли да ви заведе да хапнем някъде заедно?

Отново типично. Сега, когато бях нормален, той беше повече от готов да прекарва време с мен. Погледнах Линди. Тя смръщи нос.

— По-скоро не — казах аз. — Трябва да се видя с Уил и Магда, които бяха с мен през цялото време, когато се нуждаех от някого. И после смятам да поспя. Не съм мигнал цялата нощ. — Изразът на лицето му, когато казах това, ми достави удоволствие. — Но някой ден ще направим и това. — *Да речем, в близката година.*

След като баща ми си тръгна, отидохме при Уил. Беше едва пет сутринта и Уил, разбира се, спеше, когато почуках на вратата. После почуках по-силно.

— Ейдриън, може би да оставим това за по-късно. Той спи. — Линди се притисна към мен. — И освен това мисля, че се сещам как можем да убием времето. Липсваше ми толкова много.

— И ти на мен. — Целунах я. Замислих се за изминалата зима. Бях мъртъв като една от моите рози, но не бях намерил смелост да призная това пред себе си. — Все пак трябва да разговарям с Уил сега. Важно е. Мисля, че ще разбереш защо. Зная, че и той ще ме разбере.

Почуках по-силно.

— Отваряй, поспаланко.

Изад вратата дойде приглушен глас:

— Колко е часът?

— Стани да посрещнеш утрото. Отвори!

— Ще насъскам Пилот срещу теб.

— Той е куче водач, а не пазач. Отвори вратата!

Известно време не чувах нищо и помислих, че Уил отново е заспал. И после, тъкмо когато се канех да заблъскам отново, долових стъпки. Вратата се отвори. Изчаках светлината да стигне до очите на Уил.

— Какво става... — Той погледна вляво и после вдясно, очите му се фокусираха по начин, който не бях виждал никога преди. — Но как... кой си ти?

— Това съм аз, Ейдриън. А това е Линди. Можеш ли да виждаш, приятел?

— Да... Или поне така мисля. Или може би това е само сън. Но както виждам, ти си ме лъгал, че си отблъскващо чудовище.

— А ти пък си ме лъгал, че си сляп. Нещата понякога се променят.

Уил се смееше и танцуваше из стаята.

— Да! Нещата се променят. Не мога да повярвам! О, Линди? Това ти ли си? Значи си се върнала при Ейдриън?

— Да. Все още не разбирам всичко, но съм щастлива. Толкова щастлива! — Тя прегърна Уил. А Пилот, който обикновено се държеше прилично, сега очевидно беше разбрал по някакъв начин, че услугите му като куче водач вече не са нужни и скачаше въодушевено насам-натам, лаеше и ближеше ръцете на всички. Затова Линди прегърна и него.

Когато най-накрая се поуспокоихме, аз попитах:

— А къде е Магда?

Ако Кендра държеше на думата си, нещо трябваше да се случи и около Магда. Тя трябваше да се събере със семейството си. Но аз вече не исках тя да си отива. Нуждаех се от Магда и не ми се искаше да се разделям с нея. Затичах се към стаята ѝ, следван от Линди. Почуках на вратата ѝ, но никой не ми отговори от другата страна.

Когато отворих, стаята беше празна.

— Не! — извиках аз и едва не смазах ръката на Линди в моята.

Тя ме погледна някак учудено и тогава си спомних какъв голям ден беше днес. Най-прекрасният ден в живота ми!

— Но аз дори не се сбогувах с нея. Тръгнала си е, без да ми каже дори довиждане.

— Магда? — Когато кимнах, Линди каза: — О, Ейдриън, съжалявам.

Понечих да изляза от стаята, но в този момент някакъв лъскав предмет върху леглото привлече погледа ми. Тръгнах към него.

Беше сребърно огледало, същото като онова, което бях разбил предишната нощ в метрото. Но това огледало беше цяло и когато надникнах в него, видях отражението си, съвършено, каквото го помнех — права руса коса, сини очи, дори лек тен. Отворих уста — познатите съвършено бели зъби. А до мен беше съвършеното момиче. Моето съвършено момиче!

— Искам да видя Магда — казах аз.

Образът на Кендра се появи почти моментално.

— Къде е тя? — попитах Кендра.

— Да се срещнем на покрива — отвърна тя. — Слънцето скоро ще изгрее.

Качихме се на петия етаж. Не бях ходил там отдавна. Сега, когато бях с Линди, аз си припомних много самотни дни, които бях прекарал на това място, седейки на дивана. Спомних си и деня, когато дойдохме тук заедно. Прекрасно беше, че в живота понякога има и втори шанс. Отворих прозореца и се качих на покрива. След това подадох ръка на Линди.

Покривът беше равен и по ръба му имаше перваз, затова не беше трудно да се върви по него. Слънцето изгряваше. По изгрев Ню Йорк е едно от най-красивите места на света. Много хора не харесват нащърбената линия на хоризонта, но нищо не може да се сравни с гледката на пламтящото слънце, което се промъква между сградите, особено когато държиш ръката на любимото момиче.

Целунах тази ръка.

— Виж! Не е ли това най-прекрасната утрин!

Но Линди не гледаше залеза, нито мен. Вместо това беше извърнала глава настрани. Проследих погледа ѝ и разбрах причината.

Там беше Кендра. За първи път откакто ме беше омагьосала, я виждах извън огледалото. Беше красива също като в онзи ден. Около изящното ѝ лице се спускаха черни, зелени и пурпурни кичури, а дрехите ѝ бяха черни. Зад нея имаше ято врани, накацали по периферията на целия покрив — черни, зелени и пурпурни под светлината на изгряващото слънце.

— Кайл, изглеждаш страхотно.

— Ейдриън. Предпочитам Ейдриън.

— Всъщност аз също. Подхожда ти. — Тя тръгна към Линди. Или по-точно се понесе към нея, защото сякаш почти не стъпваше по земята. — Линди, ние не се познаваме, но аз съм Кендра.

— Кендра, ве...

Бях разказал на Линди всичко за Кендра през онази нощ, докато чакахме в полицията да дадем показания.

— Да, можеш да го кажеш — успокой я Кендра. — *Вещицата*, това е самата истина. Някои биха ме нарекли дори „зла вещица“. Аз съм отговорна за магията, която тежеше над Ейдриън.

— И ти се гордееш с това?

— Да, мъничко. Сега той е по-добър човек, отколкото преди.

Линди не беше убедена в думите ѝ, но аз кимнах, знаейки, че това е вярно.

— Признавам обаче, че някои мои предишни магии не бяха толкова успешни. Като млада бях доста импулсивна и превръщах хората в жаби като на шега. А чак после се питах дали съм постъпила правилно. Това ядоса другите вещици. Те ми казаха, че използвам свръхестествените си сили твърде често, с което мога да предизвикам голям лов на вещици, също като онзи в Салем. За наказание ме изпратиха в Ню Йорк да работя като прислужница. И ме предупредиха в никакъв случай да не използвам уменията си.

— Но ти не ги послуша? — предположих аз.

Тя кимна.

— Да, защото бях изпратена в дома на едно толкова ужасно и безчувствено момче, че реших да му дам един урок. Аз го омагьосах.

— Е, благодаря ти.

Линди, която стоеше до мен, стисна ръката ми.

— Другите вещици бяха ужасени. Бях направила магия, голяма и очевидна, която можеше да завърши с инцидент като например... скорошния случай с „чудовището в метрото на Ню Йорк Сити“. Бяха особено притеснени от факта, че бях избрала за жертва сина на известен говорител от телевизията.

— Да, това беше много лошо от твоя страна.

Кендра завъртя очи.

— Затова казаха, че трябва да остана с него завинаги, скрита в образа на обикновена домашна прислужница.

— Магда? — Вече всичко ми ставаше ясно. — Значи Магда не е истинска?

— Напротив, истинска е. — Махвайки с ръка, Кендра се превърна в Магда. — Просто тя и аз сме едно и също.

— О! — възкликнах аз. — Това е... А аз си мислех... мислех си, че Магда ми е приятелка.

— И аз наистина съм такава, скъпи — каза Кендра, приела отново облика на Магда. — Аз те харесвах още в началото и исках да си щастлив. Виждах тъгата в теб, която ти пречеше да откриеш истинската красота в живота. И точно затова постъпих така.

— А Уил? И той ли е част от заговора?

Магда поклати глава.

— Не. Знаех, че Уил ще бъде добър с теб и ще те научи на онова, което трябва да знаеш. И именно аз, твоята скромна слугиня, подхвърлих на баща ти идеята да намери някой сляп студент и да го назначи като твой частен учител. Уил се нуждаеше от работа и сега, благодарение на твоето безкористно пожелание, той си възвърна зрението.

— Но аз си пожелах и още нещо. Аз исках ти... тоест Магда да се събере със семейството си.

— Което и ще се случи — днес, в полунощ.

— Не разбирам.

— Желая ти късмет, Ейдриън.

Тя постави ръцете си върху рамото ми и това на Линди и аз почувствах по тялото ми да пробягва нещо като електрически ток. Зачудих се дали в същия този момент не ни омагьосваше по някакъв начин. Погледнах към Линди, наполовина очаквайки да видя как се превръща в хиена, но като че ли всичко беше наред.

— Това за късмет ли беше? — попитах аз.

— Не че ще се нуждаеш толкова от него. Вие заслужихте любовта си в много по-голяма степен от повече двойки на вашата възраст. За разлика от другите вие наистина се познавате и сте загрижени един за друг. Когато позволи на Линди да си тръгне, за да се върне при баща си, вече знаех, че ще успееш да развалиш магията.

— Хубаво беше да ми кажеш това по-рано.

Тя не обърна внимание на думите ми.

— А що се отнася до Магда и твоето пожелание за нея, мога да ти кажа, че аз действително се събрах със семейството си.

— Какво имаш предвид?

— Не мога да говоря повече. Те ме чакат.

Тя ми махна с ръка и изчезна. Или поне така ми се стори. Но Линди ми посочи нещо долу и тогава разбрах, че точно на мястото, където беше стояла Магда, сега имаше една врана. Тя беше голяма и лъскава, а черните ѝ криле отразяваха лъчите на изгряващото слънце със зелени и пурпурни отблясъци. Тя подскочи няколко пъти и се присъедини към другите. Сетне едновременно птиците се издигнаха над главите ни и полетяха на изток към светлината на новия ден.

— О! — рече Линди, когато ги изгубихме от поглед. — Колко жалко!

— Кое?

— Аз я изчаках учтиво да спре да говори. Но ако знаех, че тази красива дама ще се превърне във врана, щях да побързам да споделя с нея моето желание.

— И какво е то?

— Ами, аз, разбира се, съм щастлива, че сме заедно. Но аз те обичах и преди... Искам да кажа преди трансформацията ти. Кайл Кингсбъри е страхотен и така нататък, но Ейдриън е човекът, в когото се влюбих. Аз не виждах в теб чудовище... или може би само в началото. За мен ти беше уникален. Специален. Мисля, че те обикнах почти веднага. Но просто не го знаех.

— Значи искаш да бъда чудовище? — възкликнах аз. Тя сви рамене. — Това май не е особено практично, а? Искам да кажа, че така е по-лесно да ходиш с гаджето си на кино или разни други места. По-лесно е също да се запишеш в колеж.

— Съгласна съм.

— Тогава какъв е проблемът? — попитах. — Аз съм си същият, без значение как изглеждам.

— Предполагам, че е така. Но си мислех дали Кендра не би могла да промени някои неща в теб, щом е вещица.

— Какви например?

— Ами по същество ти си висок, рус и съвършен.

— Трудно ми е да се съглася с последното.

— Десет от десет празноглави ученички без никакво колебание биха потвърдили, че си съвършен.

Замислих се за Слоун.

— Добре, да приемем на теория, че съм съвършен. И какво следва от това?

— Точно затова исках нещо да се промени у теб.

— За какви промени говориш? Нали приехме, че съм съвършен?

— О, не знам... Някаква издутина на носа или може би брадавица. Бирено коремче също може да свърши работа или голяма пъпка на челото.

— Разбирам. — Взех ръката на Линди. — И защо искаш това?

— Защото си съвършен. А аз... е добре, а аз не съм. Нали разбираш, съвършените момчета по принцип не ходят с обикновени момичета. Може би Ейдриън Кинг ме обичаше, но дали това ще е по силите и на Кайл Кингсбъри?

— Дали ще е по силите ми? — Сега аз я прегърнах. — Линди, ти ме обичаше, дори когато не бях човек. Целуна ме, когато нямах дори устни. Видя какво има дълбоко в душата ми, дори когато самият аз не бях сигурен в себе си. Повярвай ми, обичам те повече от всичко. И мисля, че си съвършена.

— Е, щом така казваш. — Тя се усмихваше.

— Наистина! Готов съм да изглеждам така, както искаш. Но мислиш ли, че такива неща се случват на всички — да бъдеш превърнат в звяр и после отново в човек благодарение на истинската любов? Повечето хора никога не биха повярвали, че това е възможно, но то наистина се случи. Магия! През останалата част от живота си ние ще ходим на училище, на работа, сутрин ще закусваме, а вечер ще гледаме телевизия, но винаги ще знаем, че макар да не я виждаме, магията съществува някъде там. Това е истината, ние намерихме истинската любов и ще живеем дълго и щастливо до края на дните си, също като в приказките.

Целунах я. И тя отвърна на целувката ми. Останахме там, докато слънцето изплува цялото и отдолу започнаха да долитат сутрешните звуци на града.

После слязохме долу и си приготвихме закуска.

ЕПИЛОГ

ПОСЛЕДНА ГОДИНА В УЧИЛИЩЕ

— Хей, това тук е твоето име. — Тонът на Линди е присмехулен, докато ми подава копие от бюлетината с гласуването за пролетния бал в „Татъл“.

Да, Линди и аз се върнахме в „Татъл“. Наложих се баща ми да впрегне част от връзките си, да бъдем приети отново, но съучениците ни в общи линии ни посрещнаха добре. Тоест, ако не се броят шушуканията зад гърба ми, че съм бил изхвърлен от другото училище заради скандалната ми връзка с дъщерята на тамошния директор или че съм получил нервен срив. В „Татъл“ обаче подобни неща се тълкуваха като „топъл прием“.

— Трябва да е получил нервен срив — чух веднъж да казва Слоун Хейгън, когато аз и Линди се разминахме с нея в коридора. — Или може би е получил тежък удар по главата. Защо иначе ще излиза с момиче като нея?

Очевидно тя беше говорила съвсем сериозно, когато ми каза да й се обадя, ако възвърна отново човешкия си облик. И дори на няколко пъти спомена, че е очаквала това обаждане. И все още го очаква.

Сега поглеждам бюлетината. И наистина името ми е там.

— Трябва да е печатна грешка.

— Да бе.

— Но аз не съм виждал тези хора от две години. Защо им е да ме номинират за принц на бала?

— Едва ли има някаква връзка с външността ти или нещо такова, нали?

— Може би. Както и да е. — Смачках листа хартия на топка и се опитах да отбележа точка с него, хвърляйки го в кошчето. Пропуснах и тръгнах крадешком към предната част на класната стая.

Но учителят се озова там преди мен.

— Мистър Кингсбъри, мисля, че това е ваше — каза той. — И за в бъдеще не искам повече да отбелязвате баскетболни попадения в часа по английски.

— Да, сър.

— В това училище няма привилегировани, Кайл. Отношението ни към всички е еднакво.

— Да, сър — кимвам аз, след това мушвам бюлетината в джоба и тръгвам към чина си. — Глупак — прошепвам на Линди.

Линди поглежда учителя.

— Кайл искаше да каже, че *много* съжалява и това няма повече да се повтори.

Всички около нас се кикотят. Забелязвам, че почти никой не попълва бюлетината си. Преброявам три смачкани на топка листчета, два хартиени самолета и едно оригами, които ще полетят към кошчето в мига, в който учителят се обърне с гръб. Да не говорим пък за бюлетините, зарязани по чиновете, просто защото в момента притежателите им пишат SMS-и.

— И между другото, не е нужно да ходим на танците — казвам на Линди. — Просто не си струва.

Но Линди казва:

— Разбира се, че ще отидем. Искам истинско бално букетче от теб — роза, какъвто и да е цвят. И освен това имам съвършената рокля.

Учителят решава, че ни е дал достатъчно време, за да се правим, че попълваме бюлетини, защото започва часът. Впускаме се в дебрите на английската литература, които аз и Линди познаваме добре благодарение на двегодишните си занимания с Уил.

На излизане от стаята хващам учителя натясно в ъгъла.

— Хубава работа, да се заяждате така с нас.

Мистър Фратали свива рамене.

— Хей, не бих искал някой да си помисли, че те фаворизирам, само защото по случайност живеем в една и съща къща.

— Защо, какво лошо има в това? — Но аз, разбира се, се шегувам и плясвам ръката му за поздрав. — Ще се видим ли по-късно, Уил?

— Доста по-късно — казва мистър Фратали (тоест Уил). — Довечера съм на училище. Не бих искал да преподавам на негодjay като теб до края на дните си.

Уил също ходи на училище. Или по-точно на следдипломна квалификация, за да може да стане сертифициран преподавател. Но аз се погрижих баща ми да му напише бляскава препоръка, за да може да започне веднага работа в „Татъл“.

— Разбирам те — казвам аз. — Е, добре, ще ти оставим пица за по-късно.

— Аз пък си мислех, че ще бъдете прекалено заети с учене, за да намерите време да си поръчате пица.

— В такъв случай грешиш. Този предмет ни е доста по-лесен в сравнение с онова, което сме учили в миналото.

След училище Линди и аз хващаме метрото до къщата ни в Бруклин, която все още делим с Уил. След трансформацията ми баща ми ми предложи да се върна в апартамента му в Манхатън, но мисля, че и двамата почувствахме облекчение, когато му отказах. Искан да имам някакво място, където да бъда с Линди. И така, сега всички живеем заедно.

— Искаш ли да прескочим до Ягодовите полета? — питам Линди, когато излизаме от „Татъл“. Понякога с нея се разхождаме там, за да се порадваме на цветята.

Но днес Линди поклаща глава.

— Трябва да се прибера у дома, за да видя нещо.

Кимвам. Дом. Тази дума все още ми се струва странна и красива. Хубаво е да имаш място, където да можеш да се прибереш и хората там да те харесват.

Когато пристигаме вкъщи, Линди побързва да се качи горе. Стаята ѝ все още е на третия етаж и аз чувам някакъв шум оттам. Взимам огледалото, което държим на специално място във всекидневната — поправеното огледало, което Кендра донесе в деня, когато магията беше развалена.

— Искан да видя Линди — казвам аз, макар да знам, че ще видя само отражението си в него.

Магията вече не работи, но ние не сме забравили за нея. Защото със сигурност онова, което ни събра с Линди, беше магия.

Няколко минути по-късно тя слиза долу.

— Къде е тя? — пита Линди.

— Кое къде е? — отвръщам аз, привършвайки една купа с корнфлейкс. Най-накрая се бях научил къде стоят нещата в кухнята.

— Роклята на Ида — казва Линди. — Смятам да я облека за бала.

— *Точно* нея?

— Да. Какво против имаш?

— А, нищо. — Добавям още една шепа корнфлейкс в купата си.

— Защото не е нова ли?

Поклащам глава, спомняйки си какво бях казал веднъж на Кендра: „Хората тук си купуват нови рокли за танците“. Искане ми се да ударя онзи неприятен тип през лицето, но за съжаление това съм самият аз.

— Просто... не съм сигурен, че искам другите хора да видят... да научат за... Е, няма значение. Всичко е наред.

— Сигурен ли си, че не искаш да отидеш на бала с някоя шиказна принцеса?

— Да бе, как ли пък не. Моля те, престани да ми задаваш глупави въпроси. Казах, че всичко е наред.

Тя се усмихва.

— Тогава къде е роклята ми.

Поглеждам настрани.

— В стаята ми, под матрака.

Тя ме поглежда озадачено.

— И какво прави там? Да не би ти да я носиш? Това ли е причината да не искаш аз да я нося?

Тя, разбира се, се шегува, но въпреки това отговарям сериозно:

— Не.

Слизам долу да донеса роклята. Не очаквам да ме последва, но тя го прави. Минавам през няколко стаи, покрай розовата градина, повдигам матрака и изваждам зелената сатенена рокля от нишата под пружината. Връщам се мислено към дните, когато вдишвах парфюма ѝ, въпреки че никога няма да ѝ кажа за това, дори и след един милион години. Но помня ясно деня, когато за първи път видях тази рокля, помня как тя изглеждаше в нея, колко много се страхувах да я докосна и как се надявах един ден да ме обикне.

— Ето, облечи я.

Линди я разглежда.

— О, някои от мънистата са провиснали. Може би си прав, че не трябва да я нося.

— Можеш да я поправиш. Занеси я на химическо чистене. Но първо я облечи. — Изведнъж ужасно ми се прииска да я видя отново с нея.

Малко по-късно Линди е облякла роклята и изглежда точно така, както я помня — хладният зелен сатен контрастира с топлия розов оттенък на кожата ѝ.

— О — казвам аз. — Красива си!

Тя се оглежда в огледалото.

— Прав си. Аз съм ослепителна.

— И скромна — добавям аз. — А сега мога ли да те помоля за нещо?

— Какво?

Протягам ръка към нея.

— Мога ли да получа този танц?

Издание:

Алекс Флин. Чудовищен

Американска. Първо издание

ИК „Пергамент Прес“ ЕООД, 2011

Редактор: Силвия Йотова

Коректор: Филипа Колева

Оформление на книгата: Екатерина Рудолф

ISBN: 978-954-641-021-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.